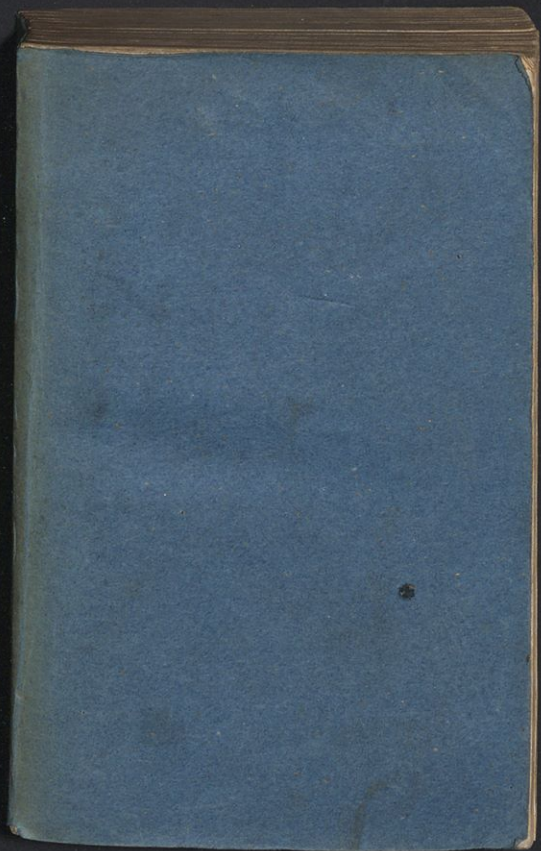

24006 II C. 2

v
23

Z

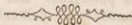
^v
Š M A R N I C E

NAŠE

visoke nebeške Kraljice,

neomadežane

MARINE DEVICE.

SPISAL

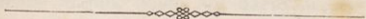
LUKA JERAN,

duhoven ljubljanske škofije.

[*II. delnik.*]

Z dovoljenjem visokočastitljiviga Ljubljanskiga Škofijstva.

V Ljubljani 1861.

Založba Matija Gerberja.

60 Lr. 1/2

Opomba. Desiravno je vse, kar je tukaj pisana, iz verjetnih virov, vendar opomnimo, da le tisto je božje veljave, kar je od sv. katoliške Cerkve za tako spoznano in potrjeno. Kar pa zmed tukaj povedanih čudežev, razodevanj, prikaznin itd. ni iz svetiga pisma in kar ni od sv. matere katoliške Cerkve kakor božje veljave potrjeno; tisto v pomenu določil papeža Urbana VIII. 1634 in 1641 in drugih cerkvenih predpisov le človeško veljavo ima. Vse pa je popolnoma podvrženo sodbi sv. matere katoliške Cerkve, ktere zvest ud želi pisavec vselej biti v življenji in v smerti.

IN=030007604

PRIPRAVLJANJE

k šmarničnemu opraviu.

(Za večer pred 1. majnikam.)

repeneli ste v zimi po lepi spomladi, in lejte! obdaja vas spomladansko cvetje in veselje na vse strani. Še bolj kot po spomladi pa so gotovo hrepenele dobre serca po prijaznih Šmarnicah, in lejte! prišel je tudi njih čas. Kaj pa bomo delali o Šmarnicah? Bogá bomo molili, Marijo bomo častili, celi cvetlični mesec majnik bomo Nji darovali, — sej ga je vredna: nar lepši Devica nar lepšiga mesca v letu. Zveličavne resnice v prijetnih podobah bomo premišljevali,

molili in peli bomo Bogú in Marii na čast, dobre sklepe k lepimu življenju bomo delali, vsak dan, ko k Šmarnicam bogoljubno pridemo, bomo 300 dni odpustkov zadobili, in ako smo celi mesec stanovitni, zadobimo še popolnoma odpustek po vredni spovedi, sv. Obhajilu in drugim, kar je k temu treba.

Šmarnice so silno prijazno opravilo; povsod jih verni radi sprejmejo, kjer koli sv. vera še živi, in ravno Šmarnice prečudno veliko pripomorejo, de se vera bolj vterja in poživljuje.

Kdor koli Marijo ljubi in časti, kdor koli je dober katolišk kristjan, so mu tudi Šmarnice po volji in dopadljive. Češenje Marije Device pa je človeku že nekako prirojeno. Zakaj imajo mali otroci Marijo tolikanj radi, de le od Njé zvedó? Zakaj se divjakam Marija precej priljubi, de le od Njé slišijo? Zamurski otroci v Afriki, pa tudi odrašeni hodijo s spošto-

vanjem in začudovanjem v misijonsko ladijo, „Zgodnjo danico,“ gledat podobo Marije Device, neomadežane Božje Matere. Amerikanski divjaki, ko so slišali, de se je Sin Božji včlovečil in na svet prišel, so kar sami od sebe jeli opraveševati, kdo je Njegova mati? de bi ji altarje delali in jo častili. Človek brez češenja Marije Device ne more srečin in zadovoljin biti; že celo pa je katoliškemu kristjanu serčna potreba, častiti Marijo, Božjo Mater. Ona je neomadežana in čista ne le nad vse ljudi, ampak tudi nad vse naj vikši angelske lepote. Ona ima v sebi vse čednosti, ki se kristjanu tolikanj priporočajo, je tedaj otrokam, mladim, starim, nizkim in visokim, gosposkim in priprostim prelep zgled življenja. Ona je naša Mati, zakladnica in delivka vsih milost, ki nam jih preusmiljeni Bog pošilja po Njenih rokah. Ona je tolažnica žalostnih, ki

jim v njih zapušenji Njena sladka pomoč tolikanj dobro dé. Ona je zdravje bolnikov, ki v dolzih nočéh brez spanja v svojih britkosti po tolažiluh tolikanj hrepené. Ona je pribežališe grešnikov, ki jih hudoba v njih revnim stanu k obupanju naganja. Kar pa vse druge njene prelepe lastnosti posvečuje in jim neizrečeno veljavo daje, je to, de je Ona mati našiga preljubiga Zveličarja, mati Kralja nebés in zemlje, mati Najvikšiga. Kdor tedaj Marije ne častí, on Kristusa ne častí.

Preserčno češenje Marije Device bo vam samim obrodilo naj lepši spomladansko cvetje v življenji, pa tudi narljubeznjivši sad ob jeseni vaše smerti. To češenje častivcu požlahtní serce, ga z veliko močjo budi k goreči ljubezni Božji, in k vsimu dobrimu; od hudiga pa ga s posebno silo odvráčuje, in ne odide mu obiln blagodar ter pomoč in

tolažba v potrebah in stiskah, in vsi darovi gnade, ki jih Marija nad svoje častivce neprenehama bogato zлива.

Iz vsega tega lahko sprevidite, de je za vas posebna sreča, ko imate pri-ložnost k Šmarnicam hoditi, in svoji Materi Marii čast skazovati; za svojo dušo in telo pa neštevilnih dobrót od Boga prejemati po Njenih rokah. Po-vabim vas torej prav prijazno, pridno hodite k Šmarnicam, in priporočim tudi, de bi med tem opravilam naše ljube Matere Marije nobeden zunaj cerkve ne ostajal. Tudi si prizadevajte vsi o pra-vim času prihajati, ker šmarnično opra-vilo se bo skupaj držalo; kdor začetek zamudi, ki bo letas posebno mikaven, ne bo vedil, kako se vse vjéma in stika, in škoda mu bo.

Osnova letašnjih Šmarnic pa je taka le: Vsak dan se bo po odzvonjenji molil na prižnici odstavek sv. roženkranca —

vse zaporedama. Potem pa se začne branje. Pri tem branji dobite vsak dan majhen oddelik iz življenja kakiga svetnika, svetnice, ali sploh posebniga častivca ali častivke Marije Device, — večidel tacega, ki je ob ravno tistem dnevu, ko se to bere, nekdanj svet zapustil. Ker bo le oddelek in ne celo drevo iz življenja tacega prijatelja Božjiga, torej ga hočemo vejico imenovati. K temu je pridjan za poslušavce vselej cvet z une vejice, to je, kak djanski nauk. Nasledva pa tudi precej na dalje kej sadú s tega drevesa, to je, prevdarek ali premislik kake resnice, čednosti, greha, v prid poslušavcov. Za tem je primerna molitev, in potlej bote dobili vselej zlato zvezdico, ki jo bote sami vpletli v krono Marije Device. Po opraviilu na prižnici se poje kaka Marijna pesem med tem, ko se prenese sv. Rešnjo Telo k šmarničnemu altarju,

in nasledvajo litanije z blagoslovama, angelovo češenje, in k sklepu še kaka Marijna pesem.

Molitev,

*s ktero hočemo sami sebe in naslednje Šmar-
nice Jezusu in Marii darovati.*

Presveta Devica in Mati Božja, Marija, naša Gospá in Kraljica! mi tvoji nevredni služabniki, ki te želimo serčno ljubiti, se veržemo pred teboj na kolena vpričo Boga, vsigamogočniga, njegovih svetih angelov in vsih svetnikov, in Te zvo-
limo z nar večim spoštovanjem za svojo varhinjo, besednico in mater. Tebi darujemo s sinovsko ljubeznijo sami sebe z dušo in s telesam, in z vsim skupaj, kar smo in kar imamo. V Tvoje matrne roke položimo dans svoje grešne serca,

daruj jih svojimu preljubimu Sinu
Jezusu Kristusu kakor popolnoma
dar. Napolni nam naše serca z og-
njem svoje ljubezni, — tiste lepe,
tiste žive in svete ljubezni, s katero
Tvoje presveto serce gori in žari,
o naša Mati, o Mati lepe
ljubezni!

S tem daram, ki smo Ti ga
zdaj prinesli in darovali, sklenemo
tudi vse molitve in pobožne opravila
nastopniga mesca, in Te prosimo,
dosezi nam gnado, de to pobožnost
opravljamo v poveličevanje Tvojiga
Sina, Kristusa Jezusa, v Tvojo
hvalo in v zveličanje svojih ubogih
duš. Tudi želimo še k temu, vsaki
eno posebno gnado skoz ta mesec
od Boga doseči, katero Ti nam, o
preljubljena naša Mati, milostno
prosi in izprosi! (Zdaj naj slehern sam
pri sebi misli ali imenuje tisti dar ali gnado,

ktero posebno želi v ti šmarnični pobožnosti po Marii od Boga sprostiti).

Zdaj pa, o Marija! pokaži nam dobrotno, de si naša Mati, in de nikoli ne zapustiš njih, kateri k Tebi pribežé. Prosi za spreobrnjenje grešnikov naše fare in tistih, kateri bodo te Šmarnice obiskovali, kakor tudi vsih tistih, za ktere bodo oni posebno prosili. Ne moremo pa spre-jenjati, de bi Te ne prosili tudi za vse grešnike, krivoverce, nejeverce vesoljniga svetá in za vsako živo dušo pod milim nebam. Priporočimo Ti poslednjič še slehern samiga sebe; Marija, Marija — sprosi nam ta mesec milost in pomoč, de vse dni svojiga življenja po stezah Božjih zapoved hodimo, in kakor Tvoji pravi otroci po tvojim zgledu živimo, in enkrat srečno svoje življenje sklenemo. Sprosi, o Marija! Amen.

PERVI DAN.

Pij V. rimski papež. *)

Vejica z drevesa njegoviga življenja.

(Versus auditores stando.)

Ta papež je iz reda sv. Dominika, kteriga je s svojo bogoljubnostjo in svetostjo tako lepo razsvetloval, kakor zgodnja danica višnjevi nébez. Povzdignjen na stol sv. Petra, je sveti Cerkev z modrim vladanjem pridobil veliko slavo. Pred in potlej je prečudno ljubil in prav posebno častil presveto Marijo Devico. Kdo ina več opravi, kot jih imajo sv. Oče, rimski papež, ki morajo vladati Kristusovo Cerkev po vesoljnim svetu? Vender pri tolikih delih sveti Pij noben dan ni opustil molka ali roženkranca moliti, ker vedil je, kolika čast se Marii

*) P. de Barry S. J. Ehrenkrone.

s to molitevjo skazuje, in kolike neštevne milosti se zamorejo ž njo od Boga po Marijni prošnji pridobiti. Ni pa tudi dopovedati, koliko je ta zvesti pastir vesoljniga katoličanstva storil, de bi se ljubezen in češenje Marije Device med vernimi keršanskimi ovčicami bolj in bolj razširjalo. Veliko imenitnih odpustkov je podelil tistim, kateri molijo roženkranc, ali pa ure (officium) Marije Device, ktera poslednja molitev je bila takrat močno opušena, kakor tudi dandanašnji razun samostanov le malokdo od nje kaj dosti vé. Živo je priporočal, de naj bi vse keršanstvo preusmiljeno Marijo Devico pogosto v pomoč klicalo, in še prav posebno ob smertni uri.

Nebeški cvet

s poprejšnje vejice življenja sv. Pija V.

Kaj mi očita ta posnetek iz življenja sv. Pija prvi dan Marijniga mesca?

Ali nisim lén in zaspan v češnji in v službi svoje nebeške Kraljice! Kako vse več časa imam, kot ga je imel ta zvesti služabnik Božji, in vender morebiti tako malo molim ali celo molitev zanemarjam! Kako bom obstal sodnji dan pred pravičnim Sodnikom v pričo tega svetiga možá, ki je z opravili vesoljniga sveta obdan vender vsaki dan toliko molil? —

Kdor s skesanim sercam in z zbranim duham saj en del roženkranca moli, so mu sedanji papež Pij IX. podelili 10 let odpustkov, ki jih zamore vsak dan enkrat s to molitevjo zadobiti. Kdor k manjšimu 3krat na teden saj en del roženkranca tako obmoli, zamore vsako zadnjo saboto v mescu po vredni spovedi in sv. Obhajilu in molitvi v namen sv. Očeta zadobiti popolnoma odpustek. Kteri so pa v roženkranskih bratovšinah, zadobijo s to molitevjo še več odpustkov.

PREVDAREK.

Kakošen naj bo duh Marijnih otrók.

Med častitim ljudstvom sim se vkoreninila, (Sir. 24.) govori

Marija skoz usta Modriga svojim častivcam. Kakošno je to častito ljudstvo? ktera je tista lastnost, ki je Marii tolikanj všeč, de se je zavolj nje med ljudstvom vkoreninila, se za terdno med njega vselila? Ktera je tista čast? Marija po preroških besebah odgovorí: V mojim Bogu je njegov del. Ako je tedaj tvoj del v Marijnim Bogu, si ti pravi otrok, resnični častivec, sin ali hči Marije Device.

Pa še pristavi ravno tam: V družbi svetnikov je moje stanovanje. O Marija! tako tedaj moram biti v družbi svetnikov, med njih zgledi, na njih potih — če tudi ozkih, na stezah — če tudi včasih ternjevih, ako želim biti blizo tebe, ki med svetimi prebivaš.

Blagor jim, kateri ohranijo moje pota! Blagor človeku, kateri me posluša. (Preg. 8, 32. 34.) Te besede mati katoliška Cerkev Marii prilastuje, in nas opominja, de se nikar ne odmaknimo od potov, ki nam jih je Marija zaznamnjala s svojimi čednostmi, de življenje premišljujemo, v kakoršnim je ta Kraljica vsih svetnikov popotvala na zemlji.

Blagor tebi zares, ako Marijo nasled-
vaš, ker z nasledvanjem Marije Device
nasledvaš samiga Jezusa, ki je Kralj in
podoba vsih čednost. Življenje te presvete
Device je ogledalo življenja za vse ljudi.
Ona je zgled tistim, ki so srečni, in njim,
ki so nesrečni; njim, ki molijo in unim,
ki delajo; takim, ki so pri ljudéh češeni in
spoštovani, in unim, ki jih svet zaničuje.
Skazujte nad seboj njeno živo vero, voljno
pokoršino, čiste namene, blagoserčno lju-
bezen, nedolžnost serca, življenje brez
graje.

Vi ste morebiti prav vdani otroci Ma-
tere Božje, Jo zvesto ljubite, mólite^m prav
pogosto Nji na čast, nósite kake znamnja
od Njé, ste družniki kake bratovšine. Vse
to Jo bo nagibalo, vam milosti k zveličanju
pridobivati. Ako pa vender pri vsim tem
vaše češenje do Marije ne seže do krone
Njenih čednost, ako se ne povzdignete do
Njeniga posnemanja: ne bo vas moglo vaše
češenje zveličati.

Filistejci so imeli skrinjo zaveze; obo-
gatili so jo še tudi s svojimi darovi: ven-

der jim skrinja zaveze ni bila studenec sreče in blagra, ker zraven nje so svoje malike ljubili in jih niso hotli zavreči.

O Kraljica angelov, mi pa nočemo biti Filistejci; mi hočemo, želimo in kopernimo biti Tvoji otroci. Torej si hočemo Tvojiga duha prilastovati, ker duh Marijnih otrok mora biti, kakoršen je duh njih Matere: duh ljubezni, duh miru, duh zatajevanja, duh strahu Božjiga. O kako dobro nam bo pri sercu, ker potlej bomo mi tista srečna deržina, tisti otroci, od katerih praviš: Moje veselje je, biti s človeškimi otroci. (Prip. 8.)

Služabnik (govori Marii). Sveta Devica! sklep sim storil in spolnovati ga hočem s Tvojo pomočjo. Odsihmal Ti bom posebno s tem skazoval svojo ljubezen, de bom Tvoje čednosti zasledoval in jih po dragah življenja v svoj prid obračal. Tvoje čednosti naj moje bodo, po Tvojih stopinjah in zgledih hočem pot hoditi, ki v življenje pelje.

Marija (služabniku). Rečem Tebi in vsim pri mojim opraviu pričujočim, kar

mi je Duh Gospodov po preroku v usta dal: Z daj tedaj, otroci, poslušajte me! Blagor jim, kateri ohranijo moje poto! Poslušajte nauk (ob tim šmarničnim času), bodite modri, in nikar ga ne zametujte (de bi to lepo priložnost opušali). Blagor človeku, kateri me posluša (ko po svojih služabnikih govorim), in kateri čuje pri mojih vratih vsak dan (pri mojim altarji, ki je vrata milost Božjih vsak dan šmarničniga mesca), in streže pri podobojih mojih dur (de gnad ne zamudi). Kdor mene najde (z nasledvanjem mojih zgledov), bo našel (večno) življenje, in prejel zveličanje od Gospoda. (Prip. 8.)

Služabnik. O angelska Gospá, o dobra moja Mati! kako lepi so Tvoji nauki, kako priserčne Tvoje besede, kako sladek Tvoj glas. Rekel sim, in dopolniti hočem: Pod senco Tvojih perút bom za Tabo hodil in živel po Tvojih čednostih. To je narveči znamnje moje ljubezni, ki Ti ga zamorem dati.

Molitev.

(Genuflectendo.)

O Marija, naša dobra Mati! prvi dan šmarničniga opravila se k Tebi zatečemo, in Te pohlevno prosimo, varvaj nas v gnadi, ako se v gnadi znajdemo; sprosi nam urno pokoro, in vredno spoved, ako smo v smertnim grehu, de bomo zamogli pri naslednjih Šmar-nicah z veselim sercam in mirnim duham pričujočevati, Boga ponižno in zaupno moliti, in Tebe o Ma-rija! spodobno častiti in hvaliti. Amen.

Očenaš. Češena Marija. Čast bodi itd.

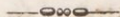
Zvezdica v Marijno krono.

(Versus auditores stando.)

Vsak dan dobite na dom seboj zlato zvez-dico, jo pridjati v krono nebeške Kraljice. Ko-likor zvestejši bote to delo opravljali, toliko

lepši bote kronali Marijo Devico, in tudi sami sebi lepo krono za večnost pripravljali.

Današnja zvezdica naj tale bode. Vsak naj skuša koga pridobiti, de bo k šmarničnemu opravi-
vilu hodil, ali pa ga saj domá opravljal. Kolikor
jih kdo pridobi, toliko žarkov bo imela zvezdica,
ki jo bo v Marijno krono djali. Komur se pa to
lahko ne zdi, naj obmoli enkrat do jutrišnjih
Šmarnic en odstavek eniga dela roženkranca, ki
sim vam ga dansi po zgledu sv. Pija V. priporočal.

DRUGI DAN.

**Sv. Antonin vikši škof,
iz reda sv. Dominika. *)**

Sv. Antonin, ki je nekdej ravno na današnji dan to dolino solz zapustil, je lep zgled deviške nedolžnosti in stanovitniga češenja Marije Device. Deviško nedolžnost je kakor nar drajši biser ljubil, varoval, in jo ohranil neomadežano med napačnim svetam, kakor belo lilijo med ternjem, ter je šel ž njo ozališan v smert in pred Božji tron. K ti imenitni stanovitnosti pa mu je posebno pomagalo zvesto češenje nar čistejši in presvete Marije Device. Imel je namreč to lastnost, ktere koli opravila v čast Božje

---

*) P. de Barry.

Matere je pričél, de ni nikoli več od njih odstopil, in jih ni nikdar opustil, ko bi ga bilo tudi ne vém kaj zaderževalo. Z veliko ljubeznijo in češenjem do nebeške Kraljice je vsaki dan opravljal njene duhovne ure (officium) in pa litanije Marije Device. Pridobil si je tudi veliko zaslužnje z razširjanjem čistiga nauka od presvete Božje porodnice in angelske Gospé, kteriga je s silno ljubeznijo do Nje do svoje zadnje ure stanovitno terdil, krivoverstvo pa uganjal in zatiral. Za priserčno češenje in tolike službe je po nebeški Kraljici dosegel mnoge milosti in sladko tolažilo ob svojim ločenji iz sedanjiga življenja. Torej je še ob smertni uri razveseljen klical: „O ti sveta in neomadežana Devica, ne vém, s kako hvalo naj Te povzdigujem, ker Njega, ki Ga nebó ne obseže, si spočela!“

Nebeški cvet

z vejice življenja sv. Antonina.

O kako dobro je človeku, ko ima saj v sercu mir ob smertni uri, kadar ga vse drugo stiska! Stanovitno češenje Marije Device in ohranjenje nedolžnosti je pomoček k toliki sreči. Je pa červ, ki tudi te dobre zgrize, ako ga človek ne zamori; temu červu se pravi nečimerna častilakomnost zavoljo dobrih del. Sv. Antonin je imel posebno orožje zoper tega škodljiviga in sovražniga červa, pri vsim svojim djanji in nehanji se je namreč na Marijo Devico oziral in svojo čast in hvalo na Njo obračal, rekoč: „Moja čast in hvala je manj kot nič proti časti in hvali Marije, Kraljice vsih devic; kakó bi se zamogel ali smel tudi le v eni sami reči povzdigovati?“

PREVDAREK

od

napuha in prevzetnosti.

Angel je nekda j bil Marii naznanilo prinesel, de je Ona nar bolj blagréna in srečna med vsimi ženami na zemlji; Marija pa se je sama sebi tako nizka zdela, de tega skorej ni verjeti mogla. Kaj misliš in želiš pa ti, o človek, sam od sebe? Poskusiva, če imaš kaj dosti napuha v sebi? Ti rad slisiš, de ti kdo dobro prilastuje, kar nimaš, in te hvali, če tudi hvale ne zaslužiš; dobro se ti zdi pri sercu, ako kdo taisto dobro, kar imaš, višji povzdigne, kakor je res. Kaj ne de je res? Tedaj vidiš, de nisi brez napuha. — Ti tudi sam včas i meniš imeti dobro kar nimaš, ali z veliko dopadljivostjo pripoveduješ drugim sam od sebe, kar si in kar nisi. Ali ni tako? Že tedaj tičí nekaj napuha v tebi.

Vem še več od tebe. Ti tudi še druge ponižuješ, de bi samiga sebe povzdignil; druge očernuješ, de bi sebe obelil; druge s trona suješ, de bi se sam nanj vsedel.

Ti imaš prav veliko napuha; spoznaj, in ponižuj se! — Kako si pa v govorjenji do sebi enacih? Kako v obnašanji do višjih? Kako do nižjih? Ali nisi ošaben, prederzin, prevzetin, širokoustin, nečimern, prepirljiv in svojeglaven, termast in hudovoljin, visok in mogočin, gospodovaven in režeč; ali pa prihuljen in potuhnjen, — se ponižuješ, pa vender želiš kadila in dišila? Ali ne šeptá morebiti tvoja naprava in oprava, pohišje in obhišje, hoja in staja itd., de je njen gospodar ošabin in prevzetin? Ob kratkim ti bodi rečeno: Nikar tako! poboljšaj se, varuj se napuha in prevzetnosti!

Zakaj: Slana pomorí prelepi poljski sadež; prevzetnost pa bo tebi vse tvoje čednosti vjedla in tudi tvojo veljavo pri ljudéh znižala ali pa pokončala. „Kdor se povzdiguje, bo ponižan.“ Jeza umori pohlevnost, nevošljivost končá ljubezen, požrešnost prežene treznost: prevzetnost pa vsim tvojim čednostim na enkrat vojsko napové, in ako bo ona v tvojim sercu gospodovala, ti bo pregnala iz njega vse lepote in dopadljivosti Božje.

Ta pregreha je kakor kuga, ki vse spláz morí, ona je potuhnjena hudobija, ki se vé tudi pod plajš ponižnosti splaziti in človeške serca slepiti; ona je tako nevarna in škodljiva, de spreminja čednost v pregrehe, in spravo z Bogam v sovraštvo Božje.

Prevzetnost ti bo pa še več hudiga storila; ona ti ne bo le samo pomorila vsih čednost; bo ti tudi vse grehe v sercu zarodila. „Napuh je vsih gréhov začetek,“ pravi sv. Duh (Sir. 10, 15.). Ta greh je kačja glava; ako tega gada pustiš, de z glavo v tvoje serce predere, se bo neprevidama zmuzala cela kača z vsim strupam vanj, in zaleгла ti bo v sercu mlade vsih družih pregreh in ostudnost. Ona te bo napravila, de boš nečimern, časti lakomen, potuhnjen, terd in merzel do podložnih, nepokorn in svojegláven do višjih, otresajoč, prepirljiv, prederzin in neusmiljen; celo v krivo vero in nejevero te utegne napuh pahniti. — Stopi tedaj rajši ti kači na glavo in steri jo, kadar se ti bliža, de te ne umorí s svojim strupam.

Za napuhneža se močijo nar hujši šibe.

Bogú se napuh silno gnjusi, ker napuhnež Najvikšimu čast odteguje in si jo sam sebi prilastuje. Torej „Bog prevzetnim nasprotva“ (1. Pet. 5, 5.). Ponižniga cestninarja je sprejel, desiravno je bil grešnik; napuh-njeniga farizeja pa je zaverigel, ker se je s svojimi dobrimi deli bahal. Ker se pa napuh Bogú tolikanj gnjusi, — meniš, de ga On ne bo tudi hudo šibal in kaznoval? Revšina, pomanjkanje, razdertje nečimernih naménov, oslepljenje uma, sramota, zaničevanje itd. — so šibe in tepežnice, ki prevzetne zadevajo. Ponižni si pomaga na boljši stopnjo, de sam ne vé kdaj, prevzetneš zabréde v silo in stradanje, de sam ne vé kdaj. Skorej vsak kraj ima kake enake zglede. „Prevzetnost gre pred pogubo in napuh pred padcam,“ pravi sv. Duh (Preg. 16, 18.). Prevzetnežem k temu Bog še odtegne svojo gnado in pomoč, ter jih popustí, de zagazijo v nar ostudniši pregrehe in hudobije, in poslednjič jih popolnoma zaverže spred svojiga svetiga obličja; ponižne pa povzdigne, kakor je povzdignil Marijo, naj ponižniši Devico.

Molitev.

O Marija, Ti skrivnostna roža, Ti lilija med ternjem, Ti zgled prave ponižnosti! pokleknemo pred Teboj in Te ponižno prosimo, vsadi po zgledu sv. Antonina v vert našiga serca resnično ponižnost, de bo iz njé zamogla cvesti lilija čistosti; ker brez tih cvetlic ne moremo Bogú dopasti, ne moremo mirno živeti, ne moremo srečne smerti pričakovati, ne moremo svoje duše zveličati. Torej, naša miloserčna Besednica, ozri se usmiljeno na nas, in pridobi nam, kar Te ponižno prosimo, pri svojim ljubim Sinu Jezusu Kristusu. Amen.

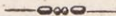
Zvezdica v Marijno krono.

1. Sv. Antonin je med drugim vsak dan molil lavretanske litanije. Kdor te litanije pobožno moli, zadobi vselej 300 dni odpustkov;

in kdor jih vsak dan moli, zamore ob 5 poglavitnih praznikih Marije Device tudi popolnoma odpustek po vredni spovedi in sv. Obhajilu zadobiti. (Pij VII. 1817). Ti glavni prazniki so: Spočetje, rojstvo, oznanjenje, očiševanje in vnebovzetje Marije Device.

2. Molite tedaj radi in zvesto lavretanske litanijs; to bo prelepa zlata zvezda v Njeno krono. 45 Marijnih lastnost v tih litanijs in 45krat „za nas Boga prosi,“ je ravno toliko žarkov te zvezdice. Vprašam te pa, koliko tih svetlih žarkov vsakokrat z razmišljenostjo zatemniš? —

3. Premislite 3krat do jutri besede iz Marijne pesmi (Magnificat): „Razkropil je prevzetne.“ In kdor zna pisati, naj si jih domá zapiše v bukve ali na kako podobico Marije Device.

TRETJI DAN.

Zveličana Johana od sv. Križa. *)

Današnji dan je ta svet zapustila zveličana Johana Križanska, iz tretjiga reda sv. Frančiška, ktera se je tako imenovala, ker je bila posebna prijateljica Jezusoviga križa. Torej je iz silno velike ljubezni do Jezusa in Marije rada terpela vse križe in težave. Bila je rojena l. 1481 v škofii Toledanski na Španjolskim. Že od nar prvih let svoje zavednosti je Johana imela prav posebno češenje do Marije Device, in po Marii je bilo njeno čisto serce popolnoma Jezusu pridobljeno; le Njemu se je trudila dopasti. Bila je po Božji previdnosti od-

---

*) P. de Barry Himmelskrone. Balinghem. Annus mar. de Monstier v Ott-u.

menjena, v samostanu Marije Device sv. križa pri Kubi nekdanjo ojestrost in popolnamost zopet obuditi. Torej je že iz mladosti oestro živela, se veliko postila, svoje telo strahovala, in že doma bila kakor bi bila v samostanu. Ko pa v samostan pride, je bila v kratkim zgled svetosti vsim drugim sestram. Ker je pa v hiši Marije Device, obnovljevaje nekdanjo pobožnost, veliko britkosti okusila, ji je nebeška Kraljica nasproti tudi mnoge sladkosti naklanjala, in jo bogato obdarovala za ljubezen, katero je imela do Jezusa in njegove Matere, in za težave, ki jih je iz ljubezni do Jezusa rada prenašala. Bere se v njenim življenji od presladkih prikazin Jezusa in Marije, ki so ji vse zatajevanja neštevilnokrat namestovale. Ko je bila Johana svoje delo dokončala, v samostanu nekdanjo reznost oživila, in sama visoko stopnjo svetosti dosegla, je zveličana sklenila v

Gospodu 3. majnika, to je, ob današnjim dnevu l. 1534.

Nebeški cvet.

O ti preblazena Johana! kako sladko nam je danes od sv. križa slišati, ko ravno njegovo povišanje obhajamo. Ti pa nisi le samo Johana svetiga Križa, ampak tudi Johana svete Marije, ker ti si obračala vse svoje djanje in nehanje na križ Jezusov, in na dobroto Marije Device. Ti si zares srečna, ki v svojim življenji nisi zaverгла gnade. Lilije tvoje nedolžnosti ni noben gnjus omadežal. Tvoje čisto serce se ni nikoli balo na Jezusa in Marijo misliti; tvoje neomadežano oko je Njima vselej veselo v obličje gledalo. Ti si svojo mladost posvečeno ohranila, in svoje starosti nisi omadežala.

PREVDAREK,

kako se mora mladost posvečevati.

Ali smém mladost vživati, ali je ne smém? me vprašaš, mladeneč, devica! —

Kaj pa s to besedo misliš? te jez vprašam. Ako s to besedo misliš: v nemarnosti živeti, hudo poželenje razpreči, Boga pozabiti in v razuzdanost se podati, z umorjeno nedolžnostjo zgoodej pod zemljo iti, ali pa sramotno od káč hude vesti grizeno starost doživeti, kakor gnjusoba pred Bogam in pred ljudmi stopiti skoz smertne vrata v strašno večnost, — ako se pri tebi to pravi „mladost vživati,“ ti naravnost odgovorim in rečem: mladeneč nikar mladosti ne vživaj! — keršanska devica, nikar ne vživaj mladosti!

Ko bi tebe kdo zmed mladih vprašal: kaj praviš, ali smém zlate jagode v gnoj metati? ali smém čmeriko namesto kruha jesti? ali z roko med strupene kače segati? kaj bi mu ti odgovoril? Zanesljivo bi se mu čudil, de te kaj taciga vpraša. Ali ne čutiš pa, de se je tebi še bolj čuditi, ker še bolj drage reči hočeš v blato metati, kot so zlate jagode; še vse bujših reči poželiš za dušo, kot je čmerika za teló; in te mika segati v stokrat bolj strupene reči, kot je kačje gnjezdo! Torej ti rečem, mla-

deneč, deklica: nikar, nikar tako mladosti ne uživaj!

Od nezdraviga živeža telo hira, od grešnega uživanja mladosti pa telo in duša umira. Toraj se nauči, mladost, tako živeti, si taciga živeža in hrane poiskati, de bo srečno cvetelo in živelo oboje — telo in duša, duša in telo. Torej poslušaj me, kaj se pravi mladost uživati? — Mladost uživati se pravi, jo lepšati s čednostmi, jo bogatiti z znanstvi, jo tako obračati, de bo za njó prišla neomadežana in zadovoljna starost, in enkrat vedno zelene planjave svetiga raja. Tvoj um naj se razcvetuje, kakor pisan vertič, s cveticami potrebnih naukov Božje in človeške učenosti in mnogih spretnost po tvojim stanu in okolišinah, de boš enkrat koristin ud človeške družbe in vselej ljubljence Božji. Tvoja vmišljija naj se napolnuje z dišavami vselej poštenih misel, ob stenah tvoje duhovne hiše naj ne bo nikoli umazanih in nepoštenih podob, ker take ogerdijo vso duhovno hišo, ko bi bila tudi iz samih demantov in drazih kamnov. Tvoja volja naj bo vselej nagnjena k zapovedim

Božjim in cerkvenim. Kakor rodovitno drevó,
 tako naj se napolnuje tvoja duša z naj
 lepšim sadam dobrih déł. Kakor bele golo-
 bice bežé pred smradam, tako beži ti pred
 gnjusnim greham. Kratko je veselje nad
 greham, dolgo je kesanje; ne boš imel
 vživanja, ne vesele mladosti, ako je omade-
 žana. Tisto uro, ko zasadiš rano v svojo
 nedolžnost, je pokopana sreča tvoje mladosti.
 Bodi sovražnik lenobe, ki je vsih pregréh
 začetek, in dobro obračaj čas, ker vsak
 njegov trenutek je drag predrag biserček,
 ki ti ga Bog ni dal za to, de bi ga nepri-
 dama potratil, temuč, de ga prav oberneš
 in kaj dobriga storiš.

Ljubi in spoštuj svojo sv. vero in bodi
 ji zvesto podložin, ker ona te uči, kako
 mladost vživaj, de bo za te prav; ona še
 le tvoje dobre dela stori dobre in žlahtne,
 ona je nar skerbniši varhinja tistih zakladov,
 ki si jih za dušo nakladaš in pridobivaš.
 Zvesto spolnuj prijazne dolžnosti, ki ti jih
 naklada sv. vera. Pogovor s spovednikom
 zavolj zveličanja je stokrat boljši mem vsih
 — tudi nar boljših drušin. Pristòp k Božji

mizi pri sv. Obhajilu je slajši kot dišeče jedila in kerpke vina na bogatih gostijah. Sveto Rešnje telo obiskati je prijetniši, kot z nar priserčnišim prijetlam se pomenkovati. Svete bukve brati, vgodniši, kot v naj kratkočasniših igrah se razveseljevati. — Odpri tedaj svojimu Bogu spomladanski vert svojiga življenja; on naj v njem gospodari, ki bo tudi odgovor od njega tirjal, ki je tvoj nar veči dobrotnik, in tvoje vse, brez kteriga tudi z mezincam ganiti ne moreš. On bo ta tvoj dar sprejel z nezmerno dopadljivostjo, te bo z milostmi napolnoval, ktere bi bile drugač za vselej zgubljene za te; bo tvoje serce že na zemlji z nebeškim veseljem navdajal, kakoršniga svet z vsim svojim kratkočasam ne more dati. Nikoli ti ne bo čednost presedala, ako se zgodaj na njo navadiš, in sladek bo tvoj spomin na mlade dni in léta še v visoki starosti. — Lej! to se pravi mladost vživati. Kdor ima tedaj ušesa poslušati, naj posluša, ter naj se varuje napačniga, kužniga, pregrešniga, pogubljiviga vživanja svojih mladih dni!

Molitev.

O Marija! danes (ko obhajamo priserčni praznik „najdenje sv. Križa“) postavim sebe in vse ovčice naše duhovnije pod križ Tvojiga ljubiga Sina. Vsi ljubimo in častimo sv. Križ, znamnje našiga odrešenja. Vsi se podveržemo vnovič Jezusu križanemu in Tebi, Njegovi presveti Materi, in smo pripravljeni, Njegov in svoj križ na rame vzeti, ter ga za Jezusam in za Teboj nositi. Res je, de je križ težak, ali iz njega nam teče usmiljenje, nam teče sladko tolažilo, nam teče studenec večniga življenja. Podaj nam tedaj križ, o Marija! ako je Božja volja, de naj ga nosimo. Pošiljaj nam pa tudi od svojiga Sina moč, de ga nedolžni k ohranjenju in varstvu svoje

nedolžnosti serčno in ljubeznjivo nosijo z zveličano Johano; grešniki ter spokorniki pa k svojimu očiševanju s Simonam Cirenejcam: de ga tedaj vsi skupej voljno in pohlevno nosimo skoz dolino solz, in ga enkrat srečno odložimo v deželi izvoljenih. To nam sprosi, o Marija!

Zvezdica v Marijno krono.

Med drugimi so posebni sovražniki Jezusoviga križa slepi turki. Imajo pa ti nesrečni ljudje tako lastnost, de so goreči in dobri kristjani, kadar se spreobernejo. Torej so nekteri jeli za njih spreobrnjenje moliti vsaki dan očenaš in češenamarijo s pristavkam: „O Jezus! zavoljo svoje svete smerti na križu se usmili ubogih turkov!“ Priporočim vam to molitev, ona bo predraga zvezda v Marijno krono, zakaj, kdo bolj želi, kot Marija, de bi bil že skorej en hlev in en pastir!

ČETERTI DAN.

Zveličana Rahela iz reda cisterciensčkiga. *)

Ta Rahela je bila hči nekiga juda v Kolinu. Imela je že v mladosti prav posebno nagnjenje in veselje za katoliško vero; zlasti pa se je radovala, kadar se je govorilo od Matere Božje. Kadar so jo ubogi v imenu Marije, Božje Matere, kaj prosili, jim je vesela dala, kar koli je v hiši našla. Njen oče začuti v njenim sedmim letu to nagnjenje do keršanstva in jo nekemu svoje vere v prihodnji zakon obljubi, ter jo hoče v drug kraj odpraviti. Rahela pa, ko to zvé, se po Božji previdnosti umakne; Marija jo zjutraj zgodaj zbudi, in ona pri gospóski

---

*) Po Bollandistih Barry, Ott in drugi.

pomoči prosi, de bi je starši po sili kam ne odpeljali, in de bi zamogla sveti kerst prejeti. Njena želja se ji je spolnila v deviškem samostanu sv. Bernarda; bila je v svoje silno veselje keršena in Katarina imenovana, in kmal potem je sprejela tudi obleko tega reda. Veliko si je prizadjal njen oče, de bi jo iz samostana spravil, devica pa je ostala stanovitna in se je še z duhovno obljubo popolnoma zavezala in Bogú zročila. Ker ni imela nikogar zmed svojih ljudi, in žlahte, de bi bila ž njim v prijaznosti in kakor druge nune obiskovana, se je s toliko večim zaupanjem Marii zročila. Kadar koli so bile druge sestre od bližnje žlahte obiskovane in so imele nad tem svoje veselje, se je Katarina vselej podala k nebeški Kraljici Marii, padla pred njeno podobo na kolena in obraz, ter je rekla: „O sv. Devica! jest zapušena sirota te prosim, ne zaverzi me, ki pridem k Tebi.

svoji Kraljici, materi, stari materi, teti, in sestri, ob kratkim, k Tebi, ki si vse moje tolažilo. — Tako je imela pogovore, kratkočase in veselje z Marijo — veliko slajši kot je vse veselje in marovanje z znanci in žlahto.

Nebeški cvet.

Kaj te je pri ti kratki zgodbi v serce zadelo, kristjan? Ako ti vterjeniga serca ni presunilo, ti hočem jest povedati: Ti imaš toliko nečimerniga govorjenja, prijatlica pri prijateljicah, ako ne še celo z nevarno družino; ali bi ne bilo desetkrat boljši, de bi se z Marijo bolj soznanila, pri nji iskala kratkočasa, polajška in tolažila? Ti svet in tovaršice prav močno in sladko ljubiš, vse premalo pa Jezusa in Marijo! To ni cvet, ampak tern za tvojo dušo; popravi in prenaredi svoje djanje in preoberni tern v cvet!

PREVDAREK,

kako se mora človek zgodaj Bogú darovati.

Zveličana Rahela ti zgled daje, kako moraš zgodaj Boga iskati in se mu velikoserčno darovati, de ne zaveržeš samiga sebe. „Poslušaj hči, in glej, in nagni svoje uho, in pozabi svoje ljudstvo in hišo svojiga očeta, in Kralj bo tvoje lepote želel; ker on je Gospod tvoj Bog, in molili ga bodo.“ Tako kliče Duh Božji mlado dušo v psalmih (Ps. 44, 11. 12.). Kdo ne vidi, kako lepo je Rahela ta glas v svojim mladim sercu poslušala? Nič je ni moglo odverniti, de bi ne bila iskala z nar večji serčnostjo resnice, potem ko jo je bila zasledila. Kakor je nekdam Marija Devica zgodaj v svojih otročjih letih hitela v Gospodov tempelj in je tam kakor cedra na Libanu rastla v čednostih; tako je hitela nežna Rahela v tempelj Gospodov noviga testamenta in je tudi njen lastni oče ni mogel od tega zderžati. — Ali kaj pomniš, zanemarjena duša, ti mlačna

ovca, kako živo je tudi tebe nebeški Kralj perve leta k sebi klical. „Pozabi svojiga ljudstva“, ne meni se za to, kaj govore mladi ljudje tvoje starosti, tvojiga stanu, tvoje enakosti. „Pozabi hišo svojiga očeta“, ako ti je na potu k nebeškemu Kralju spotikljiva. Potem bo Kralj nebes in zemlje zaželel tvojo dušno lepoto, bo tebe sprejel, kakor hčer, te bo ovenčal kakor nevesto. Zakaj „On je tvoj Gospod,“ in ne svet, ki te od Njega odvrtačuje.

„O hči (nebeškiga) poglavarja, kako lepe so tvoje (perve) stopinje!“ (Vis. pesem 7, 1.). Te besede visoke pesmi se zamorejo na Marijo oberiniti, ki je bila sveta in nedolžna svoje perve kakor svoje poslednje leta, in vse dni svojiga popotvanja na zemlji. Tvoj jutranji (zgodnji) dar se bo posnemal, nešteviline device te bodo nasledvale, ko se bodo nekaj po neštetihi samostanih ali kloštrih, nekaj med svetam v neomadežani čistosti posvetile tempeljnu, kateri je lastina Kralja vsih kraljev. (Ps. 44, 16.) Neštevilni mladenči bodo kakor duhovni mašniki, ali pa kakor duhovni bratje, ali v

samoti ali pa med svetam altarju Gospodovimu služili, in zavolj Poglavarja nebeškiga bodo devištvo ohranili. Prelép bo ta dar, ki ga bodo Bogú darovali! Svojo mladost, svoje serce, svojo prostost, vse svoje bitje bodo darovali Kralju. To bo popolnoma dar, in iz tega darú bodo izvirali in rosili za človeštvo zaželeni potoki blagodara za vse večne čase. Oni bodo oznanovali človeštvu, kaj če reči: „O, kako dobro je človeku, ki je nosil jarem od svoje mladosti!“ (Žal. pesem 3, 27.) —

Kdo pa bo rekel, de se pravi Bogu služiti, ako mu človek le piškov ostanek življenja odloči, ko vemo, de nam je vse življenje le zato bilo dano, de bi ga celiga neprešipnjeniga, neločeniga, neoskrunjeniga Njemu darovali. Kák dar Bogú daruješ, ako se tako dolgo v Njegovo službo ne podaš, dokler svet tvoje mladosti, tvojih moči iz tebe ne izpije? Ali meniš ti potlej jarem Gospodov nositi, ko se boš jarma tega sveta naveličal? Ali se ne sramuješ sam pred seboj, ali te ni groza pred nebeškim Kraljem, ko kaj taciga misliš? „Gospod,

Gospod, odpri nam — (Mat. 25, 11.), so klicale nespametne device; pa kaj, ko je bilo prepozno, in so zastonj na vrata terkale! Blagor tebi, ki si se že perve leta svojiga življenja na to pripravljaj, de boš stopil pred Sodnika, ki bo tirjal odgovor od vsih tvojih let. Kdor Bogú ne daruje začetka svojiga življenja, se mu je bati, de ga bo zadela šiba Božja, in bo mogel zgodaj umreti.*) Zakaj on ni vreden življenja, kdor ga Njemu ne posvečuje, od kteriga ga je prejel.

Molitev.

O moj Bog, koliko časa sim preživel, de Te nisim ljubil! Serce bi me moglo boleti zavolj tega. Ako me pa ne boli, in me britkosti ne sprehajajo, je znamnje, de Te še zdaj nisim začel prav v resnici ljubiti. O de bi se mogel

---

*) Gl. Nachfolge d. allersel. Jungfr. Maria, 1. Buch. 5. pogl.

še enkrat v mladost poverniti! Serce, misli in želje, dušo in telo bi hotel tebi darovati. Bodi hvaljen, o Bog! de si mi življenje ohranil, ob času, ko sim ga le v tem preživel, de sim Tebe žalil. O Marija, sprosi mi milost, de se moj sklep poterdi: s pomočjo Božje gnade hočem do poslednjiga zdihljeja svojiga življenja Bogú tolikanj zvestejši služiti, kolikor poznejši sim začel. To želim, to hočem, to moram spolniti po Jezusu Kristusu Gospodu našim. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Danes vam bom dal dvojnato zvezdo iz dveh velikih svetnikov (ki sv. Cerkev ravno ta dan njun spomin obhaja). Ena bo za ženske in moške, ena pa za moške in ženske.

1. Sv. Monika je imela v mladosti oskerbnico, staro deklo, ki je že že njeniga očeta pe-

stovala, in ta jo je tako lepo varovala kakor angel varh. Na tri reči je prav skerbno gledala: Boga ljubiti, greha se varovati, pa ojstro živeti. Še vode ji ni dala med jedjo, ne že le vina. — O ti terda, neusmiljena dekla ti! Vi bi že ne hotli take!! — Vender, vender je Monika svetnica. Vaši otroci pa — kakošni so? in kaj bodo? — Naj bo vam mehkim materam ta stara keršenica lučica in zvezdica pri vaših omehkuženih in zato le prevečkrat okuženih otrocih. —

2. Za božji čas, koliko je (letas) pogorelcov! Skorej neprenehama nadlegajo. Kaj je to? Ne vém ravno; v misel pa se mi sili neka reč. Zginil je sv. Florijan s hiš, ki ga je bilo pred nekaj časom na licu skorej vsake hiše viditi, in je pomočnik zoper ogenj in nerodovitnost poljsko. Mogoče, de je le redko tudi v hišah in v spominu vernikov? Pa to je „prekmečko,“ preveč priprosto, ni več „šega,“ stén s svetniki malati. — Bo pa potlej bolj gosposko, ko bodo zidovi brez klobuka in brez srajce moléli kviško! Hotel sim pa prav za prav reči le bolj bistveno reč: de si sv. Florijana saj v sercu bolj živo malajte, ter se mu priporočajte, naj vas obva-

ruje časniga in večniga ognja, — kakor so stari imeli navado se temu svetniku priporočevati.

Stari so molili po angelovim čēsenji zvečer še očenaš in čēšenamarijo, de bi jih Bog obvaroal „časniga“ in „večniga ognja.“ Ali je vam to kaj znano? Začnite zopet, in sploh bolj zvesto častite sv. Florijana. Ta zvezdica v krono sv. Florijana bo tudi zvezdica v Marijno krono, ker Ona je Kraljica vsih marternikov, torej tudi sv. Florijana.

PETI DAN.

Sv. Angel, karmeličan in spričevavec ali marternik Gospodov. *)

Od sv. Angela, ki je današnji dan šel med nebeške trume, vemo, da je bil pravi prijatelj in ljubljeneц Marije Device. Bil je res angel v človeški podobi; vse svoje žive dni je razodeval, da za Bogom mu je edino veselje in tolažilo njegova sveta, neomadežana Mati Marija. Pa tudi Marija je pokazala, koliko da ta angel pri nji velja; na njen opomin so mu bili dali starši ime Angel, kakor da bi hotla Marija že takrat na znanje dati, kolik služabnik Božji in spričevavec Kristusov da bo ta otrok. Že precej v

---

*) Barry. Annus marian. Heiligenlexic.

letih, se je podal v samostansko ali klostersko življenje in je, ne brez posebne vredbe Božje, prejel duhovno oblačilo ravno v god rojstva Marije prečiste Device. To ga je še bolj spodbudovalo, visoko Mater nebeško tolikanj priserčniši in močnejši ljubiti in častiti. Nosil je podobo Marije Device, katero je bil neki zmalal sv. evangelist Luka na prošnjo sv. Tekle, device in marternice. Bil je sv. Angel domá iz Jeruzalema od judovskih staršev Jeseta in Marije, ktera je bil pa patriarh Nikodem za Jezusa pridobil in kerstil. Ko je sv. Angel slišal, kake brezbožnosti in hudobije so tiste čase nejeverniki počenjali v obljubljeni deželi, on ni bil mertev za stiske svojiga bližnjiga, temuč je pogosto ves prežaljen molil pred podobo Marije Device, ji je britkosti ondotnih kristjanov tožil in preserčno zanje prosil. To podobo, pred katero je toliko molitve storil,

je bil naslednjič papežu Honoriju IV. v spomin daroval. Med neko pridigo ga neverniki napadejo in s silo vsmertijo. Tako je dosegel krono marternikov. Vi pa si od tega angela v spomin vzemite za danes zlasti tisto, kar iz njegoviga življenja posebno Marijo tiče.

Nebeški cvet.

Srečni so starši, katerih otroci so že od svojiga spočetja v Marijnim varstvu; in blagor otrokam, katerih starši so prav pobožni častivci Marije Device! De bodo pa otroci Marijni ljubljenci, morajo tudi starši sami biti. Lepo se podajo po hišah svete podobe, posebno lepo pri zakonskih posteljah podobi naj čistejših sere Jezusa in Marije, kateri podobi naj bote očetam in materam globoko v serci namalani in vtisnjeni, de bo njuno življenje neomadežano; potem bodo tudi otroci zapisani v naj svetejših sercih Jezusa in Marije.

PREVDAREK,

kako varen mora človek biti, de čistost ohrani.

Ali bi hotel tudi ti angel biti, kristjan, ki morebiti še ni vse pozeblo, kar je bilo angelskiga v tebi? Ozri se na Marijo in uči se, kako varno moraš čuti in bděti nad svojo čistostjo. Ona, brez madeža spočeta, ni bila podveržena mikam greha; vender kolika varnost! Sama nadangelska v čistosti, se je prestrašila prečistiga angela v človeški podobi, Angel jo pozdravi, — ona pa misli, kakšno je to pozdravljenje (Luk. 1, 29.). Ali ni kaj sumljiviga, kaj nevarniga v njem? Ne boj se, Devica! Angelsko pozdravljenje je. — Sama se znajde brez priče. To ji je že zadosti, de se je polasti sveti strah. — Ne boj se, Marija, Sinú boš rodila, govori angel, ime Jezus mu daj (Luk. 1, 31.). Zaskerbi jo, če njeno devištvo ne bo zavaljo tega kaj terpelo. — Ne boj se, Devica, tvoja maternost tvojiga devištva ne bo kalila, ampak ga bo še le posvetila in povikšala,

sv. Duh bo prišel v té; moč naj Vikšiga te bo obsenčila; tvoje dete bo Sin Božji. — To še le jo je utolažilo.

O občutljiva roža — sramožljivost! Kako se boji nar manjši sape, ktera bi jo utegnila kaj skaliti. En sam pogled, ena beseda jo v strah pripravi. Devica, deviški mladeneč spozná veliko vrednost in lepoto te čednosti, se boji tudi nar manjši priložnosti, kjer bi jo utegnilo kaj kužljiviga doleteti. Priliznjene besede, ponujane darila, tudi pogovori, ki so nedolžni viditi, storé modro devico še le bolj varno in skerbljivo, ker vse take reči so nevarne in sumljive. Ti pa brez skerbi, in še celo brez potrebe z osebami marnuješ, ki niso angeli, in se izgovarjaš: sej vém, kaj delam, sej čujem! Rečem ti pa: Tudi hudoba čuje, in hodi za teboj, de bi te požerl!

Devica, ki hvalo ljubi, je v veliki nevarnosti, ker rada na tisto stran svoje uho nastavlja, od kodar take kačje besede izhajajo. Eva pa, ko se ni več kače bala, je bila hitro sovražnica Božja. Velikokrat človek nevarnost ljubi, in si jo pred seboj

zakriva, pa mižé — v brezno dirja! Močna je gnada, pa le za tiste, kateri so v skušnjavi, ki si je niso sami nakopali; kdor pa sam nevarnosti iše, bo v nji poginil.

Lenoba, mehkužnost, neko preokušeno življenje, škodljive bukve, plesi in druge družine, neskerbno ali celo prederzno zlobodranje: to so volkovi — velikokrat v ovčjim oblačilu, ki so že brez števila devic in deviških mladenčev požerli. Ako ste se veliko let serčno vojskovali ter ste nedolžnost v nar lepšim ali saj lepim in blagodišečim cvetu ohranile: ne mislite še, de ste varne, ne jenjajte biti sumljive do sebe in družih, in čuječe. Pod vsakim kamnam je hudoba, ki vas zalezva. Po skerbni čujočnosti vam bo Bog dal tudi moč zoper nevarnosti in priložnosti, ktere se neprevidama pridervé, kakor grozovitni viharji s točo in hudo uro. Pri tacih je potreba velike, skušene in uterjene čednosti, de keršanska duša pod njih težo in silnostjo ne omaga. Pa tudi to bo Bog dal tistim, kateri je pošteno išejo. Kar je pa tukaj rečeno od devištva

in ohranitve nedolžnosti posebej, to velja sploh od čistosti, ktero morajo tudi spokorniki in ravno tako zakonski po svojim stanu pošteno ohraniti, ker nič nečistiga ne pojde v kraljestvo Božje.

Molitev.

O Marija! mi nismo angeli, kakor je bil uni svetnik, sv. Angel, torej nismo vredni Tvoje tako preserčne ljubezni, kakor si jo njemu skazovala. Prosimo Te pa pohlevno, naša usmiljena Mati! pomagaj nam, očistiti se s pravo pokoro, de bomo vredni, Tvoji zvesti, pokorni otroci biti. Prosi za nas, de se ohrani čisto, kar je še čistiga; sveto, kar je še svetiga; nedolžno, kar je še nedolžniga med nami, — in pelji na pravo pot nazaj vse zmotene hčere, v naročje Očetovo vse

zgubljene sine, ker vsi želimo biti dediči Božjiga kraljestva po Jezusu Kristusu, Gospodu našim. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Patron mladosti in varh deviške nedolžnosti je sv. Alojzij, angelski mladeneč. Varuj tudi ti, kakor nar drajši žlahtni kamen, svojo nedolžnost, ako jo še imaš; spokori se in varuj jo saj drugim, ako si jo sam zgubil, de najdeš milost ob dnevu ojstre sodbe, ker si Bogú za pravil, kar ni bilo tvojiga. De bi se česenje sv. Alojzija med katoliškimi kristjani bolj razširjalo, so rimski papeži privolili šestnedeljsko opravilo k sv. Alojziju, ktero se začne prihodnjo nedeljo. Tistih 6 nedelj pred godam sv. Alojzija so namreč popolnoma odpustki za tiste, ki vsih 6 nedelj zaporedoma prejemajo zakramenta sv. pokore in sv. Rešnjiga telesa. Morajo pa zraven tega vsakikrat premišljevati čednosti sv. Alojzija, ali njemu v čast kaj moliti, ali druge dobre dela opravljati, in pa v namen sv. Očeta moliti za povišanje sv. matere katoliške Cerkve. Svetujejo za molitev vsako ne-

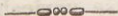
deljo 6 očenašev, češenamarij in čast bodi itd. v čast šesterim letam, ktere je ta svetnik preživel v samostanu. Kar tiče premišljevanje čednost, se zamore zaporedama tih-le 6 vzeti: 1. Njegov vedni spomin na pričujočnost Božjo in ljubezen do Boga, 2. sramožljivost, čujočnost in samotljivost; 3. ponižnost in pametnost; 4. ljubezen do molitve in premišljevanja; 5. ljubezen do zatajevanja in pokore; 6. pokoršina in ljubezen do bližnjiga. — To češenje se zamore opravljati tudi družih 6 nedelj med letam, tode vselej zaporedama. — Bolj natanki poduk od tega opravila se najde v bukvah od sv. Alojzija. Zdaj pa molimo še molitev v čast sv. Alojzija, s katero je 100 dni odpustkov sklenjenih, ki se zamorejo tudi za duše v vicah obrniti. (Pij VII. 16. sušca 1802.)

Molitev.

Tebi, o sv. Alojzij, ki se v angelski čistosti svetiš, jest tvoj nevredni služabnik priporočim čistost svoje duše in telesa. Prosim te po tvoji angelski čistosti, priporoči me neomadežanemu Jagnjetu Jezusu Kristusu, in Njegovi presveti

Materi, Devici vsih devic. Obvari me vsaciga hudiga greha, in ne dopusti, de bi se kdaj tudi z nar manjši nečistostjo omadežal. Ako me vidiš v skušnjavi ali nevarnosti greha, odženi od mene vse nečiste misli in občutljeje, obudi v meni spomin na večnost in na Jezusa križaniga, vtisni mi v serce živo čutilo svetiga strahu Božjiga. Vžgi me z ljubeznijo Božjo, de nasledvajoč tvoje čednosti na zemlji bom vreden najden, enkrat v nebesih se s taboj v Bogu vekomaj veseliti. Amen.

Oče naš. Češena si Marija.

ŠESTI DAN.

Sv. Janez Damaščan. *)

Današnji dan — že več kot pred 700 leti (l. 780) je ta svet zapustil sv. Janez Damaščan, posebin častivec Marije Device že od otročjih let. Naj vam to spričuje le en sam zgled iz njegoviga lepiga življenja. Zavolj njegove učenosti ga je bil persijanski poglavar, Hisiam Kalif, na svoj dvor v Damask poklical, in mu visoko službo dal. Ob tistem času je divjaški cesar Leon Izavrijan na Jutru z veliko razdraženostjo zatiral svete podobe od Boga, Matere Božje in svetnikov, ter jim je živo vojsko napovedal. Sv. Janez, žalostin zavoljo taciga rogoviljenja, piše list do cesarja Leona, ter

---

*) Ott iz Bolland.

svete podobe brani in zagovarja. Zvi-
jačni cesar, ne de bi se poboljšal, še
le iše, kako bi se zmaševal nad Jane-
zam Damaščanam. Spiše cesar list, in
se hlina v njem, kakor de bi mu bil
Janez pisal to pisanje in Leona vabil,
de naj pride mesto Damask premagat in
vzet, ker ni takrat nič straže imelo. To
zlagáno pismo da prepisati nekomu, ki je
znal vsako pisanje prav dobro posnemati,
ga vtakne v svoj list in ga pošlje do
Hisiam-Kalifa, češ, de naj ima Janeza
za izdajavca, ter naj ga strahuje po
meri hudobije. Kalif se silno razserdi,
in ne de bi poslušal zagovarjanje sv.
Janeza, zapové, de naj se mu kar des-
nica odseka, in vsim v strah očitno na
tergu obesi. Obsodba se res spolni in
roko mu odsekajo. Zdaj prosi Janez
Kalifa, naj mu saj roko dá, ki mu je
bila odsekana. Hisiam mu jo privoli.
Svetnik nese svojo odsekano roko pred

altar Marije Device, in prosi Marijo, naj mu zopet roko k telesu prizdravi, ker jo je za Njeno čast zgubil; obljubi tudi, ako mu to milost pridobi od Boga, de posihmal je ne bo v drugo obračal, razun v razširjanje njene in njeniga ljubiga Sina časti, in v brambo svetih podob. Tako svetnik moli, in po molitvi zaspí; — čez malo minut pa se zbudí, in najde svojo roko z ramó sklenjeno. Samo ru-deča rida se je še vidila na mestu, kjer je bila roka presekana. Vsi so stermeli nad tem čudežem. Tudi Kalif je zvedil, kaj se je zgodilo; torej pokliče Janeza préd-se, ga prosi za zamero zavoljo prenagljenja, in si silo prizadeva, de bi ga pri sebi obderžal. Sv. Janez pa ga je tolikanj prosil, de ga je Kalif spustil. Potem razdelí svetnik premoženje med uboge, obiše svete kraje v Jeruzalemu, in se umakne v samostan sv. Saba.

Tamkaj je do smerti pisal in se vojskoval za sv. keršansko Cerkev, za Božjo in Marijno čast.

Nebeški cvet.

O prečudna dobrota Marije Device do tistih, ki jo časté. Kako je ginjeno naše serce, ko slišimo, koliko milost je ona skazala svojimu častivcu! Zakaj pa ti, kristjan, tolikih dobrot od nje ne skušiš? Zato, ker nimaš tolikiga zaupanja do nje, kakor sv. Janez Damaščan, in kadar pa dobrote prejmeš, si nehvaležin in jih pozabiš! In zakaj nimaš zaupanja? Zato, ker nisi tolikanj zvest častivec Marije Device, kakor je bil sv. Janez Damaščan. Potreba bi bilo, de bi ti kak sovražnik Marijne časti roko odsekal; zanesljivo bi potlej bolj goreče oznanoval njeno čast, in si prizadeval, ji častivcov in posnemavcov v čednosti pridobiti. Bodi tedaj vselej preserčno hvaležin za dobrote, ki jih po Marii od Boga dobivaš, in obudi veliko zaupanje v Marijno pomoč.

PREVDAREK,

kako nevarno in škodljivo je obrekovanje.

Hudojezičnik, ti delaš veliko hudo; kako se boš zveličal? Sv. Duh pravi, da je boljši dobro ime, kot velike bogastva (Preg. 22.). Ako tedaj dobro ime bližnjimu vzameš, mu storiš veči škodo, kakor de bi mu poropal velike bogastva; in ako mu dobro ime zmanjšaš, mu storiš veči škodo, kakor de bi mu od velicih bogastev veliko odtergal. Pa mu tudi veči hudo storiš, ko mu poštenje skališ, kakor de bi mu telo ranil in poškodoval, zakaj „veči so rane, ktere jezik vseka, memo unih, ki jih vseka meč; ker meč umori le telo, duše pa ne umori,“ pravi sv. Avguštin. Hudobni jezik pa vsekuje rane duši in telesu, časti in poštenju, sercu in koži, živim in mertvim. Potuhnjeni jezik Leona Izavrijana je bil sv. Janezu Damaščanu s poštenjem vred tudi visoko službo ugrabil in desnico odsekal. Na hudim jeziku čepi nevošljivost,

lakomnost, častiželjnost, jeza in maševanje, in še več: obrekovavcu sedi hudič v sercu in na jeziku, pravi neki pisavec. Ti sovražniki serce in jezik gugljejo, de na vse strani škodo dela. Ne pomisliš pa, hudojezičnik, de si tudi ti med tistimi, na ktere mahaš; zakaj z mečem svojiga jezika ti na tri strani moriš. Z jezikam sekaš tistiga, kteriga obrekuješ; tiste, kteri ti dopadljivo uho nastavljajo; nar bolj pa samiga sebe. Poslednjiga morebiti še nisi nobenkrat prav premislil, sicer bi bil že davno opustil to hudobijo. Imaš morebiti terdo mreno v ušesih, ki je resnica ne more predreti; prederla jo bo pa tvoja lastna nesreča, ako te ne poboljša, kar ti sv. Duh žuga, rekoč: „Jezičnimu človeku se ne bo dobro godilo na zemlji“ (Ps. 139, 12.).

Hudojezičnik, ti nimaš prave ljubezni do bližnjiga; kako se boš zveličal? Sv. Pavel pravi: ljubezen ne misli hudiga, koliko manj je v stani ljubezen še le laži razširjati čez bližnjiga! O joj, kako tebe zabolí, kadar slišiš, de je drugi kaj bleknil

zoper tebe, če bi že tudi res bilo? „Kaj je njemu mar? kaj ima z menoj opraviti?“ se groziš. Kaj pa še le, če te je oblagal in obrekel! O, to je krivica; to boli, to! — Ali uniga pa mar nič ne boli, ki ga ti objedaš?“ Ali imaš le samo ti serce, in ne tudi drugi? Ti stopiš k sosedu še ves v ognji, ker si se ravno kregal s tem in tem; in kaj delaš, kaj govoriš? Kakor plemen iz peči bruhajo hude reči zoper bližnjiga, kar je res, kar je na pol res, ali le malo res, in kar ni čisto nič res. In od ondod grede tvoje obrekovanja in laži po vsi vasi, ali še dalje. — Ali mar ljubiš svojiga bližnjiga, svojiga nasprotnika, kakor je Jezus zapovedal, ko tako delaš? — Pa ti pikaš svojiga brata tudi prav premišljeno, potuhnjeno, prederzno vpričo nekterih, ali pa tudi vpričo vsaciga, kdor ti hoče uho nastaviti. Si morebiti že snédel ubogimu poslu službo; lačnimu dninarju vsakdanji kruh, ali saj od nekaj dni; vdovi in njenim sterganim otrokam njih majhne založke in grižljeje; rokodelcu njegov zaslužek; poštenimu cesarskemu služabniku njegovo službo? Si

pa morebiti ognjusil s svojim jezikam tudi take ljudi, ki ogerdenje njih poštenja dela neprecenljivo škodo celim deržinam, občinam, vasém, mestam, ali tudi deželam in kraljestvam? Obrekel si pobožniga, in si njega in druge od poti čednosti odvernili; obrekel si duhovna, in si s tem skorej vsim ovčicam zaupanje do njega ali čisto poropal, ali pa zmanjšal; obrekel si zdravnika, vradnika, kupca, in si s tem vsih serca od njih odvernili; obrekel samostane ali kloštre, in si pred sedanjim in nastopnim narodom zmanjšal sad njih duhovne delavnosti; obrekel si poglavarja, kralja, cesarja, in si od njega serca podložnih odvernili, k nezadovoljnosti, godernjanju, kletvinji, puntu njih serca pripravljali; obrekel si škofa, papeža, in pohujšal si za veliko let in narodov ali tudi za zmiraj ovce Kristusove, pa tudi drugoverce! In kolikim si pač utegnil s tem pot v pekel odpreti ali pa pogladiti, koliko jih res pogubiti! Kje imaš tedaj ljubezen, nesrečni obrekovavec! in kako se misliš zveličati brez ljubezni do bližnjiga? Ti si slišal že velikrat nauke in pridige

zoper to pregreho, tode nič se te ni prijelo; ali se boš zbudil danes, ali se ne boš?

Hudojezičnik gasi oginj, kteriga si napravil, če ne, boš sam gorel v njem. In v spovedi se na tanko obtoži, kako si bližnjiga obrekel; ne le s poverhnimi besedami, s kterimi ni nič rečeno. Ako si koga ogerdil pred ljudmi ter ga obrekel, si po vsaki ceni dolžan, mu dobro ime in škodo povračevati, ki mu je iz tega izhajala. Kaj pa, de je to težavna reč! Izsuj na strehi množico lah-niga pérja iz žaklja in pojdi ga lovit; koliko jih boš zopet vjel? Ravno tako težavno je z lažnjivimi, obrekljivimi, opravljivimi besedami, ki si jih raztrosil zoper svojiga bližnjiga. Težko boš popravljjal, popravljati pa vender le moraš, ako hočeš pogubljenju oditi; zakaj še težej bi bilo, vekomaj terpeti. Ako pa tega nočeš storiti, zadeva tudi tebe, kar je imenitni bogoslov Alfons de Kastro rekel nekimu napuhnjenimu obrek-ljivcu, ki ni hotel grozno hudiga obrekovanja preklicati, namreč: „Gospod, vaš greh je neozdravljiv; vaše zveličanje je zapadeno na vekomaj!“ Lažnjive ustnice

so namreč Gospodu gnjusoba (Pregov. 12, 22.); in: obrekovavci Bogú sovražni (Rim. 1.). Kje jih je v stani tedaj zveličati, ako niso poboljšani, ako hudiga nočejo popravljati!

Molitev.

O Marija, kako srečna si bila v službi v tempelju, ko so Tvoje usta govorile le samo hvalo Božjo; kako srečna v svoji samotni hišici v Nazaretu, ko so se Tvoje ustnice odpirale le k molitvi in svetim psalmam; kako srečna z Jezusam in Jožefam, kjer se nikoli ni slišalo kej žaljiviga zoper bližnjiga! Mi pa smo v nespremišljenosti in hudovoljnosti brez števila krati grešili zoper svoje brate in sestre! S ponižnim in skesanim sercam pa spoznamo dansi, kako nagnjusna je ta pregreha. Prósimo Te torej,

o Marija, dans dvéh velikih milost. Izprosi nam pomoč in najdi nam pota, de vse popravimo, kar smo z jezikam zoper bližnjiga grešili; potem pa gnado, de ti kužljivi pregrehi od dné današnjiga za vselej slovó damo v svoji hiši, v ti fari in povsod, ter ne pozabimo svoj živi dan več nauka Tvojiga Sina Jezusa: „Kar nočete, de bi drugi vam delali, jim ne delajte tudi vi nikar!“ Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

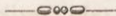
1. Sv. Janez Damaščan je bil roko nazaj dobil, ktero mu je bil obrekovavni jezik odsekal; dobriga imena pa njih veliko nikoli več ne dobí, kteriga jim ravno taki jezik odseka. — Sadno drevo, ako že dobriga sadú ne obrodí; ne obrodí saj slabiga ne: ti pa, ako dobriga ne veš govoriti od svojiga bližnjiga, posnemaj drevo, in nikar tudi slabiga ne govori! Storite tedaj ta sklep: od bližnjiga ne hudiga govoriti, in molite

vsaki en očenaš in čėšenamarijo za tistiga iz naše fare, kateri je v nar veči nevarnosti zavoljo obrekovanja pogubljen biti. To naj bo današnja zvezdica. —

2. **Poterjajte se v tem dobrim sklepu tudi še posebno s čėšenjem presv. Rešnje kerví Jezu-sove. Papež Pij VII. so za vse prihodnje čase vsakimu vselej 100 dni odpustkov podelili, ko-likorkrat presv. Rešnjo kri Bogu Očetu daruje in reče:**

Molitev.

Večni Oče! darujem Ti predrago kri Jezu-sa Kristusa, v spravo za svoje grehe, in za vesoljne potrebe svete Cerkve.

SEDMI DAN.

Aleksander Luzag. *)

Vem, de že mislite: ktera sveta zvezda se je pa dansi uternila, ter se na vekomaj sklenila s Solncam pravice, svojim Jezusam? Današnji dan je umerl neki prav bogoljubin žlahtnik, Aleksander Luzag, v mestu Briksnu, na Tirolskim. Ne le žlahtni stanovi, ampak vse kershanstvo naj se od njega uči, kako naj se preblažena Mati Marija časti in hvali. Pa tudi še ta nauk, de milost in prijaznost Marije Device se mora nad prijatelstvo in naklonstvo vsih veljakov, močnikov in kraljev tega sveta ceniti. Vsak dan je molil sv. roženkranc, in nekatere dni v tednu Marijne duhovne

---

*) Barry.

ure. Kolikorkrat je utegnil in mogel, je obiskal naj imenitniši in z gnadami nar bolj obdarovane cerkve Marije Device po vsi Lombardii. Kadar je stanoval zunaj mesta po svojih gradovih ali pristavah, je sam dajal z zvonam znamenje k angelovimu čenju zjutraj, opoldne in zvečer. Imel je tudi lepo navado, de je vsako noč k Materi usmiljenja vsim tistim za pomoč klical, kateri so tisti čas, ali ob tisti uri brez pomoči to dolino solz zapustili. Priserčno jo je prosil, de naj Ona k takim umirajočim pristopi in jim pomoč skazuje. To lepo navado in pobožnost je tudi drugim priporočal. S takim djanjem si je prizadeval Aleksander, v milosti Marije Device se ohraniti, ki jo je nad milost vsih posvetnih gospodov cenil. V nji se je tudi res ohranil, in zanesljivo se on še zdaj tega v nebesih veseli, ko ga mi tukaj na zemlji v misel jemljemo.

Nebeški cvet.

Ne da se drugači misliti, kakor de posebne nove krone in časti tiste v nebesih čakajo, kateri vedno na nove pota mislijo, kako bi Bogú služivcov in Marii častivcov pridobili.

So pa tudi taki, kateri češenje Marije Device zatemnujejo; zlasti je viditi večkrat tacih, ki jim o zvonjenji klobuk ne gre z glave. Prosim vas vse pričujoče, položite dans eno nezvenljivo šmarnico na Mariin altar, in dajte Ji besedo, de hočete vselej k Mariinimu zvonjenju se odkriti in moliti. Ako bi pa kateri tega ne hotel, mu dam to kazen (štrafingo), de ne smé k našim Šmarnicam priti, dokler se ne bo v tem sklepu poterdil.

PREVDAREK

od prave velikosti.

Velik in mogočen biti, ali saj pri tistim kaj veljati, ki je velik in mogočin, ter tudi s tem kaj premoči: to je poganjanje tega

svetá. Ali velik razloček je med tem, kar človeka pred svetam veliciga dela, in med unim, kar ga pred Bogam veliciga stori. Tega ti še nisi prav prevdaril, moj kristjan! Povej mi danes, pred kom ti hočeš velik biti?

Ob času, ko je bil angel k Marii poslan, sta sedela Avgust in Herod na tronu. Imenovali so eniga in družiga velikiga, močniga, presvitliga; tode k nobenimu ni bilo angela z nebes. Zakaj ne? Ker sta bila velika le pred ljudmi, ne pa pred Bogam. Ponižna devica, brez svetliga kraljeviga dvora, brez številnih služabnikov, brez košatiga lišpa — je bila pa pred Bogam vse drugači velika. S čim neki? S tem, da je velikoserčno Boga ljubila, močnodušno greh studila, svet in njegov bliš prezirala. Ali razumeš te besede? Boj se Boga in spolnuj njegove zapovedi (Prid. 12, 13.), in boš velik; slava tebi!

Veliki poslanec poslancov nebeških je rekel Devici v imenu Kralja vsih kraljev: Češena bodi, — ti si polna vsih milost, — s teboj je Bog Gospod! Ali

kaj čutiš, kaj je to pozdravljenje, od Boga poslano? Ali ni to znamenje, kako velika je bila pred Bogam ponižna Devica! Kaj bi ti rekel, ko bi te bile cesar poslal perviga ministra in bi te tako pozdravil? Pa bi ti še pristavil: Ti si milost našel pred cesarjem, ves, kakor živiš, si dopadljiv njegovim očém! To bi bilo veselje, to visokost! Ali tega ne boš nikoli dosegel; verjemi de ne. In ko bi dosegel, bi bilo le človeško, le minljivo, veliko po človeških, ne pa po Božjih mislih.

Velik je bil Nabukodonozor; pa ga zdaj ni več. Velik je bil Aleksander veliki; pa ga zdaj ni več. — Velik je bil pred kratkim Napoleon, pa le malo časa, in ga tudi ni več. — Veliki so se imenovali marsikteri pisavci in učeni, ki so tudi grešno pisali; malarji, ki so s pohujšljivimi malarijami svet pohujševali; ministri in poglavarji, ki so tudi vero sovražili: pa tudi njih ni več! In nobeden, ako bi si jih tudi sam velike mislil v svoji slepoti, bi vendar ne hotel zdaj na njih mestu biti. Ali se ti je kaj zjasnilo, kristjan, kaj je posvetna velikost?

Nar častitljivši imé na vsi zemlji je: služabnik, hlapec Gospodov. To je nar večí čast pod solncam. Abrahama, Mozesá, Davida, — nar večí može, ki so bili na zemlji, imenuje sv. pismo služabnike Božje. Zakaj Bogu služiti se pravi kraljevati. Čast služabnika Božjiga preseže čast vsaciga kralja. — Veš tedaj, o človek! kaj je prava velikost? — Boljši je, poterpežljiv kakor močen človek, in kdor nad svojim sercam gospoduje, je boljši kakor uni, ki mesta premaguje, pravi sv. Duh (Preg. 16, 32.). Pravi kristjan ni junak eniga dneva, čigar junaštvo bi izviralo le iz éne same priložnosti; on je pa junak vse svoje žive dni. Njegova velikost je, de vse zadržke junaško zmaga, ki ga ovirajo, pravi kristjan biti; de kakor pravi vitez in velikoserčin vojak podere za vselej sovražnika na tla, ki mu brani priti k svojimu cilu in koncu, k ljubezni Božji in k samimu Bogu.

Molitev.

O véliki Kralj nebés in zemlje!
 na prošnjo Marije Device mi daj
 spoznati in občutiti, kaj je prava
 velikost. Vém, de človek, kateri
 natihama, kakor Marija, Tvojo
 sveto voljo zvesto spolnuje, in si
 Tebi goreče služiti prizadeva, dela
 večí rečí, kot je vse, kar slepi
 svet veliko in slavno imenuje.
 Vender me rade motijo misli po-
 svetniga bliša, hvale, častí, bo-
 gastva in visokosti, in zdí se mi,
 kakor de bi v njih res kaj velikiga
 bilo. S Tvojo pomočjo hočem lju-
 biti visokost, ktera je v ponižnosti;
 — bogastvo, ktero je v čednostih,
 — lepoto, ktera je v čistosti, —
 žlahtnost, ktera je v stanovitnosti,
 — hvalo, ktera je v spolnovanji
 Tvoje svete volje, — blagost, ktera

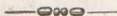
je v ljubezni Bogá in bližnjiga. Dodeli mi tako močnoserčno velikost o Bog! sprosi mi jo, o Marija! Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Aleksander Luzag je pač dobro delo opravljal, ko je med drugim tudi za umirajoče tako na moč skerbel in za nje molil. Ako postavimo, da vsako sekundo en človek umerje, jih gre v eni minuti 60, v eni uri 3600, v enim dnevu in noči 86.400 duš iz tega sveta, — tedaj vsak dan 4krat toliko, kolikor jih je vsih v Ljubljani. Zanesljivo jih je med njimi veliko brez vse pomoči. Koliko tedaj dobriga zamore človek storiti, kateri ima posebno skerb za umirajoče, ter zanje veliko in zvesto moli, jih Jezusu, Marii, sv. Jožefu, angelam varham, sv. Barbari in drugim svetnikom priporoča!

Kdor moli za umirajoče 3 očenaše v čast smertnih britkost Jezusovih, in 3 češena-marije v spomin Marijnih britkost pri umirajočim Jezusu: zadobi vsakikrat 300 dni odpustkov. In ako to skoz ves mesec opravlja, zamore

enkrat v mesecu tudi popolnoma odpustke z navadnimi pogoji zadobiti. Priporočim vam tedaj to lahko pa silo koristno opravilce, de ga velikrat spolnujte. — Do jutri pa vas prosim, naj vsak obmoli 3 očenaše in češenamarije v cerkvi, in 3 doma, za tiste, ki bodo med Šmarnicami, t. j. ta mesec umerli.

OSMI DAN.

Sv. Leoncij. *)

Danes naj vam povém dvé — tri besede od vélikiga služabnika Božjiga sv. Leoncija. Vsak človek na zemlji ima nekaj, kar ga posebno veseli; sv. Leoncija priserčno veselje je bilo, ubožce razveseljevati in jim pomagati. Imel je pa pri tem lepim delu keršanskiga usmiljenja to posebno, de je vse svoje dobre dela te verste Materi Božji pripisoval; ni hotel tega videza, kakor de bi bil on sam dajal, temuč kakor de bi bilo vse iz roke Marije Device, in de naj se ti Materi usmiljenja pripisuje. Ob kratkim rečem: on je bil milovšnik ali almožnik

---

*) Barry.

Marije Device. Le samo slepim in takim, ki jih sami niso sprejeti mogli, je ta častivec Matere Božje mile darove v roke dajal; sicer pa je darove pokladal pred altar na stopnice nebeške Kraljice, de so jih tamkej našli in jemali. Vprašan nekdanj, zakaj de tako dela, je rekel: zato, de naj vsi vedó in verjamejo, de milovšina ne izhaja od mene, ampak od predobrotljive Božje porodnice, kateri jest služim in že trideseto leto le samo svojo roko v to postrežbo podajam.

Nebeški cvet.

Milovšnike imajo cesarji in kralji in drugi imenitniki, de namesti njih vbo-gajme delé. Ni nar manjši čast, taki milovšnik biti pri imenitnim gospodu. Zamore pa tudi slehern zmed vas biti milovšnik, ne tolikanj lahko pri kralji ali cesarji, ampak pri Marii Devici, zakladnici vsih nebeških dobrót. In to je vse kaj več, kakor pa almožnik pri po-

zemeljskim gospodu. Kako se tedaj more ta čast doseči? Dajaj svojo milovšino z dobrim sercam, Marii na čast, nikar dajoč ne godernjaj, in boš njen milovšnik. Kdor pa sam kaj nimaš, morebiti sam ob milovšini živiš: prejemaj darove s hvaležnim sercam in priporočuj svoje dobrotnike véliki almožnici — Marii Devici.

PREVDAREK.

Pogovor med Marijo in služabnikom od sreče ubožnih.

Služabnik. Moja vélika Gospá in Kraljica, naj Tebi dans govorím zaupljivo besedo! Vidil sim že in vidim še zmiraj toliko bogatih mož, imajo zale hiše in lepe polja, deržino in služabnike, blagá polne hrame, in z denaram se mogočno obnašajo: v sercu pa nimajo, kar bi narajši imeli, nimajo praviga veselja, sladkiga mirú, ljubeznjiviga pokoja. Tebe, o deviška Mati! pa vidim v betlehemskim hlevcu pri jaslicah tako pohlevno in tiho, tako mirno

in zadovoljno stati, kakor bi še svoj živi dan ne bila okusila, kaj so britkosti na zemlji?

Tvoje serce se ni skalilo, kadar so te Betlehemčanje dalje sovali in iz mesta zagnali. Ti, Kraljica angelska! si se serčno radovala, ko si bila z ubožnimi pastirji obdana; tebe ni motila zima in mraz; iz tvojiga mirniga obraza in prijaznih oči sodim, de si bila v tem revnim stanu bolj srečna in sto in stokrat bolj zadovoljna kot bogati ali premožni, kolikor koli jih je štelo betlehemske mestice.

Marija. Moj sin, nikar se temu ne čudi! Sej sim imela pri sebi predragi Biser, ki je bil milijonkrat vreden zemlje in nebés, On je sam na sebi zgoli sreča, mir, veselje, in od Njega imaš tudi ti, moj sin, nauk, v čém de je mir in veselje. On si je zvolil nar lepši blago in naj boljši dobrote, katerih pa ti ceniti ne znaš: pri svojim milostnim rojstvu ubožno mater, ubožniga varha, za zibko revne jasli v priprostim hlevcu med nedolžno živinico, in ob svoji smerti terdi

les sv. križa za posteljo; in dokler je živel, ni imel kam svoje glave položiti (Luk. 3, 58.).

Aposteljnov si ni izvolil zmed mogočnih, bogatih in učenih, ampak zmed ubožnih in priprostih. Naravnost je rekel, de je prišel, ubogim evangelij oznanovat; ljubil pa jih je tako, de bo kakor Sebi samimu storjeno sprejel, kar koli kdo kterimu zmed ubožcov stori (Mat. 25, 40). Bogati zaničujejo ubožne, se jih sramujejo, nimajo radi ž njimi opravi, jih ne marajo jemati pod streho. On, Jezus, pa je uboge v svoje gostje povabil (Luk. 24.), in je rekel: Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo (Mat. 5, 3.). S tem pa je mislil uboge in tudi vse tiste premožne ali bogate, ki njih serce ni navezano na bogastvo in posvetne reči.

Ubogi naj tedaj v svojim nizkim stanu ne vidiijo tega, kar svet v njem vidi, kateri jih prezira in zaničuje; ampak to, kar nam sv. evangelij veliciga in častitljiviga kaže v tem stanu. Ako bi ti ubožec imel

vero in bi te sama vera vodila, nikoli bi ne hotel svojiga stanú s stanam bogatih zamenjati.

Moj sin, moja hči, poslušaj besede! Kdor vsiga posvetniga obilno ima, mu rado in večidel nebeškiga primanjkuje; on pozabi na sveti raj, ker ga zemlja slepi, skušnjava je močna, padec lahak. Bogastva si vošiti, se pravi, tisto si vošiti, kar je zveličanju nar bolj nevarno. Zastonj do poslednje ure za blagam in denaram hlepiš; v smerti ga ne moreš sabo vzeti. V smerti je čednost edini denar, s katerim si kaj kupiti zamoreš, ubožni stan pa ti je nar lepši priložnost, si čednost pridobiti.

Bogatin, ki nam ga sv. evangelij skazuje, je dobro jedel, se je v škerlat oblačil, ki so ga sicer le kralji nosili, zraven tega pa je bil neusmiljen, je Lazarja zaničeval: in bil je v pekel pokopan. Lazarja pa, ki je radovoljno svojo revšino prenašal, so po smerti angeli nesli v naročje Abrahamovo (Luk. 16, 22.). Služabnik. Prelepe nauke si mi dala,

mogočna Kraljica! sprosi mi gnado, de se jih moje serce tudi v resnici navzame, ker nobenkrat nisim te resnice še tako globoko prevdaril, kakor sim jo zdaj slišal in spoznal.

Molitev.

Dobro vemo, o Marija! de si je Tvoj Sin, Kristus Jezus, ubožni stan izvolil in ga posvetil; vemo, de si bila Ti ubožna, de so bili ubožni sv. Jožef in aposteljni in evangelisti. Vender nas želje po denaru in posestvu le še preveč motijo, in nikoli skorej nismo popolnoma zadovoljni s tem, kar nam je Bog dal in daje. Vidimo in spoznamo, de nas presilno poželenje za časnim na potu čednosti zadržuje, duha moti in béga, in serce od Boga, večne Dobrote, odvráčuje; vender smo se v tem hlepenji

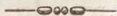
le malo premagovali ali morebiti skorej nič ne. Ker pa zdaj bolj v živo spoznamo in občutimo, de pade v zaderge satanove, kdor bogateti želi; torej sklenemo odsihmal, de se hočemo podati v dobrotno previdnost Božjo; manj skrbeti za premožnost na telesu, toliko bolj pa za bogastvo svoje neumerjoče duše; manj za to, kar utegne terpeti še kake mesce ali leta, neizrečeno bolj pa za to, kar vekomaj ne bo minulo. Bog nam daj moč k temu sklepu, Marija sprosi nam gnado iz zasluženja Jezusa Kristusa, Gospoda našiga. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

1. Dajte do jutri kako milovščino v čast Jezusu, Marii in sv. Jožefu, ako morete, kaki ubožni deržinici, ali pa sploh potrebnim. Kdor

pa tega ne more, naj moli 3 češenamarije za ubožne, de bi jim Bog dal tolažbo najti.

2. Kdor v čast presv. Trojice, in v zahvalo za Marii, zlasti pri njenim vnebovzetji podeljene tolike gnade, zjutraj, opoldne in zvečer reče po trikrat: „Čast bodi Bogu Očetu, Sinu itd.“ zadobi vsak dan 300 dni odpustkov, in enkrat z navadnimi pogojami popolnoma odpustke, ako to celi mesec opravlja. Vse to se zamore za duše v vicah obrniti, in tako zamorete tudi njim še dans in vsak dan dati veliko almožne.

DEVETI DAN.

Sv. Gregorij Naziančan.

Današnji dan pred skorej poldrugi tave-
žent leti je po dolgi bolezni in velikih
prestanih skušnjavah šel v boljši živ-
ljenje véliki cerkveni učenik: sv. Gre-
gorij iz Nazianc-a. Med drugimi
prelepimi čednostmi tega svetnika je bila
tudi njegova ljubezen do nebeške Kra-
ljice, ki je gorela v njegovim sercu.
To ljubezen je razodevalo njegovo bo-
goljubno življenje, njegove razsvetljene
bukve in spisi, zlasti pa tisti brambni
spisi, s katerimi se je poganjal za čast
te vélike Božje Matere, in jo je branil
zoper sovražne krivoverce. Ko je bil
povzdignjen na stol carjigraškiga ali kon-

štantinopolitanskiga patriarha, so bile vse katoliške cerkve in Božje hiše od krivovercov neusmiljeno zdelane in razdjane. Gregorij si je prizadel ter je malo cerkvico iz noviga zidal, de je zamogla katoliška čeda v nji svoje opravila obhajati. To cerkvico je posvetil nebeški Materi, in jo je prosil s to priložnostjo, de naj v svojo brambo vzame pastirja in njegove ovčice, ter naj jih brani in varuje pred napadam in zalezovanjem pogubljivih volkov, kakoršni so bili apolinaruhi, macedonijanuhi, arijanuhi, in drugi krivoverci, ki so hudo zalézvali pravoverno čedo. Nasledek je spričal, kako dobro je, pri Marii, Materi usmiljenja, pomoči iskati. Prerokoval je namreč mož božji, de ta še le nova majhna cerkvica bo enkrat v tem mestu naj imenitniši cerkev, ker bo po Marijni pomoči slovela z mnogimi in častitljivimi čudeži. Tako se je poslednjič zares zgodilo;

vse krivoverske cerkve pa so bile razdane na povelje cesarja Teodozja velikiga. Tako je bila katoliška Cerkev in pravoverna čeda v Carjim gradu zopet dosegla svojo staro pravico, lepoto in slavo.

Nebeški cvet.

Današnji cvet naj se uterga v prid naših katoliških cerkvá. Ali si že vidil kterikrat, kristjan, koliko je kaka nova cerkev tudi k poživljevanju svete vere in k veči keršanski gorečnosti pomagala, ko se je kakor zenofovo zerno na novo vzdignila? Sklenite iz tega, de je dobro in zaslužno, k zidanju ali saj k olepšanju Božjih hiš kaj pripomagati. Prizanesíte, preljubi, nekoliko samopridnemu vprašanju, ki ga vsakimu zmed vas daje pri tej priložnosti naša cerkev, rekoč: „Ali si kaj pripomogel k mojimu olepšanju ali moji častitljivosti? Bog ti poverni!

PREVDAREK

od dobrega zgleda.

Djanje sv. Gregorija, polno lepih zgledov, mi priložnost daje, vas na zglede Marije Device zaverniti, ki je zvesto molila, pridno delala, se vselej verskim opravilam ponižno podverгла — tudi še ko ni bila zavezana, de se je le ognila spotikljejev, ktere bi si bili mogli ljudje iz opušenja delati. Vidimo jo v tempelju pri darovanji, pri očiševanji, o velikonočnim prazniku. Vidimo jo z Jezusom in sv. Jožefom pri molitvi, pridelu, pri postrežbi bližnjimu, sicer pa v zveličavni samotnosti.

Zveličana Katarina iz Emeriha pravi v svojih razodenjih: „Pri sveti deržini jih nisim nikoli več vidila, kakor po tri skupaj, Jezusa, Marijo in Jožefa. V hišnim prostoru so bile tri ločine ali kamre; ločina Matere Božje je bila nar veči, v nji so se shajali tudi k molitvi. Sicer pa sim prav malokrat vidila vse tri skupaj. Pri molitvi so stali, so imeli roke čez persi naskriž,*) in znati je

---

*) Opom. Po katoliških cerkvah v Egiptu, zanesljivo tudi po Palestini, je viditi še dandanašnji pobožnih domačinov, ki v takim stanu molijo. Pis.

bilo, da na glas molijo. Vidila sim jih večkrat moliti pri luči pod svetilnico z več dušami (vezih ali stenji). Jezus je večidel v svojim prostoru sam živel; (zanesljivo po svoji človeški natori molil in premišljeval); Jožef je tesaril v svojim oddelku. Vidila sim, da je čepiče in droge obrezoval, lesene kice gladil, tudi kako bruno nesel, in vidila sim Jezusa, ki mu je pomagal. — Marija je večidel šivarila in z nekacimi iglami (čepički) pletánila, pri čimur je sedela in pletenico (korbico) zraven sebe imela. Jezusa sim vidila, ko se je njegovo očitno učenje bližalo, čezdalje bolj samotniga in premišljajočiga. Vsak je v svojim oddelku sam spal, in postelja je bilo odevalo, ki se je zjutraj v zamotek zviló. — Bliz do 12. leta sim vidila Jezusa, da je v vsakterih premnozih rečéh svojim staršem stregel; in tudi na poti, in kjer koli je priložnost našel, sim vidila, da je bil z vsakim prijazin, in je na vse viže pomagal in stregel. — Poprejšnje leta kakor fantek je bil zgled vsim otrokam v Nazaretu. Ljubili so ga in bali so se mu zameriti. Starši njegovih tovaršev

so le-tim (svojim otrokam) pri njih napakah in pogreških večkrat rekli: „Kaj bo rekel Jožefov Sin, ako mu to povém? kako bo žalostin zavolj tega!“ Tudi so marsikterikrat prijazno tožili svoje otroke pred Njim v njih pričujočnosti in so Mu rekli: „Reci mu, reci, de naj tega ali tega nikar ne dela več!“ In Jezus je po detinsko in igraje to sprejél, in prav ljubeznjivo je prosil svoje prijatle, de naj tako pa tako delajo; molil je tudi ž njimi za moč k nebeškemu Očetu, de bi se poboljšali, jih je pregovoril, de naj za zamero prosijo in precej spoznajo, de so zagrešili.“ Ta bogoljubna duša je vidila v svojih razodenjih, de so med drugimi bili prijatli Jezusovi v njegovi mladosti: Kleofa, Jakop, Juda (mende Tadej) in Jafet, sinovi nekiga sorodovince sv. Joahima.

Kaj ne, preljubeznjivi, de je priserčno tako življenje sv. deržine, polno lepih zgledov? Zgledi so poglavitna reč pri spodbudovanji k dobrimu. Opominovanja k čednosti čednost sercu ljubeznjivo delajo. Ako pa k opominovanju še v zgledu pokažeš, kako naj se čednost skazuje, boš opomino-

vanca veliko zanesljivši in bolj prepričal. Zgled svetnikov svetnike dela.

Zgledi prelepih čednost, ki so jih dajali aposteljni in prvi kristjanje, so ravno tako močno serca mečili, kakor njih pridige in čudeži.

O kako vse premalo kristjanov je dandanašnji, de bi se zamoglo reči: oni so z deli svetih čednost lepi duh Jezusa Kristusa!

Čutiti je, kakor bi se ljudje le za to shajali, de bi si s hudobnimi zgledi, ki si jih nasproti dajejo, eden drugimu k pogubljenju pomagali. Ako si že tako razuzdan, de se hočeš v pogubljenje stermoglaviti, pogreznj se sam; ne vlačj v pogubljenje tudi svojiga slabiga brata, za kteriga je Jezus Kristus življenje dal (1. Kor. 4, 11.).

Ako svojiga bližnjiga pozemeljskih dobrót oropaš, koliko hudodelstvo je to! Koliko večj bo tedaj hudodelstvo, ako mu večne dobrote ugrabiš, ker po tem takim si poslanec in brič satanov!

Ako na ljudi in njih navade gledamo,

se ne da tajiti, de odraščajoči ljudje sploh sprejmejo navade in šege tistih starejih, s katerimi živé in ki nekako veljavo imajo, torej si nekatere vasi, nekteri koti, nekatere hiše — velikrat dolgo nekako enako dobre, ali pa hudobne ostanejo — po zgledu svojih sprednikov in družine. Tisti tedaj, ki ste pri družih v kaki veljavi, ali sploh z družimi živite, si še posebno prizadenite, de vselej le dobre zgledé dajete, ker ljudje, ki so v vaši oblasti ali vas kaj čislajo, se skorej vselej v svojim djanji in nehanji po vas ravnaajo.

Vi višji ali visoki, kdo je bolj k temu zavezan kakor vi? Ako vi spoštovanja ne skazujete do postave Božje, do zapoved sv. Cerkve, kmalo bodo rasli posnemavci za vami kakor za dežjem gobe. Nižjim se dozdeva, de je kaj moškiga in čisla vredniga, posnemati take zgledé. Gorjé višjim, ki sedé na takim kužnim stolu, in v svoji visokosti hodijo po potu nizkih grešnikov. Ne mislite, de ste večí kakor Marija, ki je kakor Božja Mati imela vso čast in visokost, ki jo čista stvar zamore imeti. Od

te deviške Matere se učite, svoj višji stan, ki vam ga je Bog odločil, kakor gospodarjem in zapovednikom, v Božjo čast in v blagor ter zveličanje svojiga bližnjiga obračati.

Gorjé njemu, kdor méni, de je s človeško visokostjo sklenjena pravica, de bi smel zato manj dober kristjan biti!

Bolj visoko ki kdo stoji, veči ima dolžnosti, se skazovati z lepimi zgledi; in višji ko je, več in hujši jih bo pohujšal, ako tega ne stori. Gorjé, pregorjé deržinam, v katerih naročji se greh kakor v kačjim gnjezdu redí! Prišel bo čas maševanja, kakor ob Noetovim času, kakor Sodomí in Gomori, kakor Savlu in Absalomu, kakor Herodu in Pilatu!

Molitev.

Sprosi nam, o Mati usmiljenja! pomoč v naših telesnih in dušnih stiskah, de v gorečnosti za Božjo čast in za Tvojo hvalo premagamo vse zmote lažnjivih nauk, škod-

ljivih in zapeljivih vraž, ter pripomoremo z dobrimi zgledi in svetim življenjem k rasti duhovniga tempeljna, kakor pripomoremo po Božji milosti k zidavi kamnitnih tempeljnov, naših katoliških cerkev. Ne pripusti, o usmiljena Mati! de bi nam sovražnik razdiral naš duhovni tempelj! Otrebi naj Tvoj Božji Sin iz deržin vse pohujšanje in hudobne zglede, očisti naj vse stanovanja od pošasti jeze, maševanja, zdražb, kletvinje, tatvine in krivice, de bodo, kakor Ti z Jezusam in sv. Jožefam, vsi prebivavci živeli v miru in v svetim strahu. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

I. Nocoj vam naložim veliko delo. Vsak mora cerkev zidati, prejden gre k počitku — namreč, duhoven tempelj v svojim sercu. V veliki

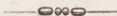
altar naj dene Jezusa, Marijo in sv. Jožefa. Pred tem altarjem daruj vsaki oče, mati, gospodar in gospodinja svoje otroke, sebe in vse kar ima, sveti deržini: Jezusu, Marii in sv. Jožefu. Vsi drugi pa naj darujejo sami sebe sveti deržini, de naj jih milostno obvaruje smertniga greha, velikih nesreč, in večniga pogubljenja. To zidanje in darovanje utegneta dokončati v kakih 5 ali 10 minutah, potem pa molite v poterjenje: „Češena si Kraljica.“

II. Kteri naslednje kratke molitvice k Jezusu, Marii in sv. Jožefu skesano obmolijo, zadobé 300 dni odpustkov, ki se zamorejo tudi za duše v vicah obrniti (Pij VII., 28. mal. trav. 1807):

1. Jezus, Marija in Jožef, vam darujem svoje serce in svojo dušo!

2. Jezus, Marija in Jožef, pomagajte mi v mojih poslednjih britkostih!

3. Jezus, Marija in Jožef, z vami naj se moja duša v miru loči. Amen.

DESETI DAN.

Gujomarija, iz reda sv. Dominika. *)

Gujomarija je bila neka Bogu posvečena devica, ki je šla ravno današnji dan na vekomaj gledat svojiga nar svetejšiga Ženina, Kristusa Jezusa. Njeno češenje do Marije pa se je posebno s tem skazovalo, de je imela stanovitne opravila in vaje do te nebeške Kraljice, od katerih ni nikoli odjenjala — tudi v nar večji sili ne, razun samo takrat, kadar je pokoršina tirjala. Sveta pokoršina pa ji je bila nad vse. Kadar se je namerilo, de bi mogla roženkranc moliti in jo je ob tistim odločenim času pokoršina h kakimu opravilu poklicala, je precej po-

---

*) Barry.

slušala in šla; po opraviilu pa se je zopet k svoji priljubljeni molitvi povernila. Zavaljo take nagle in radovoljne pokoršine je bila Bogu in Marii posebno ljuba.

Nebeški cvet.

Pač lepa je molitev roženkranc, prijetna Jezusu in Njegovi Materi Marii, in angeli Božji bodo s cvetlicami obdajali hišo, v kateri ga radi molijo. Ako pa druga zapoved vmés pride, ktero si dolžan spolniti; pokoršina tirja, de tisto poprej in pa precej spolniš. Ako pri molitvi ostanesh, spolniš svojo lastno voljo, ako pa pokoršino skažeš (v dobrih rečéh), spolniš voljo družih, in to je boljši. Lepa in vse hvale vredna je molitev, lepši in še večji hvale vredna je pokoršina. — Marsikteri, ki se na molitev še kaj razumejo, so pa v pokoršini prav slabo izurjeni. Torej bodi danes naš:

PREVDAREK, od pokoršine.

Cesar Avgust je hotel svojo moč poznati, torej je ukazal po vsih krajih svojiga silniga cesarstva ljudstvo šteti. Marija in Jožef nista nič opraševala, če je ta cesar iz ničemurnosti in samopridnosti ali iz hvale vrednih razlogov to zapoved dal? Zapoved je dana. Oná sta jo zvedila. To je bilo njima dosti.

Ko bi bil Avgust poznal preblaženo Marijo Devico, bi bil pač rekel, kakor nekdanj Asvêr Esteri, de ta zapoved je za vse druge dana, ne pa za njo (Est. 15, 13.). Ona pa taciga izločka ne iše, temuč je pokorna kakor drugi, pa še bolj kot drugi, ker ona je pokorna iz ponižnosti, s poterpežljivostjo, brez mermranja.

V povelji svojiga cesarja vidi Marija voljo Božjo, naredbo Njegove previdnosti, in se ji brez ovinkov in brez izgovora podverže.

Pokoršina ne pozná besed „čimu“ in „zakaj?“ ker pokoršina je priprosta, ona

je zmed tistih malih, katerih je nebeško kraljestvo. Duhu pokoršine ni nič bolj zoperno, kot tista modrost mesá, ki hoče vse vediti, vse izprašati, vse dognati do korenine, prejden kaj vboga in stori.

Kaj bi bilo z deržavnim redam, ko bi mogel, postavim, cesar vsaciga branjevca in kramarja vprašati, če smé novi denar napraviti, vsaciga očeta, če mu more sina za vojno dopustiti, vsaciga prostaka (gmajnarja), če smé vojsko napovedati itd.? Ko bi smel vsaki pri vsaki reči biti svetovavec in presojevavec, bi nikoli nobene postave ne imeli, pa tudi nobeniga reda in pokoja ne, — ravno kakor ne v hiši, ko bi hotli vsi gospodarji biti.

Ako tudi kterikrat tvoj Gospod, kterimu služiš, tvoje pokoršine zavoljo grešniga življenja ali djanja vreden ni, je je vreden pa naj vikši in večni Gospod, v čigar imenu uni tebi zapoveduje. Uni, ki tebi zapoveduje, je res, de se utegne zmotiti; ako ti pa vender nič taciga ne vleva, kar bi bilo zoper zapoved Božjo, si mu dolžan pokoršino skazovati, — in

taka pokoršina zavolj Boga je pred Bogom prav zaslužna.

Sploh nauk učenikov je, de je veliko zaslužniši, majhne reči iz pokoršine storiti, kakor pa velike dobre dela po svoji lastni volji. Mesena modrost se posmehuje priprosti ponižnosti pokornih sere, tode ona ne spozná, kar je Božjiga (1. Kor. 2, 11.). Kogar ravnílo pa je sv. evangelij, mu je málo mar, kako de svet sodi in govori.

Ni vsaka pokoršina pred Bogom zaslužljiva. Kadar si samo zavoljo človeka ali iz samiga osebniga nagnjenja (ker ti tako dopade) pokoren, je to zgoli natorna pokoršina. Taka pokoršina pravi in govori: „Tebi že, drugimu pa ne!“ Tebi posódim, tebi postrežem, tebe poslušam — iz natorniga nagiba namreč; družiga bi ne. Za tako pokoršino ti je le samo od ljudi plačila pričakovati, ne pa od Boga. Tem ste enaki tudi vi, kateri hitro in radi vbogate v tem, kar je vam všeč in dopadljivo; ne pa v tistim, kar se vam manj príleže, ker tako spolnujete le svojo lastno voljo, ne pa volje družih. To se ne pravi prav za prav

pokoren biti, ampak le svojim lastnim željam streči.

Še v pokoršino, ki je zavolj Boga, se prav rado in velikrat vsili veliko skáz in pomanjkljivost, ki pokoršini odnesó en délnjene vrednosti in zasluženja.

V resnici pokorni človek si ne upa muditi se v spolnovanji tega, kar je zapovedano, in ne godernjati zoper zapovedovavca.

Sveto pismo nas uči, de moramo biti pokorni z vsim spoštovanjem svojim gospodam, ne le samo dobrim in krotkim, ampak tudi čmernim (1. Pet. 2, 18.).

Pokoršina se da prav prav zlo polajšati: misli manj na človeka, kterimu si pokoren, in bolj na Boga, zavoljo kteriga si pokoren, in polajšal si boš to čednost, pa si jo boš tudi veliko prijetniši in ljubeznjivši storil.

K ti čednosti nas vabi veliko plačilo, ktero je za njo zastavljeno, ker sv. Duh pokornimu človeku obeta zmago (Pregov. 21, 28.).

Svojeglavnost, lastna volja, terma, je studenec neštevilnih nesrečnih zmót. S po-

koršino pa si posvetiš svojo voljo, se ogneš toliko britkost in grenkiga kesanja, in za- služiš si Božje dopadajenje. Bodi tedaj po- koren vselej, rad, urno, na tanko, in za- volj Bogá. Bodi pokoren, ko bi te tudi prav težko stalo, in imel boš hvalo pri ljudéh in plačilo pri Bogu.

Molitev.

Ako se oberremo v Té, in Tvojiga Sina, in Tvojiga čistiga ženina, o Marija Devica, dekla Gospodova! nas sramota spreletuje in strah obdaja, ker imamo pred seboj tako svitle in visoke zglede svete pokoršine, pa smo vender tako terdi, svojeglavni in merzli do njih, katerim smo dolžni z ve- seljem in dobro voljo pokorni biti! Zoper Bogá in ljudi grešimo, ker pokorni nismo, in k temu, ne mara, še nov greh prikladamo: se po-

našamo, prevzetvamo in v tem časti išemo, de nočemo pokorni biti; ali morebiti tudi še nepokoršino s slepílám čednosti zagrinjamo. Če smo pa vender že pokorni, smo morebiti le z godernjanjem; ali če ne z godernjanjem, pa vender ne naglo; ali če naglo, pa ne morebiti zavolj Boga, kakor ste bili pokorni Vi presveta deržina: Jezus, Marija in sv. Jožef. Vsaki dan slišimo od Tebe, pohlevne dekle Gospodove, vender nam pokoršine tako rado primanjkuje do Boga in do ljudi! Sprosi, o Marija! sprosi nam pokoršino, sestro ponižnosti, ker vemo, de brez nje ne moremo ne tukaj srečni, ne tam zveličani biti. Amen.

Zvezdice v Marijno krono,

I. Sv. Bonaventura v svoji serafinski bogovednosti uči več stopinj pokoršine. Pogledjmo nekatere tih stopinj, in denimo na tehtnico svojo pokoršino. *)

Pervo stopalo.

Perva stopinja. V tem pokoren biti, kar je prijetno in lahko. (Na ti stopnji mende še nas vse preveč stoji?)

Druga stopinja. V tem pokoren biti, kar je težavno, neprijetno, pa le nekoliko časa terpi. (Kaj praviš sam od sebe, ali si že na ti stopinji?)

Tretja stopinja. V vsim težavnim pokoren biti, kar tudi dolgo, če si tudi do smerti terpi. Na ti častitljivi stopnji je bil Jezus Kristus, pokoren svojimu Očetu do smerti, potem ko se je bil od svojiga rojstva podvergel vsimu poniževanju svojiga umerljiviga življenja.

Drugo stopalo.

Perva stopinja. Iz strahu pred kaznijo

---

*) Kjer se Šmarnice očitno opravljajo, se utegnejo tudi le nekatere naslednjih stopinj brati.

(štrafengo) pokoren biti. (Ako nisi pokoren zapovedim Božjim iz strahú večniga terpljenja, tedaj še na prvi stopinj pokoršine nisi.)

Druga stopinja. Zavolj upanja plačila pokoren biti. (Si pokoren Bogú in ljudém zavolj nebés?)

Tretja stopinja. Zgoli edíno zavolj Bogá pokoren biti, ker On je naš Gospod, in mi smo Njegovi služabniki, (tedaj brez ozira na plačilo in kaznen, samo iz ljubezni. Vsi angeli mu srečo vošijo, kdor je na ti stopinji.)

Tretje stopalo.

Perva stopinja. Bogu pokoren biti.

Druga stopinja. Človeku pokoren biti, ki namesto Boga zapoveduje, in le z modrostjo in po pameti vелеva.

Tretja stopinja. Človeku pokoren biti, ki namesto Boga zapoveduje, pa je nespremišljen, čmern, zaničevan, s silo, z jezo in neprevdarnostjo zapoveduje.

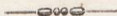
Nekoliko prevzetni podložni bi hitro mislili, de takimu ni dolžnost podložin biti, pa je vender to tako visoka stopinja pokor-

šine. „Ne le dobrim in mehkim, ampak tudi hudim bodite podložni; zakaj to je gnada pri Bogu,“ pravi sv. Peter (1. Pet. 2.). Hoče reči, de ni ravno veliko zasluženje, pohlevnim in modrim pokoren biti.

Varujte pa se vender, pokorni biti v rečéh, ki so grešne, Bogú in zveličanju nasproti.

II. Storite zdaj le pred žegnam sklep, de hočete popravljati, v čimur ste zoper pokoršino dosihmal grešili, in ponovíte ta sklep 3 krat do jutri.

III. Kolikorkrat kdo skesan 3 Božje čednosti obudí, s kterimi se posebno vadi v pokoršini do Bogá, zadobí 7 let in 280 dni odpustkov. Ako to celi mesec opravlja, zamore enkrat po spo-vedi itd. popolnoma odpustek doseči. Ti odpustki se zamorejo tudi za duše v vicah ober-niti. (Benedikt XIII.)

ENAJSTI DAN.

Sv. Mamert, škof in začetnik križeviga tedna.

Današnji dan sv. Cerkev obhaja sv. Mamerta, *) ki je prvi ljudi učil, v križevim tednu Boga, Marijo in svetnike pri procesijah na pomoč klicati; torej ga smemo po pravici med posebne častivce Marije Device šteti. Petdeset let so dve okrajini na Francoskim skorej zméraj nove nesreče in stiske zadevale. Skorej vsak dan so bili potresi; oginj je pokončeval nar lepši poslopja; in dereče zveri so bile tako obilne in prederzne, de so pri belim dnevu brez strahu pred ljudmi v mesto silile in hodile. Nar večí strah

---

*) Od tega svetnika ne najdem zapisano, če je tudi umerl ravno današnji dan.

pa je bil ljudstvo prepadel véliko saboto l. 469. Bili so s svojim škofam ravno v véliki cerkvi pri svetih opravilih zbrani, kar začne goreti prezalo peslopje na neki višavi v mestu. Mislili so, zdaj se bo celo mesto vpepelilo. Vsi verni zapustijo cerkev in hitijo reševati, kar bi se rešiti dalo. Le samo škof, mož močniga zaupanja in molitve, ostane sam v cerkvi pred altarjem. Med gostimi solzami prosi, moli in kliče k Bogu, de naj se usmili ljudstva in naj tolike in tolikošne stiske ustávi. Celo noč ostane v cerkvi in moli; in glej! ravno de se dan zazná, kar neprevidama véliki požár ugasne. Ljudstvo pa se razveseljeno, z veliko hvaležnostjo poverne v cerkev k nadaljni Božji službi velikonočno jutro. Po svetih opravilih se škof oberne k vernim in jih z živimi in presunljivimi besedami k resnični pokori opominja, ker le s tem zamorejo jezo Božjo vtolažiti in si Njegov

blagoslov zopet pridobiti. K sklepu pové
 ljudstvu, de je ponoči pred altarjem Bogu
 obljubil, de hoče tri dni zapóred s svojo
 čedo imeti očitne prošnje in molitve v
 procesijah, in napové jim, de naj se vsi
 pripravljajo k tem opravilam s postam,
 milovšino in spokorno spovedjo. Vse
 ljudstvo je bilo s tem zadovoljno, in iz-
 volili so k temu tiste 3 dni pred Kri-
 stusovim vnebohodom. Škof je zaznam-
 njal cerkev zunaj mesta, kamor je pro-
 cesija šla v nar lepših verstah, in so
 gredé ponižno molili, se solzili, Boga,
 Marijo in svetnike v pomoč klicali. Ko
 je škof to bogoljubnost vidil, je še dvě
 drugi cerkvi odločil, kamor so ravno
 tako ponižno in skesano v procesijah
 romali in Bogá za usmiljenje prosili. In
 lejte! Bog je spokorno klicanje uslišal,
 nesreče in stiske so odjenjale, ki so po-
 prej skoz petdeset let nadlegovale deželo;
 mir in pokoj se je povernil v mesto in

v deželo. Pa tudi ljudstvo se je spreobrnilo, čednost in bogoljubnost se je vkoreninovala in cvetla v sercih vernikov. Od ondot se je ta lepa navada v križevim tednu razširila po Francoskim, in na papeževo poterjenje po vsim svetu. To je bil začetek „križeviga tedna“ in njegovih molitev in procesij.

Nebeški cvet.

Procesije so lepo znamenje popotovanja skoz dolino solz v boljši deželo. Jezus je zvesti Pastir svoje čede, torej se s procesijo ali samo sv. Rešnje telo nese, ali pa saj križ pred vernimi, ker dobri Pastir hoče pri svoji ljubi čedi biti. Procesije nam razodevajo častitljivo zmago kersanstva nad nejeverstvom; torej se bandera nosijo. Njih rudeča barva nas opomni kervi marternikov, ki so pod stavnico sv. križa peklenško moč premagali. — Vprašanje. Kako si se obnašal pri procesijah v svojim življenji? Morebiti je ves tvoj sad od njih silo

majhin? morebiti ga celo nič ni? morebiti si si celo kazni in šibe pri njih služil? Skesaj in spovej se dosedanjih pogreškov in poboljšaj se zanaprej, začni to leto prav ponižno, molitevno in bogaboječe s procesijami hoditi.

PREVDAREK,

kako močna je molitev.

Pri ženitnini v Kani galilejski sta bila ženin in nevesta v zadergi, ker je bilo vino poteklo. Marija, usmiljena Mati, ki je bila pričujoča, take skerbí svojiga bližnjiga ni mogla prenašati, de bi ne bila pomagala. Vsa zaupljiva v Jezusovo moč, Mu potoži, de „vina nimajo!“ In glej! kmal je bila pomoč tukaj, — vina dosti.

Ti si, ne mara, še v večí zadergi, kakor sta una ženitvanska bila: nimaš kruha, nimaš družiga živeža, nimaš postelj in strehe; imaš pa kup otrók, ki te vsiga tega prosijo. Vender pa morebiti meniš: sej Bog vé, česa potrebujem, — ne zaupaš in malo prosiš; dosti pa godernjaš čez Boga

in bližnjiga: zato tudi malo prejmeš. — Bog hoče zmiraj prošeni biti, in pa z zaupanjem; slabo zaupanje je znamenje slabe vere.

Verjemite mi, da premalo prosimo. Ker Bogu služimo, ki je tolikanj dobrotljiv, da nikogar ne zaničuje, tolikanj bogat in močnin, da vsim vse lahko dá: kako moremo biti tako nemarni, da ga ne prosimo Njegovih gnád in milost ali zase, ali pa za druge?

Všeč Mu je priprosta molitvica, kakor je bila Marijna, v kateri Ga le kaj taciga prosimo, ki vemo, da je Njemu v čast, nam v zveličanje, — ali da saj kterimu tega dvojiga ni nasproti. To je Bogu ljubo, to Ga stori radodarniga.

Nekteri zdihljeji pobožni Ani pridobé ne le sina, temuč v njem tudi preroka, sodnika v Izraelu, ker pravi sv. pismo, da Ana je govorila v svojim sercu.

Jezus je odgovoril svoji Materi nekako, da je bilo misliti, nič ne bo dosegla. Ona pa ni jenjala upati, in dosegla je, kar je prosila in česar je želela. Naj te tedaj ne

ostraši, ako se ti dozdeva, de te Jezus ne posluša.

Malokrat človek nadležno prosi, de bi ne bil uslišan. Še pri ljudéh se z nadležno prošnjo veliko opravi, akoravno jim je nadležnost zeperna; ne jenjaj pa Bogá prositi, in gotovo te bo uslišal.

Pri naj priserčniši molitvi se ti bo včasi zdelo, de ti Jezus reče: Moja ura še ni prišla (Jan. 2, 4.); ako pa tvoje zaupanje stanovitno ostane, bo prišla tista ura; uslišan boš in tvoje serce se bo razveselilo. Ako pa hočeš Bogu čas odkazovati, kdaj naj te usliši, se boj, de se storiš nevredniga dobrote Božje.

Ne bo ti pa Bog včasi tudi pri naj gorečniši molitvi dal tega, česar prosiš; ali povém ti nekaj, kar je za te in za me veliko tolažilo: takrat bo on dal nekaj boljšiga, kot je tisto, za kar prosiva. Sv. Pavel je k Bogu molil, de bi ga skušnjav rešil; vendar je bil od njih neprenehama nadlegovan: ker je pa molil, mu je Bog dodelil gnado, s katero si je pridobil veliko zasluženje s premagovanjem vsih skušnjav. Ali ni bil uslišan?

Ti prosiš že veliko let, de bi te Bog neke telesne slabosti rešil, Bog te ne reši; ali veliko potpežljivost v prenašanji te pritežnosti ti je dal, in glej! uslišan si. Velikrat bi bilo tisto, kar mi za dobroto prosimo, za nas le hudo; On nam ne dá, ker nas ljubi.

Zdaj pa še nekaj. Gnade za posvečevanje in zveličanje so nezmerno veliko večí, kakor pa samo časne gnade ali dobrote; take časne dobrote daje Bog tudi svojim nar večim sovražnikom, une duhojne gnade pa le za svoje prijatle ima prihranjene. Kdo tedaj več dóbí? Ali zdaj zapopadeš, zakaj je velikrat hudobnež srečín, pobožni revež pa terpi? —

Molitev.

O Marija, naša milosti polna Mati! v današnjih Šmarnicah si nas učila moliti, in kako potrebni smo tega nauka, ker smo dosihmal tako slabo molili, in še slabši ži-

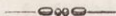
veli! Kakor uno ljudstvo po petdesetletnih stiskah, tako smo tudi mi že tolikrat obetali, de se hočemo poboljšati, de se hočemo ogibati tistih drušin, tistih nesrečnih priložnost k grehu, tistih kužnih in okužljivih znanj. Obetali smo, de nočemo več kleti, pijančevati, staršev in svojih vikših žaliti, se na duši in na telesu čiste ohraniti. Ali kako kmalo smo spet pozabili vse dobre sklepe, nehvaležno delali, in prederzno žalili Tvojiga Sina Jezusa, ki ni nikoli prejenjal nam brez števila dobrót skazovati. In ker nikakor nismo hotli od huda odjenjati, je bilo tudi pri nas začelo goreti, kakor nekdej tamkaj — ravno o velikonočnim času! Vnela se je bila vojska, ktera je končevala domače sine, ki so veliko in prederzno grešili zoper starše, zo-

per duhovne, zoper Boga, bližnjiga in zoper same sebe! In kako slabe so bile naše duhovne opravila! Naše molitve so bile mlačne in razmišljene, naše procesije radovedno pasenje oči — brez ponižnosti in skesanja, ali tudi brez molitve, — tudi še morebiti zavolj napuha nismo pričujoči bili. Naše spovedi so bile redke, naše obhajila in sv. maše brez sadú, ker smo hišo Božjo spremenovali v razbojniško jamo! — Usmili se nas, o Marija! in pomagaj nam gasiti strašni oginjš, ki smo ga prižgali s svojimi grehi in ga podkurjamo s svojo terdovratnostjo in nespokornim sercam! Usmili se nas, o Marija, ki v pričo Tebe spoznamo Tvojemu Sinu svoje grehe in vnovič sklenemo, se poboljšati. Odloži, o nebeški Oče, še enkrat šibo, ker

s potertim sercam Ti obljubimo po-
boljšanje in resnično spokorjenje;
oh, dodeli nam k temu svojo mo-
gočno gnado, po Jezusu Kristusu,
Gospodu našim. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Vsaki naj daruje Bogú en dar,
namreč: sklep, zlasti tisti greh zapustiti, s
kterim meni de je nar bolj zadolžen nad seda-
njimi stiskami. Molite pa tudi vsaki do jutri
očenaš in česenamarijo v čast sv. Mihelu, po-
glavarju vojskinih trum, — za tiste naše rojake,
ki so na fujim ali celó na vojski, posebno, de
bi kateri zmed njih nagle smerti ne umerl v
smertnim grehu.

DVANAJSTI DAN.

Sv. Epifanij, škof v Salamini. *)

Prelep primek ima sv. Jožef, ki je varh Jezusov imenovan in zarés bil. Današnji dan pa je med izvoljene Božje šel mož, ki zasluži varh Marije Device imenovan biti, namreč sv. Epifanij, škof. Sovražnik luči in resnice je bil takrat razveržil dvojno krivoverstvo zoper Mater Božjo, de bi ji poropal dolžno čast, ktero so ji pobožni vsak čas skazovali. K temu si je najel tacih hlapcov, ki so sami Mater Božjo zaničevali in druge k temu zapeljevali; ali pa tacih, ki so ljudi tako motili, de so čast, kakoršna le samimu Bogu gré, Marii skazovali. Uni so bili imenovani, „Antidikomarijanci,“ le-ti

---

*) P. de Barry S. J.

pa „Koliridijani.“ Zoper obojo pošastno zmoto in laž se je sv. Epifanij serčno in moško vojskoval, in jo je premagal z mečem svojih spisov in zgovornosti, ker je učil pravi katoliški nauk in pa tudi, kako de se mora razumeti in spolnovati. Torej zasluži lepo čast, varh Marije Device imenovan biti.

Nebeški cvet.

Mogoče je, de Marija še dandanašnji kterikrat varhov potrebuje, kateri naj se za Njeno čast potegnejo, ako bi se kje kaka strupena glava zoper tajisto vzdigovala. Mislim pa, de čast Marijna je pri nas precej varna, in zunaj nekterih malo, je vsa naša dežela polna Marijnih častivcov. Bom ti pa besedo le samo malo preobernil, preljubi poslušavec, in ti rečem: Bodi odsihmal „varh nedolžnosti,“ ktera je nar ljubši — ne že le Marii, ampak tudi samimu Jezusu. Varujte nedolžne greha, ohranujte jih

čiste, odvracujte od njih zapeljevanje, — tako bote vsi „varhi Jezusa in Marije.“ To je lepši kakor nebeški cvet v vaš in Mariin venec.

PREVDAREK

od smertniga greha.

Ako vzameš nase prelepo ime in službo, de boš varh ljube nedolžnosti, boš z besedo, z molitevjo in zgledam marsikoga obvaroval, de ga zvér ne bo požerla: strašna, neukljjenjena zvér, ktero je vidil Daniel (7 pogl.) iz globočine morja priti. Ta pošast je imela velike železne zobé, in je ž njimi vse zjedla kar ji je naproti prišlo; kar pa ni mogla zdrobiti, je z nogami sterla. Pa je imela tudi deset róg, s kterimi je vse na tla vergla in prebodla. Ta strašna razkljenjena pošast je greh, smertni greh. Tudi on ima železne zobé, s kterimi vse zgrabi in razjeda; ker ta pošast ne prizanese ne Bogú, ne bližnjimu, ne grešniku samimu. Bolj ko ti grešnik ti pošasti strežeš, hujši te bo zdelovala. Ima tudi deset róg, s kterimi

terdovratni grešnik desetere Božje, pa tudi cerkvene zapovedi in vse zveličavne opominovanja pridgarjev in spovednikov iše v tla pomandрати in potreti. Tudi še perti zatreti z deseterimi rogmi vsih trikrat pet skrivnost sv. roženkranca, kateri je ti kači silo hudo nasproti. Ta strašna zvér, smertni greh, vse z nogami tapta, kar zdrobiti ne more. „Zakaj, ako tudi grešnik v djanji in v resnici ne more škodovati, škoduje pa v volji, in njegova hudobija je tolika, ako bi bilo mogoče, de bi samiga Boga rad končal, de bi On ne vidil njegovih grehov, de bi jih ne vedil in jih tudi kaznovati ne mogel. (Sv. Bernard.)

Kaj pa je smertni greh, de je tolikanj strašan? — Kadar vedama in radovoljno v kaki veliki reči Božjo ali cerkveno zapoved prelomiš, takrat storiš smertni greh, in berž ko je to storjeno, so tudi nebesa zgubljene in večna poguba zaslužena; nisi več otrok, — ne več ljubljeneц Božji. — Ni smertni greh, ako zapoved Božjo le v majhni reči prelomiš; zakaj smertni greh je veliko prelomljenje Božje zapovedi v veliki reči. Ni

smertni greh, ako se tudi velika zapoved prelomi, pa ne v popolnoma zavednosti. Majhin otrok, brezumni, spijoči itd., če se mu tudi kaj hudiga primeri, ne stori smertniga greha, ker si ni v popolnoma zavednosti. Ni smertni greh, ako v greh popolnoma ne privoliš; čisto v tvoji oblasti mora biti, v greh privoliti ali pa ne privoliti, in potem ako v veliki reči v greh privoliš, gorjé! potem imaš smertni greh.

Ker je stan smertniga greha nar večí nesreča na zemlji, torej je prav dobro, da se človek ne moti in ne misli za vsako majhno reč, da zdaj je že vse zgubljeno, je že v smertnim grehu. Ako ti, postavim, tudi nar hujši in gerši misli v glavo silijo, to ni še nikakoršín smertni greh, če jih rad nimaš in jih odganjaš, kakor se muhe in komarji odganjajo, ki v lice silijo. Tudi še ni smertni greh, ako se v hudih mislih brez čiste zavednosti ali kakor v sanjah kaj mudiš. Smertni greh, na katerim je zastavljena zguba gnade Božje, zguba naj vikši dobrote, ima veliko v sebi; čista zavednost stori še le, da je veliko prelomljenje

Božje ali cerkvene zapovedi — smertni greh. Ni še tudi smertni greh, ako hudobijo spoznaš in se nekaj mlačno zoper njo vojskuješ, ker smertni greh je popolnoma privoljenje. Storiš pa v taki okolišini odpustljivi greh, ki je tudi silno hudo in te lahko za veliko let pogrezne v vice.

Gotovo in zares pa storiš smertni greh, berž ko, postavim, v zlo hudobne misli zavedama in popolnoma privoliš, ako bi se tudi le kratek čas nad njimi razveseljeval. Dobro prevdarjeno prosto privoljenje stori smertni greh, in ne toliko dolgot časa. Ako tako hudovoljne, postavimo, nečiste misli v sercu paseš, je smertni greh v mislih. Če pristopi pa k takimu razveseljevanju nad hudim še poželenje, de bi tisto hudo rad v djanji spolnil, ako bi mogel, je to nov še veči smertni greh, to je greh v željah, in tudi tega se je treba pri spovedi posebej spovedati. Ako pa nadalje od tacih ali enacih hudo pregrešnih reči z dopadljivostjo in pohlepnostjo govoriš, je to smertni greh v besedah — toliko hujši in veči, kolikor več jih je

pohujšanih ali sploh k grehu podžiganih. — Nar večí dušno razdjanje je pa, ako se velik greh tudi res vedama in radovoljno v djanji spolni; to je smertni greh v djanji.

Bodi si smertni greh ali samo v mislih, željah, besedah, — ali tudi v djanji, ali poslednjič v opušenji kake velike dolžnosti, — je to tista strašna zvér z železnimi zobmi in desetérimi rogmí, od ktere je govoril prerok Daniel, in gorjé, gorjé njemu, kogar je ta zvér zgrabila! Le hitro naj se reši iz njenih zób, dokler ni prepozno.

Molitev.

Daj nam spoznati, o preusmiljeni Bog! hudobijo greha in grenkost njegovih časnih in večnih nasledkov, de v svetim strahu Tebi s čistim sercam služimo, in tudi svoje brate in sestre od nesrečne poti pregrehe in pogubljenja zavračujemo. To neprecenljivo gnado

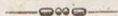
nam dodeli na prošnje Marije Device, svojih čistih in žlahtnih angelov, marternikov, spoznavavcov in vsih čistih devic svete matere katoliške Cerkve iz zasluženja Jezusa Kristusa, nedolžniga Jagnjeta, ki s Teboj živi in kraljuje v edinosti svetiga Duha Bog vekomaj. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Danes je tudi sv. Pankracij marternik. V njegovim življenji se bere, da je bil trinog Dioklecijan ukazal vsaciga kristjana brez zaslišanja umoriti. Pod smertjo je bilo prepovedano, kristjana pod streho vzeti ali mu kaj prodati. Pri vsaki prodajavnici (štacuni in štantu) je bil malik in ponev z žerjavico; kdor je hotel kaj kupiti, je mogel poprej kadila na žerjavico vsuti in darovati. Kristjanje pa so rajši lakote umirali, kakor da bi bili za malikovavce veljali in darovali.

Vi nehvaležniki, imate jesti in piti od Boga nebes in zemlje, in ko ste napitani in rejeni,

potlej pa malikov išete! Vsaki stan in vsaka starost ima svoje lastne malike, ki se mu vsiljujejo. Zaveržite tedaj dans malike in malikinje, in Bogú darujte svoje serce! To bo zvezda v Marijno krono. De bi pa svoje malike bolj spoznali, pokleknite zvečer domá in sprašajte dobro svojo vést. Z maliki smertniga greha se vekomaj ne morete zveličati.

TRINAJSTI DAN.

Marija Jezusoviga včlovečenja, iz
reda sv. Klare. *)

Ta devica je bila v posebni ljubezni pri
sveti Marii, Materi Božji, ker je bila
Njena zvesta služabnica. Bila je pa
sama do sebe presilno ojštra, in z nez-
mernim zatajevanjem in strahovanjem
svojiga života si je bila toliko hudo bo-
lezen nakopala, de noben pomoček in
svèt ni nič pomagal in teknil. Desiravno
je bilo tedaj vse upanje zgubljeno, de
bi se še kdej ozdravila; vender svojiga
zaupanja do Marije Device ni zgubila,
temuč se je vselej in terdno na Njeno
pomoč zanašala. Njeno upanje tudi res
ni bilo osramoteno. Na prošnjo Marije

---

*) Barry S. J.

Device, kakor se bere, je bila svoje bolezni rešena; pa tudi opominjevanje je bila od nje prejela, de naj nekoliko kroti svojo vse prenezmerno gorečnost v mertenji svojiga telesa.

Nebeški cvet.

Sv. Gregorij papež uči in priča, de zamoremo biti spričevavci Božji ali marterniki brez meča in mahljeja, le samo de poterpežljivost v sercu ohranimo. Kolikor bolezen in hiravosti nam Bog pošlje in jih voljno prenesemo, toliko marterstev prestanemo, in vselej dobimo novo pravico, de bomo prišli v Marijno kraljestvo, ki je Kraljica marternikov, de si tudi ni svoje kervi prelila. Ako je bila poprej imenovana prijateljica Božja, Marija Jezusoviga včlovečenja, marternica zavolj radovoljnih si nakladanih bolečin, je to zame pač močno opominovanje, de naj saj tiste težave in britkosti voljno prenašam, ki mi jih Bog naklada. Kako sim pritežnosti prenašal dosihmal?

Ako jih voljno prenašam, mi bo v marterstvo prišteto, ako jih godernjaje otrešam, si podžigam oginj v dan maševanja.

PREVDAREK,

kako pohlevno in z ljubeznijo moramo svojiga bližnjiga prenašati.

Služabnik Marii. Kadar svet sliši od kaciga služabnika ali služabnice Božje, de se nekoliko čez mero zatira, ali pa tudi ne čez mero; o kako se ta svet hudeje in nósi! Zdeti bi se utegnilo, de njega samiga boli tisto mertvenje, ali de se mu godí nar večí krivica. Kako pa, de si Ti, Marija, tako pohlevna do te služabnice v današnjim branji? Ona je res preterdo delala sama seboj, in Ti si jo z milostjo obdarovala, si ji zdravje povernila!

Marija služabniku. Duh Božji govori: „Moje sodbe niso vaše sodbe, in vaše pota niso moje pota.“ Svet se spotikuje nad tem vse preveč, kar je zoper njegove lastne nagnjenja, in je za

to vse premlačen, kar je za Božjo čast. Bog pa gleda na serce svojih služabnikov, in sprejme z dopadljivostjo dar, ki izhaja iz prave ljubezni in čistiga serca, akoravno darovavec iz premalo jasniga uma ali iz čezobilne gorečnosti nekoliko predeleč seže v ojstrosti. Svet pogreške iz gorečnosti pogosto ojstró svari, in velike napake iz lenobe ali pa hudobije mehko sodi; Bog pa ne tako.

Služabnik. O Devica! ki vse stvari v pohlevnosti presežeš; uči me še dalje, kako je treba z ljudmi biti, ki so tolikrat neprijetni, sitni, čmerni, zoperni, neprenašljivi, razuzdani, lažnjivi, nezmérni, obrekljivi in hudobni? V ti reči najdem nad Teboj, o Devica, vse drugo obnašanje, kakor pa med ljudmi.

Kolikrat si Ti vidila in si bila priča, de je bil Jezus žaljen, zaničevan, njegov nauk sovražen! Koga je to hujši v serce bolelo kakor Tebe, naj ljubeznjivši Mati nar ljubeznjivšiga Sina? Vender nikjer ne najdem, de bi bila Ti Jezusu te nehvaležne ljudi tožila. Ti si greh sovražila,

grešnike pa vselej kakor zgubljene ovčice ljubila in za-nje pri Jezusu prosila. Oh Ti si z njimi delala, kakor delaš z menoj — nevrednim služabnikom.

O deviška Mati! ki je Bog mirú Tvoj Sin, pridôbi mi gnado, de se bom varoval grenkiga govorjenja zoper svojiga bližnjiga.

Marija. Moj sin! sprostiti ti hočem potrebnih pomočkov, tode poprijeti se jih moraš. Nož ne reže sam, in gnada ne odvzame težav, ampak le pomaga, jih premagati.

Vem, de je tvoj bližinj večkrat čudin, nestanovitin, sitin, nadležin in zopern; de se pa potem med seboj prepirata, to prizadene tvoja lastna nevolja, navtisnost in zopervanje, ker njegovih slabost nočeš ali ne znaš vravnavati in prenašati. Gnada ti bo pomagala, de boš to zopernost v svojim sercu premagoval, mir ohranil, in si pridobil veliko zasluženja.

Svetniki niso imeli vsak dan priložnosti, kervi prelivati, na tezavnicah zdihovati, na germadah in pred sodniki Kristusa

pričevati; vsak dan pa so slabosti bližnjiga poterpežljivo prenašali, in s tem so si olepšali svoje krone! Življenje kristjanovo je vedno darovanje z zatajevanjem, in tvoj bližnji ti s svojimi slabostmi skorej zmiraj priložnost daje k takimu darovanju.

Vsi ljudje imajo pogreške v veliko rečéh (Jak. 3, 2.). Nar bolj popolnoma je tisti, ki ima manj slabost kakor drugi. Ti najdeš slabosti nad svojim bratom, in tvoj brat jih nad teboj najde. Ako pa meniš, de si brez slabosti, je znamenje, de imaš zmed vsih nar večí slabost. Tvoji bratje te prenašajo taciga, kakoršen si; prenašaj jih tedaj tudi ti take, kakoršni so.

Imej z njih slabostmi poterpljenje, kakor ga imaš s svojimi lastnimi slabostmi. Že dolgo popravljaš svoje lastne pogreške, pa jih še nisi popravil; kako češ misliti, de boš druge tako hitro spreobernal?

Vse tvoje godernjanje, koliko imaš s tem pa tem prestati, unih ne bo poboljšalo in čisto nič ne pomaga, — pač pa škoduje.

V tacih težavah je nar boljše to: Jezusa za pomoč prosi, de boš take težave v svoj prid obračal, in samiga sebe skušal, koliko de imaš že poterpežljivosti; de svoje lastne slabosti spoznaš, grešečiga brata v duhu keršanske ljubezni od hudiga odvrčuješ, mu z lepim zgledam, posebno s pohlevnostjo svetiš in za njega bogoljubno moliš.

Molitev.

O Marija, Kraljica marternikov! Ti si brez prelivanja to častitljivo ime dosegla. Kolika tolažba je za nas, ker zamoremo z radovoljnim zatajevanjem in terpljenjem delež marternikov doseči, ali se mu sáj približati. Tode, kolikor so si mnogi goreči ljubivci Božji zatajevanja preveč nakladali, toliko in še več si ga mi premalo nakladamo, in še tega otresamo, kar nas zadeva po Božjih svetih namenih zoper našo

voljo. In kolikor mečji smo sami do sebe, toliko bolj terdi in neusmiljeni smo radi proti drugim, — posebno s svojim jezikam in ogo-varjanjem. Spoznamo in se obtožimo, de smo velikrat grešili čez bližnjiga, njegove pogreške raznašali, male slabosti za velike grehe sprejemali, se grenko zoper njega pritoževali: pezdiranje trebili iz njegoviga očesa, v svojim lastnim pa bruna nismo hotli viditi. Vemo, kako bi nas bila velikrat jeza terla in bi nam bilo serce pokalo, ako bi bili slišali druge zoper nas govoriti, kar smo mi rekli zoper njé. O Marija! spoznamo dans pred Tvojim Jezusam tukaj, kako slaba, kako merzla, kako hinavska je naša ljubezen do bližnjiga. Spoznamo svoj greh, svoj veliki greh, in vsi želimo in smo pripravljeni se po-

boljšati: sprosi nam k temu močno gnado od Kristusa Jezusa, o Marija! Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

1. K mirnemu življenju z bližnjim je potrebna edinost. Sv. Bonaventura je v svojim serafinskim bogouku postavil tako-le zlato lestev ali lojtro edinosti:

Pervo stopalo.

Perva stopinja edinosti. S podložnimi edinost imeti, ter njih slabosti mirno prenašati.

Druga stopinja. S sebi enakimi edinost imeti, ter se njih sreče veseliti.

Tretja stopinja. S svojimi višjimi edinost imeti, ter v vsim (kar je po Božji volji) njih voljo spolnovati.

Drugo stopalo.

Perva stopinja. Z vsimi ljudmi, kolikor koli je mogoče, v edinosti biti, de se zunanjiga nepokoja ognemo.

Druga stopinja. Z vsimi ljudmi edinost imeti, de se znotranji mir ohrani.

Tretja stopinja. Z vsimi ljudmi v edinosti biti, de nepokoj serca Bogá od nas, ali pa nas od Bogá ne odverne.

Tretje stopalo.

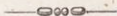
Perva stopinja. Se s svetniki v svetim življenji edíniti.

Druga stopinja. Se z angeli v vedni Božji hvali edíniti.

Tretja stopinja. Čisto in popolnoma z Božjo voljo se edíniti.

2. Zdaj pa vam dám k temu še to-le nalogo:

Pervo razžaljenje, ki se vam od bližnjiga nameri, Marii darujte, nič žaliga nasproti ne storite, in pa eno češenamarijo molite za žalivca.

ŠTIRNAJSTI DAN.

Ludovik XIII., francoski kralj,
imenovan Pravični. *)

^v**L**e veste, de se vam ta mesec vselej
le od kaciga posebniga častivca Marije
Device kaj pové, in pa skorej le od
samih taci, ki so ravno tisti dan, ko
od njih beremo, časno zapustili. Današnji
dan tedaj je bil umerl kralj Ludovik
Pravični. Njegova posebno velika skerb
je bila, de bi se preblaženi Materi Go-
spodovi spodobna čast skazovala in po-
vikševala. Vsak dan Ji je opravil davek
posebnih za Njeno čast odmenjenih mo-
litev, in vse je visoko cenil, kar je
Marijo zadevalo. Sabote je tako spo-

---

*) Barry S. J.

štoval, kakor praznike, in silno se je veselil Njenih visokih godóv. Kadar je bil bolan, kadar je imel tehtne opravila, in v družih priložnostih je pri Nji pomoči iskal. Ko je imel nadležno merzlico tridnevnicó, se je k Materi Božji v Ardilier-u obljubil, in glejte! zdajci ga je nebeška Kraljica uslišala ter mu je v god svojiga vnebovzetja zdravje pridobila. Kadar je imel vojsko začeti, ljudstvo popisovati, mesta oblegati, ali druge državne opravila spolniti, se je vselej poprej posvetoval z Marijo, nebeško Kraljico. Kadar koli so pa opravila lepo in srečno šle svojo pot, je on to Marii pripisoval, ter se Ji gotovo tudi prišel zahvalit. Kadar je kralj slišal, da se bodo udarili s sovražnikom na otoku Re, je v cerkvi, imenovani: „Pričednostih,“ očitno k sv. Obhajilu pristopil. Takrat je celo mesto Pariz vidilo, s koliko pobožnostjo je prišel kralj iz svo-

jiga dvora. V roki je imel roženkranc, in ga je molil dobro miljo deleč peš gredé. Bog se je zanj vojskoval, Marija je prosila, ker kmal potem je prišlo naznanilo, de je zmaga dobljena zoper Angleže. Hotel pa je, naj slehern vé, de za Bogam on pridobljeno zmago pripisuje sami preblaženi Marii Devici; torej je poslal štiri in štirideset sovražniku vzetih bandér v Pariz, in jih je ukazal postaviti v cerkev Marije Device. Drujkrat je bil terdnjavo Rošél predobil. Tudi to zmago je hvaležno pripisoval edino Marii Devici, po Božji milosti. Precej potem je v serčno zahvalo in čast Marii Devici dal zidati glasovitno cerkev „pri Marii Devici Zmagovavki.“ Ni se odmaknil od Rošêla, dokler ni bila vložena cerkvina podstava, h kateri je on sam postavil vkladni kamen.

Še eno imenitno djanje tega kralja moram v misel vzeti, s katerim je on

póznim zarodam spomin zapustil, kakošno ljubezen in češenje je imel do nebeške Kraljice, presv. Marije Device. Napravil je bil namreč velik in slovesin praznik, kateri je imel ta namen, da je ž njim Kraljici vsih izvoljenih dal, daroval in izročil celo svoje kraljestvo, z njegovo gospôdo in podložnimi vred. To se je očitno zgodilo. Odločeni dan, 10. svečana leta 1638, je kralj takorekoč svoje kraljevo veličastvo odložil, in se je kakor služabnik in zvest hlapec sklonil pred častitljivo Kraljico nebeško, in daroval Ji je v ta namen zalo krono in kraljevo palico, ter je te drage reči položil na altar v poglavitni cerkvi. Zapovedal je še, da naj se ravno taka slovesnost v god Marijniga vnebovzetja po vsih cerkvah vsiga kraljestva vsako leto obnavlja, da naj se to godí zvečér po večernicah in v procesii, in da morajo vsi deržavni véliki služabniki in velikaši pri-

čujoči biti. V spomin te prigodbe je poslal v veliko cerkev podobo, na kateri je bil namalan kralj, odkrit pred Marijo na kolenih, deržeč v eni roki krono, v drugi kraljevo palico, in je te reči ponižno Marii daroval, ktera je, sedé pod križem, imela v naročji Jezusa Kristusa, svojiga ljubiga Sina, ki je s svojo smertjo premagal pekel in vse Božje sovražnike.

Nebeški cvet.

Ne rečem, če ni koga med nami, ki se mu kralj Ludovik nekako vse preveč pobožnikarsk dozdeva; — sáj po mestih bi se utegnilo več tacih premodrijanov naleteti. Jest pa vam vsim skupaj povém veliko resnico, ki mi je tudi slaboverin in vétrast prevzetovavec ne more ovreči, to le namreč: Zanesljivo se kralj Ludovik zdaj vse bolj veseli, de je v veliki ponižnosti Marii, Materi Božji, služil, kakor pa de je bil francoski kralj.

(In ko bi bil zdaj enak Ludovik na francoskim kraljevim stolu, bi vašim sinovam ne bilo treba po Laškim kervi prelivati. Vender ne hudujte se čez kogar bodi, de je vojsko vnel, ker veste, de je ni noben drugi vnel, kakor naši grehi in hudobije.) Pa tudi vam za terdno povém: Ko bi bili krivoverci in terdovratneži, tudi veliko napihnjenih gizdalinov ali „štucarjev,“ ki zdaj zaverženi v peklú zdihujejo, — ko bi bili oni Marijo ponižno spoznali za svojo Kraljico in Ji večí čast skazovali; bi jih ta večna nesreča ne bila zadela. — Bódimo torej vselej ponižni častivci Marije Device, de nam bo Ona mati v življenji in v smerti.

PREVDAREK,

kako darujmo Bogú darove, ki jih od nas íše.

Zarés je bil velik in lep dar, ki ga je kralj Ludovik Marii daroval, ker daroval Ji je kraljevo krono in palico in vse kraljestvo. Vse kaj več in lepši pa je bil dar, ki ga

je nekdaž Marija Bogú darovala, ker darovala Mu je v tempeljnu samiga Jezusa.

Veste, kaj je to „darovati?“ Darovati komu kako reč se pravi, mu jo čisto iz svojih rok v oblast dati, izročiti, de je prav njegova. Ako ti ali jest, postavim, zjutraj dan Bogu darujeva, hoče to reči: Moj Bog! ta dan je tvoj, vse kar bom mislil, želel, govoril, delal, naj bo Tebi v čast, naj bo Tvoje; ako me kdo pohvali, ne bo moja hvala, ampak Tvoja; ako me kdo graja ali kolne, bom to poterpel Tebi v čast; ako zbolim ali kaj družiga terpim, naj se vse z voljo godí Tebi k časti; ob kratkim: vsa čast, hvala, čisel — vse dobro tega dneva naj bo Tvoje, vse hudo naj se Tebi v slavo preterpí, prenese in izide! Ali zdaj zapopadete, koliko je Ludovik kralj Marii dal, ko Ji je dal za vselej sebe, svoje kraljestvo, svoje in svojih služabnikov djanje in nehanje? Ali zapopadete pa, koliko vse več je Marija Bogú dala in darovala, ker vse veselje, ki ga matere z otroci imajo, je izročila, darila Bogu Očetu, in je s tistim darovanjem le bolečine in britkosti nase

vzela. Ali vam je zdaj kaj bolj jasno, kaj je storil Jezus, ko je zmed vsih nar veči dar nebeškemu Očetu daroval na križu. Ker daroval Mu je, kar je nar drajšiga v nebesih in na zemlji, namreč: Samiga Sebe, — in pa med tolikim terpljenjem, — in pa s toliko ljubeznijo!

Kolikor težji tedaj tisto reč uterpiš, ki jo daruješ, kolikor večji je reč, in s kolikor priserčniši ljubeznijo, ter s kolikor večim terpljenjem ali zatajevanjem dar opraviš; toliko večji vrednost ima dar, in toliko večji je tvoje zasluženje.

Zdaj spoznam, o Marija! ko si Jezusa v tempeljnu darovala, de je bil to pravi in resničin dar, dar iz globočine Tvoje duše, dar iz Tvojiga serca odtergan. To je bil, bi djal, prvi trenutek, ko se Ti je pričelo terpljenje, napovedano po Simeonu: meč je jél presunovati Tvojo dušo (Luk. 2, 35.). Vedila si, de bo enkrat svoje življenje dal za zveličanje človeštva, in že zdaj si se Ga zato takorekoč znebila, si Ga darovala Bogu Očetu, kakor pravo veliko-nočno Jagnje. Vedila si, de je vse Tvoje

serce v Njem zedinjeno, če Njega daš, de vse daš; vender si Ga darovala. Tudi druge matere ljubijo svoje otroke, pa ne tako kakor si Ti Jezusa ljubila; njih ljubezen je razdeljena; one ljubijo tudi nečimernost; kako močno ljubijo same sebe! Ti pa si Jezusa ljubila s celim, nerazdeljenim sercam; On je bil Tvoj edini Sin; ravno de si jela okušati sladkost, biti mati taciga Sina, kar pride dan darovanja, in brez pomude se na pot podaš, Ga darovat nebeškemu Očetu. Kakor vredna hči Abrahamova in dedinja njegove močne vere, si zaterla natorne čutila, in glas Božji poslušala, ki je od Tebe v dar tirjal Njega, ki je bil Tvoje nar Ljubši na zemlji, Tvoje vse.

Matere vé katoliške! ali zdaj razumete, kaj pomeni lepa šega, ko pridete svoje otročičke kmalo po njih rojstvu Bogu darovat? Ali imate takrat kaj tacih misel, kakor jih je Marija imela, ko je Jezusa Bogu darovala? Velika reč je, kaj ne, svoje dete popolnoma Bogu darovati? Pa se je tudi zanesti, de bi bili otroci manj posvetni, ko bi se ta dar z resničnim namenam in sercam opravljal.

Ako Boga ljubiš, ne smeš biti skop in stiskaven s tem, kar Bogu daruješ, se ne smeš bati, de bi mu preveč ne dal. Ako mu daš vso čast in hvalo, ki jo od ljudi prejemaš, je to majhna, pa vender pri Bogu velika reč, ker mu ta dar podaš s svojim lastnim zatajevanjem. Sveta Cerkev te uči tako darovati. Ona vsak dan daruje Bogu čast in hvalo svojih mašnikov, ker moli: „Ne nam, o Gospod, ne nam: ampak Svojimu imenu daj slavo!“

Še morebiti nisi svoj živi dan premislil, o kristjan, de darovati, prav darovati, ni ravno lahko, de je sklenjeno včasih z bolečino, z britkostjo, z vojskovanjem, zatajevanjem. Nikar se pa tega ne ustraši, ker ravno v tem je zasluženje daru. Sej tudi svetu veliko daruješ, ko od njega malo imaš, in nar večkrat nič ne, ali pa še manj kot nič. Ti daruješ sinu hišo, hčeram nar bolj bogate dote, kolikor se le more. Kaj pa Bogu? Še malo časa v saboto — večer, de bi šel k spovedi, in tisto premaganje, ki je k temu potrebno, se ti preveč zdi! Majhen darček za cerkev ti komej

gre spod perstov, ali pa še ne! Daruješ ves ljubi dan neutrudnemu delu; nekterih minut za molitev ti je že preškoda Bogú darovati!

Treba je darovati svojiga sina za vojsko. To je dar, to! — „Pa ne Bogú,“ — mi praviš. Kakor hočeš. Ako ga daruješ zavolj Bogá, je Bogú; ako ne, pa ne.

Darovati očeta, mater, sina, hčer, moža, ženo, brata, sestro, prijatla v smert. Joj, kako je to hudo! To je rana, ki se mesce in leta ne zaceli. Le, če se daruje Bogú in zavolj Boga, manj boli, se pohlevno hladi, in hitrejši zaceli.

Daruj, kristjan, svoje nagnjenje Bogú, ter opusti velikoserčno take reči, ki si jih dolžan sovražiti. Hči keršanska! bodi velikoserčna in daruj v žgavni dar tisti lišp, tisto grešno znanje, tiste obiskovanja, tiste darila, tiste grehe, ki ti nebesa zapirajo. To moraš storiti, ako ti je Bog prvi, in tvoje zveličanje pri sercu. — Mladeneč! daruj v žgavni dar ponočevanje, grešne družine in zaveze, kletvinjo, pijančevanje, in ako imaš še kaj družiga hudiga nad seboj. Ti nisi

junak, nisi pošten mladeneč, ako ti je Bog premalo, de bi Mu ta dar opravil. Tukaj se ne dá nič pogajati ali glihati: darovati moraš Njemu, ako hočeš, de ti bo On nebesa dal.

Vi možje, počasni za to, kar Bogú gre! vi pogosto po dolge leta Bogú darove kradete. Bojím se, de bote pri sodbi z mnogimi ženami in še družimi vred tatovi najdeni! Vi ste žlahtno serce zatopili, in nočete poznati, kaj se pravi darovati! Bojte se vi tisti, ki se vas lepi nauki več nočejo prijemati!

Veselíte pa se, kadar Bog od vas častitljivih darov tirja. Hči gre k usmiljenim sestrám ali v samostan (kloster). Lep dar za darovavce in darovanke! — Sin bo duhoven. Častitljiv dar za starše, za sina, za žlahto, za tisto sosesko in duhovnijo, za angele v nebesih; dar, ki ga je Marija vesela in Bogú dopade. Samo, de so vaši otroci premalo pridni, de bi večkrat takih darov doživeli.

Meniš, de Bog včasih pretežkih darov od tebe iše. O moj sin! iskal bo pač, ne

mara, še težjih, ker njegove plačila se morajo zaslužiti. Mogoče, de On potirja od tebe tvoje premoženje, tvoj pokoj, tvoje dobro ime in poštenje, zdravje, ali tudi še samo življenje. Na vse to ima On pravico, Njegovo je; ti si v veliki zmoti, ako se ponašaš, de je tvoje! Vse darove pa On vender tirja od tebe le zavoljo tega, de bo tebe zato mogel večih gnad zmožniga storiti, in ti bo še več povernil; tedaj vse tirja le edino in samo v tvoj prid. Tudi ti vselej potrebno pomoč pošlje, de mu moreš dar opraviti. Bodi tedaj serčin in velikoserčin, ter daruj Bogú vse, kar koli od tebe tirja. To je lepo, to je častitljivo, to je dobro zate, za keršansko občino in za duše v vicah.

Molitev.

O Marija! iz življenja Tvojiga velikiga častivca, kralja Ludvika, sprevidimo, kako srečno se dela odsedajo, ko se z Jezusam in s Teboj začenjajo in po Tebi Jezusu

darujejo: ali, oh! naš napuh in
 nespremišljenost rada vse le samo
 zase delata in le na svoj čisel in
 prid obračata, in ravno s tem zgu-
 bimo to, česar pri delih išemo.
 Spoznamo pred Tvojim živim Sinam
 Jezusam, o Marija! de smo dosih-
 mal vse pretlačansko delali in ži-
 veli, smo premalo darovali Tvojimu
 Jezusu! Malo imamo ali nič, — in
 še tisto se nam preveč zdi, Bogú
 darovati; desiravno k temu ni treba
 družiga, razun hvaležniga serca.
 Skopí smo z Bogam in stiskavni;
 Bog pa je z nami tako neskončno
 dobrotljiv in radodaren. Ni nas še
 žive dni zapustil, odkar nas solnce
 obseva, vsak ljubi dan je kakor
 nar boljši oče za nas skerbel. Strah
 in sramota nas sprehaja, ako pre-
 vdarimo svoje grehe, svojo nehva-
 ležnost in terdo serce do tólikiga

Dobrotnika! Kesamo se svoje merzlotе do Tvojiga Sina in do Tebe, o Marija! Želimo in hočemo se popboljšati; občutni, hvaležni za dobrete hočemo vprihodnje biti in vse, kar smo in imamo, Božjimu nekončnimu veličanstvu v čast darovati. Ne nam, o Bog! ne nam, ampak le Svojimu imenu dajaj čast in hvalo! Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

1. Zlata lestvica radodarnosti po serafinskim bogouku sv. Bonaventura.

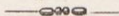
Perva stopinja. Z veseljem dajati časno, kakor Abraham, ki je bil do vsaciga gostoljubin.

Druga stopinja. Z veseljem duhovne dobrete dajati, kakor apostelj, ki pravi: Modrim in nemodrim sim dolžnik (1. Rim. 1.). (Darovati zamoreš p. sveto Obhajilo, molitev itd. za grešnike, za duše v vicah itd.)

Tretja stopinja. Svoje telo radovoljno in z

veseljem darovati, kakor Jezus Kristus, ki govori po preroku: Dal sim svoje telo njim, ki ga martrajo; svoje lica unim, ki jih bijejo. In kakor dalje reče: „Vzemite in jejte; to je moje Telo.“

2. Kolikorkrat do jutrišnjih Šmarnic slišite uro biti, recite: „Vse Jezusu in Marii na čast!“

PETNAJSTI DAN.

Lopij Ribera, zdravnik. *)

Marija ima svoje otroke in posebne častivce v vsih stanovih. Lopij Ribera je bil zdravnik, in kratko malo ne med nizkimi služabniki nebeške Kraljice. Veliko je storil za čast Marije Device, zraven tega pa v svojim stanu ni nič zamudil. Domá je bil v mestu Avenion-u na Francoskim in je tudi tamkaj živel sedem in sedemdeset let. Zmed te lepe starosti je preživel 60 let v neki posebni ondodni družbi ali bratovšini Marije Device. Nikoli ni zamudil pri vsih svojih opravilih kakih shodov in pobožnost te bratovšine, dokler je mogel hoditi. Umerl je današnji dan pred nekoliko sto let,

---

*) Barry S. J.

potem ko se je bil še poprejšnji dan, že ves bolan in čisto slep, dal v bratovsko cerkev nesti, — pač zato, de je še na poslednje tamkaj slovo vzel od predrage cerkve in ljubih tovaršev, s katerimi je Marii služil. Ker so po neki postavi vsi tovarši tiste družbe vsak dan k sv. maši hodili, torej on skoz 60 let ni noben dan sv. maše opustil. Ko je pa iz cerkve domú hodil, je vselej obilno milovšino delil ubogim, ki so ga pri cerkvenih vratih v velikim številu pričakovali. Vsak dan je molil roženkranc in ure (officium) Marije Device. V visoki starosti pa, ko je bil že čisto oslepel, je po sedemnajstkrat na dan roženkranc molil. Nad takim bogoljubnim možem bi se pač mogli postopači izgledovati in se učiti od njega, kaj jim je početi, ako telesnih opravil ali nimajo, ali pa ne morejo več opravljati. Ko mu je bila žena umerla, je bil veliko let

vdovec. In kako lepo in trezno je bilo njegovo življenje! V tem času je imel navado, kar v temni noči vstajati, in je molil na glas in počasi ure Marije Device. Kolikorkrat je zadèl na besedo ali versto, ki mu je kako dobro misel obudila, je obstal in se tako dolgo zadržal, dokler mu je tekel živež in sladkost za njegovo dušo od ondot. Torej se je velikrat mudil po 3, 4 ure v tem lepim opravilu. Ako se je kak dan namerilo, de bi zavoljo bolezni ne bil mogel obmoliti ur Marije Device, je družiga najel, de jih je zanj opravil, — tudi še v dan njegove smerti. Zavoljo tega je bil pa tudi na to opravilo prečudno vaje. Poslednje 3 leta, ko ni nič več vidil, je vender bukve v roke jemal, in desiravno se branja nektele čase v letu menjajo, je vender vse molil in bral, de je imel le bukve v roki.

Nebeški cvet.

Vdovci in vdove! - kako vam je pri sercu, ko slišite, kako je ta mož svoje vdovske leta posvečeval? Častitljiv je vaš stan, ako ste pravi vdovci in vdove; ako ne, vam pa zažuga sv. Duh, da ste že v življenji mertvi. Pri unim možu se bere nekaj od bratovšin; kako je pri tebi, kristjan? Ali si v ktero zapisan? Ko ti v bratovšini moliš en očenaš in češenamarijo, je tako kakor bi jih molil 20, 30 ali 40 tavžent. Zakaj? Zato, ker vsi tisti zate molijo, ki so v bratovšino zapisani, kakor ti za vse. Bolj znane bratovšine Matere Božje so: 1) roženkranska, 2) škapulirska, 3) sedem žalost, 4) Marijniga presv. Serca, 5) zamurska za spreobrnjenje zamurcov, 6) neomadežaniga spočetja za pomoč kristjanam na Jutru, itd.

PREVDAREK

od sv. Jožefa, ženina presv. Marije Device.

Od uniga bogoljubniga moža, ki je tako priserčno Marijo ljubil in častil, vas po-

peljem k drugimu, ki je bil še bližnji Marije. Dans obhaja sv. Cerkev varstvo sv. Jožefa. Stopite torej z menoj malo k sv. Jožefu, prejden domú greste.

Kdor hoče Marii Devici posebno vstreči, naj sv. Jožefa posebno časti. Ktero češenje pač je zadosti veliko za tega veliciga svetnika, tega moža, ki mu je bil Bog Oče včlovečeniga Jezusa Kristusa v Njegovih detinskih letih izročil? ki ga je bil postavil varha in pričo za devištvo Njegove najčistejši Matere. Kakošnim rednikom in vodnikom skerbni starši svoje otroke zročé? Gotovo nar boljším, ki jih morejo najti. Tako je tudi zanesljivo, de je Bog Oče svojiga Edinorojeniga nar boljšimu Izraelcu, zročil, sv. Jožefu. Velik je bil sv. Jožef; on je varoval pravi sveti šotor v Izraelu; on je vodil skrinjo mirú in sprave nove zaveze, kakor je bilo treba; on je hranil ceno zveličanja in odrešenje človeštva.

Ali se vam kaj dozdeva, kolika čast je svetimu Jožefu, de je imel v tem življenji pravno oblast čez Kraljico nebés in zemlje, še tudi pa čez večniga Kralja, kte-

riga je neumerjročnost, kterimu gre vsa čast in hvala in povelečevanje! Zavolj njegovih čednost je dosti, de veste Marijne čednosti; zakaj od Marijne svetosti se mora sklepati na svetiga Jožefa svetost, ker Bog je Marii dal ženina, kteri je bil s svojo popolnamostjo vreden Marijne nebeške svitlosti in dušne lepote. Pomislite verh tega, de je détek Jezus sedel tavžentkrat v njegovim naročji. Kako lepe, visoke, nebeške občutljeje mu je obudoval v njegovim sercu; kako mu je lepšal njegovo žlahtno dušo! Sv. Jožef je živel ž Njim, ki je studenec vsih gnád, in ž Njo, ki je prejela polnost in obilnost vsih gnád, de bi jih delila svojim otrokam. Ali sprevidiš, kristjan, koliko milost in nebeških zakladov je prejemal pri dveh zlatih studencih vsih dobrót! Kakor zvezde perve velikosti so svetile v čistim raju njegove čednosti: deviška nedolžnost, poterpežljivost, pohlevnost, ponižnost, serafinska ljubezen do Boga, goreča ljubezen do bližnjiga: vse čednosti na naj vikši stopinji, nar bližej Marije Device.

Zdaj tedaj, preljubi! kaj delamo, ali

kaj bomo storili v čast sv. Jožefu? Sv. mati katoliška Cerkev mu tempeljne zida, mu je postavila praznike, vabi svoje otroke, da naj sv. Jožefa časté s posebnimi opravili, s katerimi je zavolj tega sklenila še posebne duhovne dobrote in odpustke. Enake opravila so: Peteri psalmi, katerih začetne čerke (v latinskem jeziku) zaznamnjajo ime Jožef, responzorij v čast sv. Jožefa, sedmero veselje in sedmere britkosti sv. Jožefa, molitev: *Virginum custos* (varh devic), molitev: *O felicem Virum* (o srečin mož) za duhovne pred sv. mašo. Tako Cerkev časti tega velikiga svetnika Božjiga. Kako pa ti, kristjan? Ali moliš večkrat kak očenaš njemu v čast? Ali se mu priporočuješ za srečno zadnjo uro? Ali ponavljaš večkrat na dan, posebno tudi zvečer ko se že v posteljo vležeš, molitvico, ki jo vsa naša dežela zna? Namreč: „Sladko ime Jezus, Marija in sv. Jožef, usmilite se me mojo zadnjo uro! Amen.“

Ako Bog po družih svetnikih čudeže dela, ljudem zdravje delí, grehe odpušča itd.; kdo bo tako priprost in bi ne spreumel,

de smemo toliko veči gnade na prošnjo sv. Jožefa od Boga pričakovati? Tri reči nas posebno spodbudujejo k zaupanju do sv. Jožefa, pravi sv. Alfons Ligvorjan. Prvič, ker Jezus sv. Jožefa ne ljubi le samo kakor prijatla, ampak kakor očeta; torej je tudi njegova prošnja veliko močnejši, kakor prošnja kacíga družiga svetnika. Drugič, ker je sv. Jožef dobil posebno moč zoper hudobne duhove, ki nas nadlegajo o smertni uri. Tretjič, pomoč, ki sta mu jo delila Jezus in Marija ob njegovi smertni uri, je njemu pravico dosegla, da tudi on pripravlja svojim zvestim služabnikom sveto in pohlevno smert.

Ker tedaj to veste, moji preljubi! pojdite k Jožefu (1. Moz. 41, 55.), da vam sprosi milost, kakoršne koli ste potrebni. Bog vam jo bo skazal na njegovo prošnjo.

Povabim vas bogate in imenitne k sv. Jožefu. Tudi on je imenitin; on izhaja iz rodovine kraljev in očakov. On vas bo učil in vam sprosil, da bote iz serca ponižni s svojim nižjim bratom, da bote pri obilnosti

zmerno živeli in imeli usmiljenje s svojim ubožnim bližnjim.

Povabim vas rokodelce in ž njimi kmete ter vse gospodarje in gospodinje k sv. Jožefu. On vas bo naučil, kako morate delo z molitevjo sklepati, več na Boga kot na svoje roke zaupati, praznike z vso svojo deržino posvečevati, Božje službe nikoli ne opuščati, v miru in Božjim strahu domá živeti, otroke in deržino sveto rediti.

Povabim vas mladenčce k svetimu Jožefu. On vas bo prepričal, de bo vas veliko pogubljenih, ako bote nadalje tako živeli, kakor ste začeli!

Povabim vas device k sv. Jožefu. On vas bo učil, kako lepa, imenitna in visoka je deviška čistost, ki je pred svetam njena lepota zakrita, v tempeljnu Gospodovim, pred svetim Bogam pa ona cvetè v neskončni ljubeznjivosti kakor Jožefova palica, akoravno je bila v obličji sveta suha viditi.

Povabim vas otroke k sv. Jožefu. On vas bo vzel v svoje naročje in vas bo prijazno pestoval, kakor je Dete Jezusa, ako

niste razuzdani. On vas bo pustil k usmiljenimu Jezusu, de se bote ž Njim kratkočasili in smeli Njegovi tovarši biti. On vam bo sprosil od Boga Očeta moč, de bote mogli obvarovati sprelepi cvet nedolžnosti, kakor ga je on sam do smerti ohranil. Ako ste pa že poredni in razuzdani, pojdite k njemu hitro hitro, de vam pokoro, poboljšanje sprosi, zlasti de bote jeli Božjo hišo spoštovati in ne bote več tako samopašni, in de vas obvaruje brezna večniga ognja!

Povabim vas k sv. Jožefu, bogoljubne serca. Pri njem bote vidile, de za Marijnim sercam ni nobeno serce Jezusa tako živo ljubilo, kakor serce sv. Jožefa. On vas bo navdal s pravo ljubeznijo do Jezusa.

Povabim k sv. Jožefu vas grešnike. On vas bo učil, koliko krivico delate, vinehvaležniki! ko Sinu Božjemu za Njegovo prelito kri, za Njegove kervave rane z nagljusnimi grehi povračujete! Kdo na svetu je še tistimu življenje vzel, kateri ga je njemu ohranil? Vi pa vender križate Njega, ki se je za vas križati dal!

Zdaj pa pristopimo še vsi skupej k

sv. Jožefu, ker vsi želimo srečno umreti; on je namreč posebin pomočnik za zadnjo uro. Dobro vé sv. Jožef, kako hladno mu je bilo ob smertni uri, ko sta bila pri njem Jezus in Marija; torej tudi z nami ima usmiljenje, nam pomoči želi v tisti hudi ločivni uri, in nam jo bo tudi prinesel, ako se mu priporočujemo kakor njegovi zvesti služabniki in posnemavci.

Zveličana Katarina iz Emeriha v svojih razodenjih pripoveduje od smerti sv. Jožefa, kakor nasledva. *)

Proti 30. letu Jezusovimu je sv. Jožef zméraj bolj slabel, in vidila sim večkrat Jezusa in Marijo pri njem skupej. Marija je večkrat sedela tudi pri njegovi postelji na tléh, ali pa na nizkim plošiču, ki je imel tri noge in jim je pač tudi za mizo služil. Ko je Jožef umiral, je Marija pri zglavji njegoviga ležiša stala, in ga je imela na rokah; Jezus je stal pri njegovih persih. Vidila sim stanico s svetlobo in angeli na-

---

*) Das Leben unseres Herrn J. Ch. v. Clem. Bren-
tano, Augsburg 1858.

polnjeno. Bil je, z rokama naskrižem, ves zavit v belo platno, v ozko trugo djan in v prav lep grob položen, kteriga mu je bil neki dober mož dal. Zunaj Jezusa in Marije je šlo le malo ljudi s trugo; vidila sim pa, de je bila spremljana od svetlobe in angelov.

Jožef je mogel pred Jezusam umreti, ker on bi ne bil mogel Njegoviga križanja prenesti. Bil je preslab in preljubijoč. Terpel je že prav veliko zavolj mnogiga preganjanja, ki ga je mogel Zveličar od svojiga 20. do 30. leta terpeti po mnogoterih skrivnih judovskih potuhah. Le-tí Ga niso mogli pred očmi terpeti, in so zmirej nevošljivo govorili, de tesarjev sin hoče vse bolje vediti, ker je nauku farizejev velikrat nasprotoval in je imel zmirej veliko mladih ljudi krog sebe, ki so bili ž njim prijatli in so ga radi imeli.

Marija je pri tih preganjanjih neizrečeno veliko terpela. Meni so se take bolečine zmirej hujši zdele kot prave martre. Nepopisljiva je ljubezen, s ktero je Jezus mladeneč prenašal preganjanja in potuhnjene

kovarstva judov. Jožef je umerl v Nazaretu in je bil ondi pokopan. Njegovo telo je bilo pozneje preneseno v Betlehem. Zdi se mi, da ga še zmirej vidim nestrohnjeniga ležati. — Toliko iz razodevanja te zveličane prijateljice Božje od poslednjih ur sv. Jožefa na zemlji, kar naj vam služi v veči češenje tega svetnika in za srečno zadnjo uro.

Molitev.

O srečna presrečna smert sv. Jožefa v naročji Jezusa in Marije! Srečna njegova smert, ki je bil velik v čednostih, zvest v svetih opravilih, stanoviten v premišljevanji, čuječ v postrežbi do Jezusa Kristusa. Nas, o Marija, pa skerbi poslednja ura, ki smo tenki in varni pri posvetnih delih, leni in mlačni pa pri sveti maši in pridigah, pri molitvi, in posebno počasni in nerodni za spovedi in svete obhajila.

Marija, bodi naša pomočnica v življenji, in pridobi nam gorečnost za ljubezen Božjo, za Tvoje češenje in zveličanje naše uboge duše. Vedno nas osramotujejo prelepi zgledi svetnikov in bogoljubnikov, vendar le merzli ostanemo! Vzdigniti se hočemo še enkrat zares in se s skesanim, potertim, poboljšanim srcem verniti k svojemu Očetu. Pritecite nam na pomoč, o Jezus, Marija in sveti Jožef! Sprosite nam gnado, spokorno živeti in zveličano umreti. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Priporočite Jezusu, Marii in sv. Jožefu,

1. tiste, ki so nočoj na smertni postelji, posebno ako so veliki grešniki;
2. tiste merzle, ki še niso velikonočne spovedi opravili.

Molite za vsaktere saj en očenaš in češenamarijo.

ŠESTNAJSTI DAN.

Sv. Izidor, kmet. *)

Izidor, kmetič, je bil svetnik, njegova žena, kmetica Marija Toribija, pa svetnica — pred malo manj kot sedem sto leti v Madridu na Španjolskim. „Môli in delaj!“ je bil njegov pregovor. Moliti pa njemu ni bila le samo vsakdanja molitev, kakor je dolžnost kristjanu, ampak sploh pravično in pobožno življenje. Božja volja je bila njegovo ravnilo. Delal je vse v imenu Jezusovim v Božjo čast. Zjutraj je vselej svoje delo, trud in skerb Bogú daroval. — Dobre žene sploh prav posebno ljubijo tudi Marijo, Mater Božjo; tako tudi Marija, Izidorjeva žena. Vsako

*) Ott Leg.

jutro je ona šla k sv. maši v majhno cerkvico, ki je bila Marii Devici posvečena; Izidor pa ravno tako na vse zgoodej v bližnjo cerkev sv. Magdalene. Izidor je bil zakupnik ali štantnik pri nekim gospodu iz Madrida, žl. Vergas-u. Hudovoljni ljudje, ki imajo nad drugimi zmirej kaj obirati, so Izidorjeviga gospoda našeptali, de on od same molitve delo zanemarja. Izidor je res velikrat po več ur v cerkvi molil, ali zato na polji ni bilo nikakoršne škode za njegoviga gospoda. Ko je prišel iz cerkve, se je pa toliko urniši in z veseljem dela lotil. Dobre volje je bil pri nar težjih delih; nikoli ni bilo ne zmerjanja, ne kletvinje iz njegovih ust. Mirno je za drevesam (plugam) šel, in če se mu je kaj neprijetniga primerilo, se je v nebo ozerl in v duhu pokore sprejel težavo iz ljubezni do Jezusa. In lejte! vse njegovo delo je bilo blagoslovljeno ali žegnano.

Bogoljubno življenje sv. Izidora je nečedne nevošljivce v oči klalo, torej neprenehama zoper njega govoré. Desiravno ga je njegov gospod kaj močno spoštoval, se je vender poslednjič bal, de bi se na polji res kaka škoda ne godila. Pokliče tedaj Izidora in ga prav grenko ošteje zavolj cerkve in molitve. Izidor terdo očitaje mirno posluša, in pohlevno odgovori: „Bova vidila, dragi gospod, kako bo ob žetvi. Ako takrat polja, ki jih jest obdelujem, manj sadú obrodijo, kakor mojih sosedov, mi škodo pri moji plači utergajte.“ Izidor gre pokojno domú. Pride žetev, in žita pobožniga Izidora so bile vse lepši in bogatejši, kot njegovih sosedov, ki so kaj skerbno in britko noč in dan delali, zraven tega pa pozabili svojiga Boga in Gospoda in svojiga zveličanja. — V serce si to zapiši, kristjan! Brez žegna Božjiga vse nič ne pomaga; in prva je

Božja služba, potlej še le gospodarska služba.

Oblagren od Boga, je bil ves usmiljen do ubožnih. Almožna ne spravi na beraško palico; to je sv. Izidor dobro vedil. Torej je dajal ubogim z dobrim sercam; nobeniga ni prazniga spred praga odgnal; tudi ni čmerno spod čela gledal, kadar so mu bili nadležni. Še od tega, kar je njemu samimu bilo treba, je delil vbogajme, in si je velik zaklad nakladal v nebesih. Še posebej v šmarnični namen vedite tole: Vsako saboto sta z ženo v čast Marije Device skuhala pošten lonec jedi in sta jo med uboge razdelila.

Pravični pa ima usmiljenje tudi z živino. Izidor ni nikoli pretepал uboge živinice; tega ne delajo pošteni kmetje in hlapci, ampak gerdi kmetavsi in divji hlapčoni, in malopridni pastirji, kakoršnim so večidel že druge

pregrehe lepočutno serce v jeklo spremenile. Tudi je bil usmiljen do živalic, ki ni nič od njih imel. V ojstri zimi enkrat pelje v mlin in ugleda tropo tičev, ki so lakote skorej cepali. Izidor ne premišljuje dosti; odveže vrečo in nasuje tičem toliko, de se vsa pričujoča podnebesna deržinica nazoblje. Kmet, ki ravno tisto pot pelje v mlin, ga zasmehuje; kadar pa oba skupaj iz mlina peljeta, glej! je bila vreča Izidorjeva vse bolj napolnjena, kakor pa bi bil kdo mislil. Izidor je tudi svojimu sinu priporočeval, de naj bo tudi on ravno tako dobrotljiv in usmiljen do žival; zavračeval ga je na dobroto Božjo, ki tako ljubeznjivo skerbí tudi za nar manjšiga červička.

Ker je bil Izidor kmet, torej sim danes zgodbo precej raztegnil na druge okolišine, kakor sicer ta mesec nimamo navade, ker le bolj pri tem ostajamo, kar posebej Marijo tiče.

Poslušajte pa k sklepu še tole! Vedno so mu bile pred očmi besede: „Kaj bi pomagalo človeku, ko bi ves svet pridobil, na svoji duši pa bi škodo terpel?“ Umerl je v 60. letu svoje starosti ravno današnji dan 1170. Pet let poznejši pa tudi njegova žena Marija. Oba sta svetnika. Grob sv. Izidora je Bog z mnogimi čudeži poveličal. Zaslišite samo eniga. Filipu III., španjskimu kralju, so bili že vsi zdravniki življenje odpovedali, tako hudo je bil bolan. Nesó pa duhovni v slovesni procesii svetinje sv. Izidora v kraljevo poslopje. De je le iz cerkve bila truga s svetim telesam, že je kralja zapustila smertna merzlica; ko so jo pa postavili v stanico bolniga kralja, je kar precej popolnoma ozdravel.

Nebeški cvet.

Sv. Izidor ni nikoli klel, ne zmerjal. Ali umete te besede? Ko bi kmet ne klel, bi bil desetkrat lepši mož; ko bi rokodelec ne klel, bi bil petnajstkrat lepši mož; ko bi nakladavec ali fakin ne klel, bi bil tridesetkrat lepši mož; ko bi celo ženske — celo ženske in žene ne klele: bi bile oné in njih otroci devetdeset stopinj bližej nebés. Skerbni duhovni že več časa mislijo, kje bi se znašel pomoček, de bi se iz naše dežele gerda kletvinja odpravila; *) zakaj ta greh je za našo deželo toča, oginj, vojska, huda letina, lakota, goveja in človeška bolezen. Ta greh moramo nocoj pregnati saj od vas, kolikor vas je tukaj; vi pa bodite misijonarji in ga preganjajte od družih. Torej poslušajte še:

---

*) Iz tega namena so pred nekaj časam na svitlo prišle majhne bukvice „od naj svetejšiga imena Jezusa,“ ki so polne kratkih povestie, molitvic in sklepov zoper kletvinjo, in le nektère vé narja veljajo. (Pristavek pis. o natis.)

PREVDAREK

od kletvinje.

Vem, de je zastonj, ko bi vam tudi na vso noč razlagal, de kleti se ne smé, kleti je prepovedano, kleti je greh! Torej te samo vprašam, preklinovavec:

Zakaj kolneš? — Zato, de se znosiš in se ^{ne} gospodarja, možá skažeš? — Trinoga, ne gospodarja in ne možá!

Zakaj kolneš, preklinovavec? Zato, de bi imeli podložni pred teboj spoštovanje? — Zaničevanje, — ne spoštovanje!

Zakaj kolneš, preklinovavec? De svojo jezo stresesh? — Pa kačo greha v nedrije vzameš?

Ti bom povedal pa jest, ali de prav rečem, sv. Duh, z besedami sv. pisma, zakaj de kolneš. Ti kolneš zato, de boš sam preklet, po besedah: „Ljubil je prekletev.“ Odgovor: Torej „ga bo zadela.“

Ti kolneš zato, de boš sam sebi žegen vkllel — po besedah: „Ni hotel blagoslova (žegna).“ Odgovor: „Torej se od njega odmika“.

Ti kolneš in si oklet od zunaj, po besedah: „Oblekel je prekletev kakor oblačilo.“

Ti kolneš in si oklet znotraj, po besedah: „Šla je (prekletev) kakor voda v njegovo notranje.“

Ti kolneš in tvoje kosti so vklete, po besedah: Vkletev je šla „kakor olje v njegove kosti.“ To najdeš v 108. psalmu, v 18. versti.

Ker si pa ti preklinovavec tako vklet, torej se ni čuditi, de si tako silo oterpnjen. Tebe ne omeči nobena pridiga do živiga; tebe ne spreoberne beseda nobeniga spovednika; tebe ne zmodri nobena nesreča, — tudi po smertni bolezni ravno tako kolneš, kakor si poprej!

Ker si se, ti preklinjavec, tako vklel samiga sebe, zato si pa tudi ves poln drugih grehov; čudež nar večji bi bil, ko bi ti preklinovavec ne bil nečistnik; serd, sovraštvo in pijančevanje sta brat in sestra tvoje kletvinje! Sveto pismo od tebe še to le govori: „Tvoje žrelo je odpert grob; ti delaš prekanljivo s svojim

jezikam; gadov strup je pod tvo-
jimi žnablji; tvoje usta so polne
kletve in grenkosti; pri tebi ni
strahú Božjiga“. To sim ti povedal,
preklinovavec; pomagalo ti pa brez posebne
gnade in silo terdne volje nič ne bo: zato
ker si se samiga sebe vklel. Torej si v
veliki nevarnosti, ako rezne pokore ne delaš,
de boš šel v temno kraljestvo tistiga, kte-
riga si zmiraj v svojim življenji klical in na
jeziku imel!

Ne vém ravno, koliko mehko ali terdo
serce de imam; spoznám pa vam, ko bi
preklinovavca kdo kléstil: tako dolgo bi
mu privošil, dokler bi za terdno ne obljubil,
de ne bo nikoli več klel. Na Angleškim je
bila nekdej postava, de je mogel vsak pre-
klinjavec in bogokletnež za vsako kletvinjo
nekaj kazni plačati. Bogat kmet — pravi
bahač je mogel biti — je imel to nesramno
navado, de je klel; drug ubog kmet bi ga
bil pa rad odvadil. Slišal je, de v kerčmi
ali gostivnici nar hujši udeluje. Gre tedaj
v gostarijo z gospóskinim služabnikom, in
vso noč tam ostane. Kletvinje ni bilo ne

konca ne kraja. (Je mogel pač tudi gostnik pravi zanikernež biti, de je to terpel!) Drugi dan mora preklinjavec pred sodbo, in ne vé zakaj? Njegov sosed stoji zraven njega, začne pred sodniki kupec bobovih zern šteti, in reče: „Tega moža tukaj tožim, de je to noč 487krat zaklel. Vprašajo tožnika, kako to tako natanko vé? „Kolikokrat je zaklel, sim eno zerno boba predjal iz desniga žepa v leviga, kakor ta-le moja priča vé,“ je tožnik odgovoril. Sodnji hlapec je s prisego poterdil, de je ta tožba resnična, bogati kmet je mogel prav veliko kletnino ali kazin za kletvinjo plačati. Ni pa več klel od tistiga časa. Ta dogodba je tolikanj tehtniši, ker se tudi pri tebi ponavlja, nespametni preklinovavec! Glej! Angel te povsod spremlja, in šteje, kolikokrat zakolneš, se pridusiš, zarotiš; — zatožil te bo pred večnim Sodnikom. Zraven je pa tudi sodnji hlapec — hudoba, kateri bo pri sodbi pričal, in te bo obsojeniga v ječo vlekkel! Takrat boš vidil, nad kóm si se znašal, ko si klel; takrat boš vidil, komu si škodoval, ko si se rotil in klel; takrat

boš vidil, kakošno plačilo si zaslužil, ko si razsajal in se pridušal!

Ako niste toliko poživinjeni, de bi bilo nad vami vse zgubljeno, vam naj bo še to rečeno k vašimu blagru:

Kmet! nikar ne kolni; de ne boš svojiga polja, verta, in svoje duše vklel. Čolnár in ribič! nikar ne kolni; de ne boš svoje plavbe, svojih rib, in svoje duše vklel. Nakladavec! nikar ne kolni; de ne boš svojiga zaslužka in svoje duše vklel. Voznik! nikar ne kolni; de ne boš svoje živine, voznine, in svoje duše vklel. Gospodar! nikar ne kolni; de ne boš svoje deržine, gospodarstva in svoje duše vklel. Rokodelec! nikar ne kolni; de ne boš svojiga rokodelstva, svojih delavcov in svoje duše vklel. Oče! nikar ne kolni; de ne boš sebe, svoje žene, svojih otrok, in svoje duše vklel. Mati! nikar, nikar ne kolni; de ne boš sebi in svojim otrokam kruha, življenja in zveličanja zaklela. Otroci! nikar ne kolnite; de ne bote svoje časne in večne sreče zakleli. Hlapci in dekle, sinovi in hčere! nikar ne kolnite; de si

ne bote gnade Božje in nebes zakleli. Pastirji, nikar ne kolnite, de sebe in ljube živinice ne vkolnete! Vikši in zapovedniki! nikar ne kolnite; de ne bote sami sebi in podložnim duše in telesa okleli. Podložni! nikar ne kolnite; de si ne bote pokojniga življenja in mirne smerti zakleli. Vsi skupaj! nikar ne kolnite; de si ne bote večniga gorjé prikleli. S tem naukam sim rešil svojo dušo; zdaj pa glejte, de tudi vi rešite svojo, in več ne kolnete!

Molitev.

Posveti, o usmiljeni Bog! naše deržine in otroke, naše prebivavce in stanovanja, naše dela in opravila, de ostanejo žegnane in de jim preklinovavski jezik ne bo mogel škodovati. Odvzemi milostivo vse okletstvo od vsiga, česar se je polotilo, in napolni vse, kar je našiga, s svojim sv. Duham in Božjim obilnim blagoslovam na prošnjo

Marije Device, sv. Janeza Kerstnika, svetih aposteljnov in drugih vsih svetnikov Božjih in svetnic, po Jezusu Kristusu, Sinu Svojim, kateri s Teboj živi in kraljuje v edinosti ravno tistiga sv. Duha, Bog vekomaj. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

1. Kdor se hoče kletvinje obvarovati, mu je potrebna čednost kersanska serčnost ali močnost. Sv. Bonaventura v svojim serafinskim bogouku ima več stopinj od serčnosti. Tale je njih zlata lestva:

Perva zlata gredica.

Perva stopinja. Serčno se zoperstaviti graham telesa, kakor nečistosti, požrešnosti, preklinovavskemu divjanju in razsajanju itd.

Druga stopinja. Serčno se zoperstaviti graham svojiga duha, kakor hinavšini in potuhnjenosti, nehvaležnosti itd.

Tretja stopinja. Telesnim in dušnim pri-

ložnostim v greh se serčno zoperstaviti, kakor zaupljivostim, sladkim besedam, malim darilam itd.

Druga zlata gredica.

Perva stopinja. Ne privoliti v greh z djanjem.

Druga stopinja. Ne privoliti v greh z besedami.

Tretja stopinja. Ne privoliti v greh z mislimi. Na vsih tih stopinjah je stal Kristus.

2. Zdaj pa še majhna naloga:

Moder in učen mož, *) ki je pred nekoliko leti na lepi cerkveni častni stopinji umerl, je mende preklinovavcam včasih tole posebno pokoro dal: Vsakikrat ko je kateri zaklel, si je mogel en gomb ali knof odrezati in si ga spet prišiti. Jest pa vam bolj cerkveno vajo naložim: Prejden dansi iz cerkve greste, naj vsaki Materi Božji pošteno besedo dá, de ne bo nikoli več klel. Ako bi mu pa vendar iz pozabljivosti še kterikrat kletvinja iz ust ušla, naj vselej precej nato „češenamarijo“ moli, dokler se popolnoma ne odvadi.

---

*) Ranjki korar Fr. Veriti.

SEDEMNAJSTI DAN.

Sv. Paskal, iz reda sv. Frančiška.*)

Paskal, zmed peterih otrok nar mlajši Martina in Izabele Bajlon, je bil domá v mali vasi pri „Lepim turnu“ — „Torrehermosa“ — na Španjskim. Ker je bil rojen na današnji dan, v velikonočnim času, ki se latinsko pask a (Pascha) imenuje, so ga Paskala ali Velikonočnika imenovali. Njegova mati je bila serčno pobožna, je prav rada k sv. maši hodila, in tudi svojiga sina je seboj jemala. Vidila pa je, de je bil mali Paskal ves tih in rezen, ves zamaknjen v altar, kakor de bi se hotel vsiga naučiti, vse ohraniti. Ako ga je mati samiga pustila, si je kar v cerkev in k altarju pomagal,

---

*) Barry in Ott Marian.

in tako so nazadnje starši že vselej vedili, kje ga bodo našli, ako so ga pogrešili. Križaniga Jezusa na altarji ljubiti, podobe Marije Device in svetnikov gledati in premišljevati, je bilo zgodnje Paskalovo opravilo. — V šolo ni mogel hoditi, ker njegovi starši so bili preubožni; ovčice pasti je mogel, de si je svoj kruh prislužil. Ker je pa močno želel od Jezusa in njegove ljube Matere Marije veliko vediti, je vzel bukve seboj na pašo in je prosil, kogar je dobil, de naj mu iz usmiljenja pokaže kake čerke. Tako se je Paskal naučil brati in pisati, in to mu je dosti pomagalo še k večji pobožnosti. Desiravno je bil že odrasel, in bi bil lahko v boljši stan prišel, vendar ni hotel; ostal je ovčar in je tako lepo živel, de so ga povsod le „svetiga ovčarja“ imenovali. Preljubeznjiva nedolžnost in priprostost ste bile njegovi lepi lastnosti tudi bolj pozne leta in le

še bolj ste se razodevali. De bi malih slabost, v ktere je kterikrat padel, ne pozabil, je pri vsaki naredil voz na ver- vico, ki jo je imel seboj, in ko je prišel k spovednici, je bil ves skesan in se je tudi nar manjših slabost prav odkrito- serčno spovedal, de so se drugi pastirji čudili, česa se neki spoveduje, ker se ni nobeden zavedil, de bi ga bil vidil v čem kej zagrešiti. Paskal pa je to bolje vedil, ker sv. Duh ga je s preserčno ljubeznijo do Boga vnemal, in ta ljube- zen je storila, de je tudi nar manjši ne- popolnamosti spoznaval, objokoval in jih zatiral. — Posebno se je veselil, kadar mu je gospodar dopustil k sv. maši iti, ker neizrečeno ljubezen je imel do sv. Rešnjiga Telesa. Kadar je bil v cerkvi, se kar ni mogel ločiti od tabernakeljna, kjer je njegova večna Ljubezen prebi- vala. — Na paši se je močno varoval, de ni bližnjimu z ovciami kake škode

storil. Neki dan se mu to po nesreči nameri, precej pa da škodo ceniti in jo poverne iz svoje plače. Bog pa je dal, de je bilo ravno popaseno mesto tisto leto nar bolj rodovitno. Družina z drugimi pastirji mu je posebno težave delala, ker so imeli v navadi kletvinjo, rotenje in dostikrat nemarno govorjenje. Silno ga je to peklo, ker vidil je, de se Bog žali, in ker ni mogel ubraniti in odver-niti, je poslednjič sklenil, svet zapustiti in se samostanskiga življenja poprijeti. V pastirskim in mniškim življenji je bil Paskal velik častivec in ljubivec Marije Device. Še ko je ovce pasel, je imel zmirej pri sebi podobo Marije Device, in roženkrance je na paši delal ter jih delil med druge, jih k molitvi in pobož-nosti bolj vnemati. Ko se je bil brati naučil, je bil dobil bukvice, v katerih so bile dnevnicе ali duhovne ure Marije Device. Prav bogoljubno jih je molil in

zopet molil, in se od družih pastirjev ločil, de bi mogel to opravilo bolj zvesto opravljati. Nar rajši je pasel blizo neke cerkvice Marije Device ter je tamkej bral, molil in premišljeval Boga, njegove dela in blaženo Mater Božjo. Pozneje, ko je bil v red sv. Frančiška stopil, je svoje češenje do Marije Device še posebno s tem razodeval, de se je na njene praznike z veliko gorečnostjo pripravljaj. O predpraznikih je v ta namen svoje telo hudo mertvil, si odrekel reči, ki jih je serce pozelelo, bogoljubne misli in občutke obudoval, in sploh, bil je silo ojster sam do sebe. O praznikih samih Marije Device pa se je na njegovim obličji in v njegovih delih tolika vnetost razodevala, de se je lahko sodilo, kolika goreča ljubezen do preblazene Marije Device kraljuje v njegovim sercu. Vedno je roženkranc imel v roki, tudi med delam; ako ga pa delo ni pri-

pustilo v roki imeti, ga je okoli vratú obésil. Toliko naj bo za današnji namen dosti od tega zvestiga sina ali častivca Marije Device.

Nebeški cvet.

Predprazniki so pravi cvet praznikov in priprava na véliki dan praznični. Torej se je zveličani Paskal tolikanj zvesto ob tacih dneh pripravljaj. Pri nas zvoní pred praznikom „delapust,“ v znamenje, de so poprejšnji kristjanje že takrat delo popušali in hodili v cerkev. Pervi kristjanje, in znati je, de še dosti poznejši so po cele noči o predpraznikih v cerkvi premolili. Naš čas pa je v ti reči dosti naprej prišel, — namreč, po rakovi poti, ker ne le, de predpraznikov ne pozná, ampak se tudi za praznike same malo zméni. Zato je pa tudi draginja, lakota in stradež zméraj véci, blagoslov ali žegen pa se manjša. — Kako pa ti delaš, kristjan? Vselej posvečuj nedelje in praznike pošteno, kakor

veleva Bog in sv. Cerkev; to bo prelép nebeški cvet, ki bo cvetel nad teboj, nad tvojim stanovanjem in deržino.

PREVDAREK,

kako dobro in potrebno je premišljevanje.

Dobroserčnim pastirjem pri Betlehemu se je angel bil prikazal in je njih serca z nebeškim naznanilam razveselil. Dobroserčnimu pastircu Paskalu, ki je bil tolikanj rad v svete reči zamaknjen, pa se je Marija prikazala, in mu serce s prečudnimi sladkostmi napolnovala. Sad tega priserčniga sladú je bila njegova bogoljubna in vedna molitev, njegovo premišljevanje. On je posnemal Božjo Mater o rojstvu Jezusovim. Takrat so bili pastirji Marii priložnost dali k globokimu premišljevanju, ker prišli so bili in ko so našli Božje Dete, Marijo in Jožefa, so začeli tako ljubeznjivo praviti od angelske prikazni, de so se vsi pričujoči močno čudili in stermeli. Marija pa je pri tem nar boljši del izvolila, ker je vse te reči v sercu ohranila in jih premišljevala.

Povej nam, Marija, kako si te skrivnosti premišljevala?

Marija. Studenec mojih premišljevanj je bil zamakljivi pogled v nebeško Dete. Kralj večne časti je bil v pelnicah, Kralj večne časti je bil v jaslicah; Kralj večne časti je bil v hlevu med volam in med oslam. Nisim se mogla nikoli nagledati, načuditi, nastermeti. Nisim družiga vidila, ne slišala, ne čutila, razun Sinu Božjiga na slami! Vse moje moči so bile v Njega vperte; moje serce je bilo vse ginjeno, napolnjeno, presunjeno od ljubezni, sladkosti in začudovanja. Moji sinovi in hčere! ako imate želje, de vam visoke reči svete vere serce ginejo, se morate ž njimi pečati, se pri njih muditi s svojim duham, jih prevdarjati, premišljevati. —

Otroci in služabniki Marijni (rekó). Marija, naša Mati! nekoliko bolj nam razloži prid in potrebo premišljevanja.

Marija. Dušna moč s premišljevanjem rase, sleherno znanje in učenost se s premišljevanjem razširja, vsako prepričanje se s premišljevanjem vterjuje. Zakaj jih je

dosti med vami, ki imajo prav slabo in omahljivo vero? Zato, ker nobenkrat skorej ne premišljujejo in svete vere s premišljevanjem ne poterjujejo. Zakaj pa so že majhni otroci tako znajdeni v hudim? Zakaj te že mladi jezik z besedo tako hudo vé pikniti? Zakaj je tako znajden, skrivaj kaj izmakniti? Zakaj zná tako prekanjeno lagati in tajiti, kar je hudiga storil? — Zato, ker precej v mladosti neprenehama na take hudobije misli; on hudo premišljuje, torej je v pregrehah zgodej učen in premeten. Zakaj pa je v pokoršini tako počasin, v cerkvi tako neukreten, v molitvi tako razuzdan? Zato, ker ti, oče, mati, ne učiš svojiga otroka svetih reči premišljevati, ker je pri mizi, pri delu in povsod le nar večkrat posvetno, opravljivo, nečimerno, ali tudi očitno pregrešno govorjenje vpričo otrok, in to, kar se nar večkrat govori, je tudi snutek njih misli in željá, to je njih premišljevanje. Koliko je pregréh in hudobij na zemlji! Zakaj pa sveti pušavniki niso tacih dopernašali? Zato, ker so svete reči premišljevali in svoje serce

k Bogu obračali. — Tatinski človek pa pre-mišljuje, kako bi kradel; nesramni, kako bi svoje želje dopolnoval; ponočevavec, kako bi starše okanil in se jim izmaknil; obrekovavec in sovražljivec, kako bi svojiga bližnjiga hujši pikal. In kar taki človek pre-mišljuje, v tem se tudi vterdi in vkorenini, v tem je izurjen in učen.

Ali si hočeš pridobiti učenost svetnikov? Praviš, hočem in želim. Prav tedaj; ne pusti nobeniga dné preiti, de bi kaj zveličavniga ne premišljeval. Premišljevanje od Božjih lepot in popolnamost, in pa od nečimernosti vsiga pozemeljskiga je posvetne ljudi od svetá odtergalo, in bili so svetniki. Premišljevaje so se učili visoko ceniti tisto, kar je v Božjih očéh veliko in spoštljivo, njih serce se je vnelo, ogrelo, je začelo goreti v ljubezni Božji. Ti pa še zméraj tisto veliko obrajšaš, kar pred Bogom nobene cene nima; — kaj ne, de je res? Kako misliš priti k Bogu, ker si ž njim naskrižnih misel?

Pa praviš, de ne znaš premišljevati. De to opravilo dobro umeš, se kaže v po-

svetnih premišljevanjih. Kadar te kdo razžali, ti krivico stori, takrat ti premišljuješ tolikanj živo, kako bi mu povernil, de ne mara še spati ne moreš. Glej, kako znaš hudo premišljevati! — Zakaj pa takrat, kadar Boga razžališ, ne spremišljuješ, kako bi se ž njim spravil? Kadar imaš pravdo, si tako vanjo zamišljen, de na poti skorej nič ne vidiš, kar je okrog tebe; zakaj pa bi ne mislil globokejši, kako bo iztekla pravda za tvojo dušo, za katero se peklenški sovražnik tolikanj hudo poganja, de bi jo zase izpravdal?

So na svetu učeni možje, ki veliko vedó od nekdanjosti in sedanjosti, govore več jezikov, vedó vsako bilko popisati in imenovati; nimajo pa učenosti svetnikov, torej tudi vse njih dela niso posvečene, njih učenost je puhla, jih bo ob smertni uri zapustila, in ne bodo imeli seboj v večnost kaj vzeti, ker za Boga, za dušo in za večnost niso hotli delati. „Kaj pomaga človeku, ako si ves svet in njegovo učenost pridobi, pa zraven tega svojo dušo pogubi?“

Eno veliko opravilo imaš na zemlji, eno potrebno opravilo imaš na zemlji, eno nezamudljivo opravilo imaš na zemlji: za večnost skerbeti. Vse druge opravila proti temu še toliko niso, kar je (slepica) kresnica proti svetlimu solncu.

Oberni se tedaj k Jezusu in prosi ga za dar premišljevanja, od kteriga te hudoba odvraca, ker on dobro vé, koliko s tem zgubiš, ako nisi vaje svetih reči premišljevati. Ne le sam sebi boš s premišljevanjem silo velik prid pridobil, ampak tudi za bližnjiga, in zlasti za tiste, ki so tvoji skerbi izročeni. Življenje Jezusovo, Njegovo bitko terpljenje, Marijne čednosti, poslednje reči, nedeljski evangelji in pridige, skrivnosti sv. roženkranca, in vse resnice sv. vere so prebogati zaklad za premišljevanje.

Molitev.

O Jezus, luč svetá! ki si prišel na svet, ogenj prižgat; vžgi po svojim sv. Duhu naše serca s svetimi željami, dobrimi mislimi in

pravičnim djanjem, de ti bomo na prošnjo presvete Marije Device vselej z gorečim duham, čistim sercam in neomadežanim telesam služili. To nam dodeli Ti, o milostljivi Jezus! ki živiš in kraljuješ z Bogam Očetam v edinosti ravno tistiga sv. Duha, Bog vekomaj. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Poskusite do jutri sv. Paskala posnemati, in prav pogosto Marijo in njene čednosti, zlasti ponižnost in čistost pred očmi imeti. Njena podoba v bukvah ali v stanovanji, ali pa svetinjska neomadežaniga spočetja vam zamore k temu veliko pomagati. Molite pa Marii na čast 3 češenamarije, de bi vam k temu pomagala. Morebiti bo kateri koli tako srečin in se bo s tem obudil v njem duh premišljevanja, kar bi bila velika sreča.

OSEMNAJSTI DAN.

Zveličani Feliks, kapucinar. *)

Zveličani bratec Feliks je zmeraj slovel kakor posebin častivec in naj imenitniši služabnik Marije Device; to je vsaki vedil od njega povedati, dokler je on še med svetam bil, in pa potlej, ko je bil v red manjših bratov sv. Frančiška stopil. Že v otročjih letih je bil tako ves nedolžin in pametin, de so ga „maliga svetnika“ imenovali. Ko je živino pasel, je veliko veliko molil, in ponoči ko so pastirji in živinica počivali, je hodil Feliks k hrastu, v kteriga je bil križ vrezal, in je marsiktero uro v pre-mišljevanji britkiga terpljenja Jezusoviga prečul, pri čimur pa tudi Marije nikoli

---

*) Bolland.; Barry.

pozabil ni. Že fantič je rad nji v čast roženkranc molil, kateri mu je pozneje tolikanj priljubljen bil. Ne vé se za gotovo, če je znal brati ali ne; rekel je pa večkrat, de le šest čerk pozná: pet rudečih in eno belo, — rudeče, petere kervave rane; belo, preblaženo Marijo Devico. Pozneje je na tujim hlapčeval. Vsako delo je z molitvijo posvečeval, in med razuzdanimi hlapci je Feliks živel čisto, kakor angel, ter se varoval vsih posvetnih kratkočasov, ki so nedolžnosti nevarni. Veliko zaničevanja in zasmehovanja je mogel Feliks zato prestati, ali to mu ljubezni do bližnjiga nič ni zmanjševalo. Ako ga je kdo razžalil, je pohlevno odgovoril: „Zdaj še le te bom prav močno ljubil in Boga prosil, de naj te stori svetnika.“ Tudi Feliks se je hotel posvetiti, iz tega namena je stopil v ojstri kapucinski red. Božji Materi v čast si je naložil posebin

40danski post pred Marijnim vnebovzetjem. Zraven tega se je postil tudi ob kruhu in ob vodi pred vsimi njenimi velikimi prazniki. Štirideset let je neprenehama po Rimu zbiral milovšino za svoj samostan, in nikoli ga niso vidili brez roženkranca v roci, ki ga je tako zvesto in z zbranim duham molil, kakor ko bi bil v svoji celici domá ali pa v cerkveni molitvarnici. Njegova duša je bila vedno napolnjena z nebeškimi sladkostmi, ker je vedno govoril od Marije in mislil v Marijo. Zavolj tolike ljubezni in češenja do nebeške Kraljice mu je pa Ona pridobila tudi mnogotere gnade in odobrótjenja. Pripoveduje se med drugim, koliko je ubogim, terpečim, bolnikom, žalostnim s svojo molitvijo pomagal. Tudi grešnikov ni pozabil; bili so mu prav posebno pri sercu, veliko grenkih solz je za nje prelil, se ojstro za nje pokoril, velikrat noč in dan molil. Tako je ve-

liko, prav veliko terdovratnih grešnikov spreobernal. Neko ženo pregrešniga življenja je bil neki s tem spreobernal, de je pred njo obstal, žalostin in molčé oči v tla vperl. Marija je tega svojiga veliciga častivca, kakor se bere, tudi ob smertni uri razveselila. Prikazala se mu je, pravi branje, v poslednji bolezni z veliko angeli, in naznanila mu je, de prišel je čas, ko bo prejemal v večnosti plačilo za svoj trud in svoje prizadevanje.

Nebeški cvet.

Kteri so v žlahtni stan povzdignjeni, nosijo posebno znamenje te plemenitosti, ki si ga posebno o kacijh slovesnostih pripnejo. Tudi tisti, ki stopijo v službo Marije Device, brez znamenja niso. Enako znamenje je roženkranc, kaka svetinjska na vratu, svete podobe po hiši, dobre bukve po predalih itd. Povém vam, de se ponižni Feliks, v pastirstvu z Marijno podobo, in v mništvu s svojim roženkrancam vse drugači sveti pred Božjim

tronam, kakor nar veči vitez in posvetni junak z zvezdo in ostrogami. — Svet je tako neukretin, de večkrat še tisto s častjo obklada, kar je sramota. Za ne- ktere kôpe malo nališpanih pa umazanih pesem, mikavnih pa zapeljivih pripovest ali družih spotikljivih pisarij itd. pisavcu stavi spominke in mu bolj v zasméh kot v čast kliče „večno slavo!“ ki mu še časne ne more dati; njegovo ime v zvezde kuje, ko njegova duša, ne mara, v peklu terpi!

PREVDAREK

od sv. Obhajila.

Sveti Feliks se mala z božjim Detetam na rokah, branje namreč pravi, de mu je bila nekdaž Marija dala Jezusa v naročje. Tebi, moj preljubi kristjan, Ga pa mašnik v sercé dá pri sv. Obhajilu. Veliko bi bilo, ko bi ti Ga dal v tvoje naročje kakor sv. Feliksu, še več je, de ti ga dá v tvoje serce, ako ravno Ga zdaj s telesnimi očmi še ne moreš gledati.

Rad bi hotel, de bi danes prišel angel

z nebés, in bi vam kaj razložil, kako visoka, ljubeznjiva, dobrotna in imenitna je ta skrivnost; ker jez se čutim zares nezmožniga in nevredniga, od tolike svetosti govoriti. Zakaj pri sv. Obhajilu pride Stvarnik obiskat svojo stvar; Kralj večne časti priprostiga reveža; nebeški Tolažnik v prah potertiga človeka; Svetost sama zanikarniga grešnika. O ko bi ti vedil, kaj ti On želi, kaj ti On prinese, kaj ti On ponuja, kaj ti On dá, ako imaš do Njega kolikaj serca, in si saj malo po človeški slabosti pripravljen. Takrat se spolnujejo besede sv. Janeza; On pride prižigat oginj v tvoje serce, zakaj On noče družiga, kakor de naj se tvoje serce v ljubezni vname in gori. V tim zakramentu je namreč ves oginj Njegove ljubezni skrit, tukaj je ognjiše nar čistejšiga plamena, tukaj vir nar svetejših žarkov; in vse ognjiše te večno goreče lepote. On se tebi v svetim Obhajilu prav čisto, prav popolnoma zroči, da ino daruje.

Kakor studenčnica gasí natórni oginj, tako pa tudi ta čeznatorni studenec gasí ogenj hudiga poželenja. Ako več ne čutite

tako pogostih in močnih nagonov jeze, nevošljivosti, nečistosti; zahvalite se za to naj svetejšimu zakramentu, ki to zveličavno ozdravljanje dela, pravi sv. Bernard. Pojdi tedaj k Studencu, k sv. Obhajilu, ako te nadlegajo hude nagnjenja, in ti bo pogašen, ali saj oslavljen hudi oginj, in dobil boš prečudno moč, se mu serčno ustavljati.

Kadar vredno k sv. Obhajilu pristopiš, bežé hudobni duhovi, in angeli se zbirajo okoli tebe. (Sv. Krizostom.)

Ti si nepokojin, ves zmešan, obložen s skerbmi in britkostmi: de se ne véš kam djati, preganjan in zaničevan od svojih in tujih ljudi: ponižno in odkrito se spovej, pa k sv. Obhajilu pristopi, in ti bo kmalo bolje, zakaj ta Zakrament ima v sebi tolik pokoj, de ves naš um preseže. On serce umíri, ga močno nagiba k čednosti, in storí, de človek z veliko lahkoto čednosti skazuje, in po poti popolnamosti ročno dalje gre, akoravno se sam tega vselej ne zavé!

Nobeden ni tako nespametin in bi tajil, de s skrivnostjo sv. Rešnjiga telesa nam je Bog nar globokejši globočino svoje ljubezni

skazal in jo skazuje do konca svetá, in ko bi vsi ljudje in vsi angeli pisali, ne morejo zapisati, kolika je ta ljubezen in ljubeznjivost, priserčnost in prijetnost, milost in usmiljenje, dolgost in širokost, visokost in globočina modrosti in dobrote Božje!

Ta Božja miza pa je za vse pogernjena, ta nebeški zaklad je vsim odpert, ta presveta Večerja je za vse pripravljena. Zakaj tedaj tebe in tebe blizo ni, ali saj dosti pogosto ne, moj kristjan? Zakaj ne? — „Nisim vreden;“ — „se nič ne poboljšam;“ — „nimam časa, de bi šel k spovedi;“ — „me zmiraj deržina in otroci jeze;“ — „sim ta in takrat čakal na spoved, pa nisim prišel na versto,“ itd. itd. To so tvoji prazni in nevredni izgovori, — to so tvoji lažnjivi izgovori, — to so tvoji hinavski izgovori! Poglej globokejši v serce in poiši praviga izgovora! — Si ga našel? — Ne? — Ti ga bom pa jest povedal. Pravi izgovor je ta, ker greh ljubiš, Boga pa ne, — ali saj premalo; — ker se bojiš, od sveta se odtergati, in odreči se posvetnim željam; —

ker si ti merzel, mlačin, neobčutin človek; — in čez vse nar bolj, ker si ti velik nehvaležnik! Ko bi se ti reklo: za Lobeljem ali za Triglavom te čaka skrinjica romenih cekinov, ako jih ne zamudiš; še dans bi dobil čas in priložnost in vse, de bi se ponje vzdignil. De bi pa milijonov milijonkrat veči zaklad pri sv. Obhajilu vzdignil, svojiga Jezusa ponižno sprejel v tabernakelj svojiga serca, mu poprej svojo revno hišo z vredno spovedjo osnažil, de bi iz ljubezni do Njega zapustil svoje hude navade: za to ti je pa še nekaj stopinj do cerkve preveč; to se tebi ne zdi truda vredno; k temu nimaš časa! Tebi je ljubši tvoj greh, kakor tvoj Bog, kakor tvoja duša, kakor tvoje zveličanje, kakor tvoj mir in pokoj, kakor Božje in cerkvene zapovedi! Ali spoznaš, kako velik oslepljenec de si, in kolika je tvoja nehvaležnost.

Vzdigni se iz svojiga smertniga spanja, in zdihuj k Marii, angelam in svetnikom, de naj za te pri Bogu prosijo. Ponižuj se pred močnim in živim Bogom, de bi te ne zaverigel, ker si nar svetejši Svetost zane-

marjal in preziral, ki jo je z večnim usmiljenjem za tvoje zveličanje pripravil. Obljubi mu, de se hočeš poboljšati, spreoberniti, mu odsihmal hvaležno služiti, de naj te saj zdaj še, kakor zgubljeniga sina, v svoje ljubeznjivo naročje sprejme.

Molitev.

O ti ponižni prijatelj Božji, sv. Feliks, ti si mene v serce ranil. Ti si se toliko časa radovoljno postil; jest še zapovedane poste omersujem in skrunim. Ti si vedno mislil v Marijo, govoril od Marije; moje misli so tolikrat nečimerne, in moj jezik hiti v škodo Boga — in bližnjiga! Ti si Jezusa s toliko ljubeznjivostjo sprejel v svoje naročje; jest pa se Ga v serce sprejeti ogibljem! Potlej pa tožim, de v sercu in zunaj pokoja nimam, ko sam le vihar skušnjav in povodinj grehov v njega napeljujem, in ga od

praviga pokoja odvrčam! V svoji nespameti nočem v svojo dušo studenca žive vode, se rajši po zgledu zgubljeniga sina z otrobi med svinjami pasem, kakor de bi se gostoval med angeli pri Božji mizi z nebeško Mano. Spoznám svojo nespamet in silno nehvaležnost pred Teboj, o Gospod, in Te ponižno prosim, na prošnjo Marije Device, mojiga angela varha, sv. Feliksa in vsih prijatlov Svojih me pelji na pravo pot nazaj, dodeli mi po zveličavni kopeli v sveti pokori odpušanje vsih grehov in zveličanje. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Ako ste se včeraj kaj naučili premišljevati, premislite nocoj, kakih 7 — 10 minut ali tudi delj klečé, ljubezen Jezusovo v zakramentu sv. Rešnjiga telesa, priporočite tiste Božjimu usmiljenju, ki ga zanemarjajo ali božjeropno prejemajo, ter molite zanje 3 očenaše in česnamarije.

DEVETNAJSTI DAN.

Sv. Peter Celestin. *)

Ta sveti mož je bil v papeževo čast povišan, iz velike ponižnosti in zaničevanja samiga sebe pa je to visoko čast in službo kmal spet od sebe odpravil in zapustil. Zapustil je papeški sedež, ne pa priserčne ljubezni do Matere Božje, s kakoršno Jo je od mladih nóg ljubil, in Je nikoli ni zapustil. Ljubši in drajši mu je bila ljubezen in češenje do Marije Device, kakor papeževa čast in vsiga svetá bogastva in zakladi. Prav prijazno je, kar naslednje branje pripoveduje. Celestin, še majhin fantič, je bil desno oko zgubil. Pribežal pa je k svoji preljubeznjivi materi Marii, in v svoji ne-

*) Barry S. J.

omadežani nedolžnosti Jo je tako zaupljivo in stanovitno prosil, de se mu je po Božjim usmiljenji zgubljeno oko zopet povernilo. Njegov trud in prizadevanje že v šolskih prvih letih je na to šlo, de bi ne le on sam Bogú zvesto služil in Marijo goreče častil, temuč de bi tudi veliko družih v ta sveti namen pridobil. Ljudje zvedó, kaj de on želi, koperní in namérja, in lej! Bog oblagodari njegovo prizadevanje; veliko ljudstva k njemu vrè, ga poslušat, in se dajo podučiti, ter so pravi služabniki Božji in častivci Marije Device; pa z ravno tem tudi goreči delavci za svojo lastno večno srečo po zgledu sv. Celestina.

Nebeški cvet.

Nar večí časti na zemlji se odpovedati in v ponižni priprostosti živeti je velika reč; še večí zasluženje je, Mariin prav ponižin služabnik biti; k temu dvoj-

nimu pa še lepo nedolžnost popolnoma ohraniti, kakor sv. Peter Celestin: kako angelsko lep je pač taki človek! Veliko se jih, ne mara, sliši govoriti: Ko bi bil jest cesar; ko bi bil škof; ko bi imel tako pa tako hišo; ko bi imel tavžente denara! Le premalokrat pa je slišati govorjenje in hrepenenje po vse boljšim bogastvu in častéh: Oh, ko bi jest bil iz serca ponižin! O de bi pač jest mogel popolnoma nedolžin ostati! Blagor meni, ko bi jest bil pravi in goreč častivec Marije Device!

PREVDAREK

od znotranjiga veselja pri sv. Obhajilu.

Služabnik Marii. O nebeška Kraljica! ti pač znaš svojim služabnikom sladko veselje napraviti, kakor sv. Celestinu, ko mu je bilo na tvojo priprošnjo zgubljeno oko povernjeno; kakošni preljubeznjivi in imenitni občutki so ga mogli takrat navdajati, kako srečin presrečin je on bil! — Jest pa Ti moram sam od sebe potožiti, o Devica! de sim marsikterikrat nekako

mertev in brez občutkov, kadar sim pri imenitnišem opraviilu, kakor ko bi se mi prikazala Ti sama z vsimi aposteljni in svetniki, namreč: pri sv. Obhajilu; zakaj moja duša je včasih suha in moje serce merzlo, ko bi moglo biti goreče kakor oginji in žerjavica. Zakaj ne morem takrat deležin biti svetih občutkov naj preserčniši ljubezni, kakoršne si imela Ti, ko si nosila Jezusa v svojim naročji? Sej dobro vém, de pobožne duše se pri sv. Obhajilu ravno take sreče vdeležijo. Marija služabniku. Moj sin, moja hči! ako o svetim Obhajilu v suhoti koperniš, ponižuj se in spoznaj, de si vreden tega stanú s svojo nezvestobo; poterpežljivo prenašaj suhoto kakor pokoro za svoje pogreške, ne bodi pa zavoljo tega maloupin.

Ako imaš zakaj misliti, de je to odmaknjenje znotranjiga tolažila kaznen ali strahovanje; poboljšaj se! Ako je pa le poskušnja, vdaj se v Božjo voljo in s tako voljno vdanostjo si išči zasluženja.

Sad dobriga Obhajila ni de bi se mogel

ravno iz sladkih čutil in znotranje sladkosti razodevati. Ta sad je zvestoba, s katero človek svoje dolžnosti spolnuje in po Božjih in cerkvenih zapovedih živi. Serce zamore naravnost in popolnoma Bogu vdano biti, pa vendar ne občutiti ljubeznjivosti nad Božjimi rečmi.

Veliko duš hodi z gorečnostjo pot popolnamosti, vendar so poskušane s suhoto pri molitvi in še tudi pri Božji mizi. Občutna slast ni de bi ravno mogla s čednostjo sklenjena biti. Za marsiktero dušo je še zveličavno in potrebno, de suhoto terpi, de bi ne hrepenela vse preveč po občutnih naslajkih in tolažilih, Jezusa pa premalo iskala.

Ženin Božji vé, kaj je v prid njegovim nevestam. Nekterim pošilja sladkosti in poveseljke, drugim ne; ponižne duše pa naj molijo Njegove svete in naj modrejši sklepe, ter naj ne oprašujejo, zakaj de Bog tako dela.

Mlačna duša naj se ne zanaša na Jezusovo radodarnost; pa tudi zvesta in goreča duša naj ne bo nezadovoljna, ako

ima priložnost, pokazati, de služi Jezusu vse bolj zavoljo Njega samiga, kakor pa zavolj Njegovih darov v sladkostih in prijetnih čutkih.

Ne misli tedaj, de si od Boga zaveržen, ako te obhaja suhota in omerza v Njegovi službi; temveč de mu dopadeš, opravljaš vse dobro ravno tako zvesto, kakor bi opravljal, ako bi v Njegovi službi vžival nar večji polajške in znotranje tolažke.

Bližaj se svojimu Bogu, moj sin, bolj z vero kot s počutki. Iši mu v vsih rečeh dopasti. Ako to dosežeš, si našel srečo, ktere so svetniki iskali in jo našli.

Stan znotranje suhote je prav pripraven, te očistiti in posvečevati, ako ga veš v svoj prid obračati in Božjim svetim namenam naproti priti.

Ako te Bog v ta stan postavi, je Njegov namen, te siliti, de ne iši samiga sebe, temuč de si le Njegovo Božje dopajenje v svojo srečo šteješ; zakaj v tem je pravo zasluženje.

Pomisli, moj sin, moja hči, ako imaš

znotranje britkosti, de svetnikam se ni boljši godilo. Sveta Johana Frančiška Kantališka je imela 41 let toliko in toliko znotranje britkosti, de se nikakor ne da popisati. Neprenehama se je mogla vojskovati zoper nar strahovitiši skušnjave hudobniga sovražnika, ki ji noč in dan ni dal pokoja. Zdelo se ji je, de je od Boga zapušena, in nikjer ni našla tolažila. Drugi svetniki so nahajali tolažilo saj v molitvah, pri sv. Obhajilu. Ker je bila pa svetnica popolnoma v voljo Božjo vdana, je serčnost ohranila; in v tej živi veri je bilo njeno zasluženje. Zdelo se ji je, de je ona kakor od bolečin in ran obdano truplo, ki se ne more oberniti, ne ganiti in ne najde besed, de bi popisalo svoje grenke težave. Vender je bilo pri tih groznih znotranjih vojskah njeno obličje zmirej jasno, in z drugimi je bila vedno vsa miločutna, krotka in pohlevna — brez vsake čmernosti.

Tudi ni pri svojih britkosti nikoli opustila ne znotranjiga, ne zunanjiga češenja do naj svetejšiga Zakramenta, kteriga

je skoz 31 let vsak dan prejemala. Iz Njega je dobivala toliko vero, upanje in ljubezen do Boga in bližnjiga, de bi precej časa vzelo, ko bi se ti tudi le nekoliko popisovalo. Ona je zidala veliko samostanov (kloštrov), in vselej je nar pred poskerbela, de se je tamkaj sv. maša brala in sv. Rešnje telo hranilo. Po veliko ur je prebila v molitvi pred sv. Rešnjim telesam, in posebno rada je pela litanije od naj svetejšiga Zakramenta. Na vertu je dala lepih cvetlic zasajati, de jih je nastavljala pred naj svetejši Zakrament. Ako so ji sestre prinesle rožni šop, ga je vselej v posodi na altar dala. Ovenjene cvetlice pa je večidel sežigati rekla, de bi se ne zagnale v kak nespodobin kraj, ki so služile pred nebeškim Kraljem. Zmirej je imela tacih ovelih šopov v stanovanji pri sebi. Neka sestra jo vpraša, zakaj de to? Ji reče: „Moja hči, barva in duh je življenje pri cvetlicah; pošljem jih pred sv. Rešnje telo, kjer sčasama ovenejo, ginejo in umerjó. Taka cvetlica želim tudi jest biti; želim,

de moje življenje, ki počasi gine, naj se pred Bogam dokonča in se takó poveleča Skrivnost, ki je v cerkvi.“ Večkrat si je usahnjene cvetlične šope na persi pokladala, in dobivala je s tem polajšanje in hladilo v svojim znotranjim terpljenji. To ti bodi spodbudin nauk in prilajšek v znotranjih suhotah in britkostih, moj sin in moja hči! Vedi pa vender, de ta nauk ni dan za lene, razuzdane in terde duše, ampak za take, ki Boga res išejo in ljubijo pot čednosti in svetosti, zakaj uni so čisto sami krivi svojiga znotranjiga boja in nepokoja.

Služabnik Marii. Nevredin sim sleherniga občutniga veselja in notranjiga tolažila, o moja Kraljica in Gospá; naravnost se podveržem Božji volji. Ako mi dodeli toliko milost in me prišteje dušam, katerim delí take serčne sladkosti in znotranje veselje, naj bo češen in hvaljen; pa ravno tako tudi, ako mi jih odreče.

Ne prosim Jezusa družiga tolažila kakor za to, de mu ostanem vselej zvest in stanovitin: Blagor preblagor meni, ako

vso sladkost svojiga serca rad pogrešam in jo darujem sercu Jezusovimu, ki je moj Bog, de si pridobim Njegovo dopadljivost.

Molitev.

Marija, zdravje bolnikov! zgubili smo tudi mi desno oko, kakor sv. Celestin v svoji mladosti, — oko namreč praviga spoznanja, s katerim se v nebesa pot najde, in steza ki vanje pelje. Ohranili smo le še levo oko, ki je na svet obernjeno, Boga in svojo dušo pa pustili v némar. Pri svetih opravilih — in še celo pri Božji mizi premalo Boga išemo, in le preveč sami sebe, svoje lastne dopadljivosti, ali pa le znotranje sladkosti in tolažila. Ozdravi nas, o Marija, zdravje bolnikov in pribežališe ubogih grešnikov! Daj nam spet okó najti, de išemo

v vsim nar pred Božjiga kraljestva in njegove pravice, vse drugo bo nam priverženo. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

1. Sv. Celestin nam je dal prelep zgled ponižnosti, sv. Bonaventura pa postavil zlate stopinje, po katerih se do nje pride.

Pervo zlato stopalo.

Perva stopinja. Se radovoljno vikšimu podvreči. To je dolžna ponižnost.

Druga stopinja. Se sebi enakimu podvreči. To je bogata ponižnost.

Tretja stopinja. Se podložnimu podvreči. To je obilno bogata ponižnost.

Na ti čezobilno bogati stopinji je stal Jezus, ko se je sv. Janezu podvergel in se mu dal kerstiti.

Drugo zlato stopalo.

Perva stopinja. Ponižnost v besedah.

Druga stopinja. Ponižnost v djanji.

Tretja stopinja. Jo v sercu imeti, ker tukaj je čednost, in ne v besedah ali v djanji.

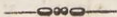
Tretje zlato stopalo.

Perva stopinja. Se poniževati z avoljo hudiga, kar je človek storil.

Druga stopinja. Se poniževati z avoljo dobriga, kar smo zamudili.

Tretja stopinja. Se poniževati z avoljo darov, ki jih je kdo ne pridama prejemal, (jih namreč ni hotel v dobro obračati ali dobriga sadú obroditi).

2. Premislite 3krat do jutri besede Marije Device: „Glej, jest sim dekla Gospodova.“ Molite pa vsak en očenaš in češenamarijo k sv. Celestinu, de bi Bog tiste napuhneže ponižal, ki so sedanje nesreče in vojske napravili.

DVAJSETI DAN.

Častiti O. Tomaž Sanhez. *)

Današnji dan je bil časno zapustil veliki častivec Marije Device, sv. Bernardin iz Siene. Ker je bilo pa od njega že v poprejšnjih Šmarnicah **) nekaj rečeno, vam bom omenil družiga imenitniga častivca nebeške Kraljice, ki se je bil včerajšnji dan pred nekaj sto leti v večnost preselil. Letá je bil častiti oče Tomaž Sanhez, iz Jezusove družbe. V mladih letih je imel ta goreči mladeneč neki tako hudo skazo v govorjenji, da mu je vse upanje omahnilo, če bo mogel kterikrat doseči, kar je priserčno želel, namreč, v Jezusovo družbo priti. Berž

---

*) Barry. **) Gl. Mariin mesec ta dan.

pa ko se je k Marii podal in je pomoči prosil, je skusil, de je Ona dobra in usmiljena Mati, ker njegova prošnja je bila naglo uslišana. Bil je pa Sanchez hvaležin mladeneč, in nikoli ni pozabil te dobrote, ki jo je prejel po pripomoči Marije Device. Očitno je spoznal in velikokrat pravil, kako de on res za Bogam Marijo nar bolj ljubi. Kakor sim vam unikat pravil od sv. Feliksa, tako se je tudi bogoljubni Sanchez pred Marijnimi prazniki ob kruhu in ob vodi postil. Prejden se je podal v jezuitarsko tovaršijo, je iz hvaležnosti še spet obiskal cerkev Marije Device v Kordubi, kjer je bil imenovano dobroto po Marii dosegel, in priserčno se je še zahvalil in poslovil. Ob njegovi smerti so našli pri njem listič, na katerim je bilo zapisano: *Omnis mea cura venerabile Sacramentum: Jesus crucifixus: Virgo*

Maria. To je: Vsa moja misel in skerb je: sv. Rešnje telo; Jezus križani; Devica Marija.

Nebeški cvet.

Ali nimaš tudi ti, kristjan, zavezaniga jezika, tode drugači blezo zavezaniga, kakor častiti oče Tomaž Sanchez? Zavezan je namreč za molitev k sv. Rešnjimu telesu in Jezusu križanemu, in za češenje Marije Device. Neki pobožin pisavec pravi: Želim, de bi imel tavžent življenj, in de bi bil v vsih kotih zemlje, kjer koli so stanovavci, le samo zato, de bi vse ljudi spodbudoval, naj Marijo ljubijo. Kaj pa ti misliš? Kakošne so tvoje želje?

PREVDAREK,

kako naj ima vsak človek po svojim stanu gorečnost za Božjo čast in duš zveličanje.

Služabnik. Kako, o Devica Marija, se to umé, de je bila vsa skerb, misel in

prizadevanje zveličaniga O. Sanhez-a
 „sveto Rešnje telo, križani Jezus in pa
 Ti, o usmiljena Božja Mati?“

Marija služabniku. Moj sin, to zamoreš zapopasti iz malo besed, ktere si danes od tega mojiga zvestiga služabnika slišal. On je imel poprej jezik zavezan; sam zase bi bil zamogel tudi v sercu, v mislih in željah svojimu serčnimu gnanju zadovoliti. Tode on je želel več, on je želel to, kar vsak goreč kristjan želi: želel in kopernel je, čast sv. Rešnjiga telesa, Jezusa križaniga, in moje česčenje med svojimi brati razširjati — v slavo Božjo in zveličanje neumerjoch duš. Tako sveto in zveličavno hrepenenje mi je bilo všeč; torej sim po Božjim usmiljenji jezik mu rešila.

Služabnik. Rad premišljujem, o Kraljica apostelnov, kako si tudi Ti sama ravno to nalogo spolnovala pri majhni množici naj prvih kristjanov po Jezusovim vnebohodu in prihodu sv. Duha. Ti si bila jim prava „pomoč kristjanov“ in dobra mati. Ko so se aposteljni bili

razšli sv. evangelij oznanovat, so jih Tvoje vošila, želje in molitve spremljale po vsih potih, in so jim močin blagoslov pridobivale.

Ne morem drugači misliti, kakor de je bilo tudi Tvoje ponižno stanovanje pravo svetišče, ki se ga je mogel slehern navzeti, kdor koli je prišel blizo. Ti Kraljica angelska, si s svojo nebeško častitljivostjo, ki Ti jo je Bog dodelil, vse premagala; s svojo prečudno dobroto vsako le malo občutno dušo za Jezusa pridobila, vsako žalost utolažila, vsako terdo serce omečila, ki se le še omečiti dá; en sam pogled od Tebe je bil zadosti, vse terpljenje posladiti; Tvoje besede, z nebeškim ognjem navzete, so mogle nar hujšim zopernikam do živiga seči. Svest sim si, de si Ti veliko bolnikom z zdravjem telesa tudi dušno zdravje pridobila, še ko si bila na svetu. Zanesem se, de si Ti, „Zgodnja Danica,“ s svojimi nebeškimi darovi, s svojo gorečo molitevjo na tihim, s svojim obnašanjem z bližnjim silno veliko pripomogla

k razširjanju svete Cerkve, in zares apostoljsko delo opravljala: Ti si po pravici Kraljica apostelnov in evangelistov.

O Mati milosti Božje! prosim Te, prižgi tudi meni eno iskrico svetiga ognja, kateri je tako čisto, tako svitlo gorel v Tvojim sercu za Jezusovo čast, in sprosi mi gnado, de bom tudi jest začel s pridam razširjati Jezusovo in Tvojo čast, si prizadevati za zveličanje svojih bratov.

Marija. O moj sin! kako silo vseč mi je to tvoje hrepenenje. Kdor je pravi kristjan, ne more biti in živeti brez gorečnosti za Božjo čast. Gorečnost, ta je kristjanu tako potrebna kakor ljubezen, ona je njegova dolžnost. Gorečnost za razširjanje Božje časti in za zveličanja bližnjiga je hči ljubezni. Brez ljubezni ni mogoče Bogu dopasti, pa tudi brez te svete gorečnosti ne.

Marsikteri menijo, de taka gorečnost gre le apostoljskim možem, drugim ne; morebiti si tudi ti med takimi zmotenci, moj sin? Ti veš in vidiš napake svojiga bližnjiga, pa molčiš, ko bi mogel poma-

gati, de se odpravijo in se njegova duša reši. Ti sam nočeš roke položiti na drevo; ti jih nočeš tudi tistim razodeti, kateri bi zamogli hudo odpraviti! Ti praviš: Kaj bom gasil, kjer me ne peče? S temi besedami si pa sam čez sebe sodbo izrekel. Ti praviš, de te nesreča tvojiga bližnjiga ne peče; tedaj ga ne ljubiš; brez ljubezni do bližnjiga pa zamoreš ravno tako malo zveličan biti, kakor brez ljubezni do Boga ne.

Ni ga stanú, de bi človek ne mogel kaj storiti za čast Božjo in za blagor bližnjiga. Ali znaš dušne in telesne dela usmiljenja? Taiste so zato v keršanskim nauku, de jih véš ino spolnuješ.

Velikrat grešnik ne vé sam, zakaj se je spreobrní. Na enkrat mu nekaj pride, de ne more več živeti v takim stanu, in iše tako dolgo, de gnado zopet najde. Bogaboječa, svetu neznana duša je zanj zdihovala na skrivnim, tako goreče, de ga je gnada premagala, ki mu jo je sprosila. Morebiti ravno tista dobra duša, ktere on žive terpeti ni mogel.

Marsiktere trenutke v življenji, ko te gorečnost obide, bi morebiti hotel med maliki in nejeverniki biti, de bi jih spreobračal. To so sicer svete želje, pa vender spolniti se ne morejo; zakaj pa išeš tam deleč, kar imaš blizo ali še celo domá? Uboge in bolnike tolažiti, zanemarjeniga otroka se lotiti in ga v keršanski red spraviti, zanemarjence v Božjim strahu rediti, posle v vojnicah keršanskih dolžnost ohraniti, hišne gostače in ljudi razuzdanosti obvarovati, srenji, soseski, občini, duhovnii ali fari lepe zglede dajati; take reči so zares pravo misijonsko polje, ki nebeški hišnik hoče, de naj sleherni hišni pridno na njem orje, in dela k časti Božji in k bližnjiga zveličanju.

Sv. Frančiška Kantališka naj ti luč prižgè, moj sin, moja hči, kako zamoreš skleniti skerb za dušo in za telo svojiga bližnjiga. Nekiga dné najde kmet na potu zapušeniga fantiča, ki je bil ves gobov, in pripelje ga usmiljeni svetnici. Frančiška ga z neizmernim veseljem sprejme, očisti

vse nesnage, mu lase pristriže, glavo pomaže in mu sama daje jesti. Po trikrat na dan ga je čedila, in kadar sama ni utegnila, je poslala keršenico, de mu je jesti nesla. Deklína pa hitro jedíla tje postavi, in si zavolj smradú nós zatiska. „Oh“ — je zdihoval enkrat otrok — „milostna gospá ne delajo tako, kakor vi; oni se k meni usedejo in me učijo; vi pa se zame nič ne zménite.“ Več mescov je Frančiška zapušencu stregla, in ko je bil blizo smerti, je noč in dan pri njem čula, in poskerbela, de je bil s sv. zakramenti po kersansko za smert previden. Pred smertjo jo je otrok za žegen prosil. Blagosloví in objame ga, rekoč: „Pojdi z zaupanjem k Bogu, moj otrok; z večim dobičkam kot nekdej Lazar od angelov boš nesen v počivališe.“ Ko je bil umerl, ga je svetnica očedila in pokop oskerbela. Nekdo iz žlahte jo je zavolj tega grajal, ona pa mu je pohlevno odgovorila: „Odkar vém, de je bil Jezus v svojim terpljenji kakor gobov, ne merzim nad nobenimi gobami več, kakor le samo nad gobami — greham.“

Kar vidiš v tem zgledu od nekterih dobrih del, to obrni na vse, moj sin, in bo tvoje djanje Bogú dopadlo. Ako pomisliš, de je moj Sin Jezus Kristus kri in življenje dal za tvojiga nadložniga ali pa grešniga brata: ali si v stanu vnémaren biti za njegovo zveličanje?

Veliko kristjanov bo kaznovanih (štrafovanih), ker so zamudili dobro, kar bi bili zamogli storiti; tepeni bodo za grehe družih, ktere bi bili lahko odvernili, pa si niso hotli prizadeti.

Ako Boga ljubiš, kje si mu v stanu svojo ljubezen lepši skazati, kakor s tem, ako poskerbiš, de ga tudi drugi ljubijo, časté, hvalijo in Njegove zapovedi spolnujejo.

Služabnik. Bodi hvaljena, o Mati dobriega sveta! Še nikoli si nisim tega nauka tako živo k sercu vzel, kakor zdaj, ko si mi ga Ti razlagala. Sprosi mi k dobrovoljnemu sercu še obilno gnado, de bom pri skerbi za svoje lastno zveličanje tudi vse dopolnil, kar koli je mogoče, za Božjo čast in večni blagor svojiga bližnjiga.

Marija. Bodi stanovitin, moj sin, moja hči, luči in gnade od zgorej ti ne bo primanjkovalo.

Molitev.

Reši, o Marija, po Božjim usmiljenji ne le naših jezikov, ampak reši tudi naše serca, de bomo zmožni, sveto Rešnje telo in Jezusa križaniga vredno moliti, in Tebe, Mater Gospodovo, spodobno hvaliti in častiti. Bodi tudi nam bolnim na telesu ali na duši „Zdravje bolnikov,“ tudi nam revnim „Pomoč kristjanov,“ tudi nam usmiljenja potrebnim „Mati milosti Božje.“ Sprosi nam živo gorečnost za Božjo čast in duš zveličanje, pa tudi zveličavno moč, de to čast skazovati zamoremo. Dosezi

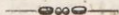
nam dar modrosti, podučiti bližnjiga, kadar uka potrebuje, posvariti grešniga, poterčiti slabiga, žalovati z žalostnim, z veselim se v Bogu veseliti. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

1. Kdor v cerkvi pri povzdigovanji ponižno moli sv. Rešnje Telo in reče: Češen in hvaljen bodi Jezus v nar svetejšim Božjim zakramentu! zadobi vsakikrat 100 dni odpustkov. S to molitvico se zamore tudi doma vsak dan enkrat 100 dni odpustkov zadobiti; ob vsih četrterkih skoz leto in v osmini sv. Rešnjiga Telesa pa 300 dni odpustkov, ako se zaporedama po 3krat reče; in ako se skoz celi mesec opravlja, enkrat v mesecu popolnoma odpustke po vredni spovedi, Obhajilu itd.

2. Večkrat ob vojskah se bere, kako gerdo sovražniki delajo s cerkvami in kloštri, de jih namreč za vojšake in vojskne reči njih svetimu namenu odtegujejo. Molíte vsak 5 očenašev in češenamarij, de bi milostljivi Bog obvaroval

naše Božje hiše vse nečasti, nedolžne in poštene ljudi pa vsiga pohujšanja, ali ob kratkim: de bi Bog ne pustil oskruniti naših duhovnih in telesnih tempeljnov v (sedanjih) vojskah.

EN IN DVAJSETI DAN.

Zveličani Ludovik, francoski kralj.*)

Dans pred veliko sto leti je bil dokončal svoje življenje zveličani Ludovik, kralj na Francoskim. Ta kralj je bil od svojiga očeta, Karola velikiga, podedval posebno ljubezen in češenje do Marije Device, in bil je tudi res v tem češenji zvest vse dni svojiga življenja. V znamenje znotranjiga češenja je Njeno podobo povsod in zmirej seboj nosil, tudi še kadar je bil na lovu. Pod milim nebam, tukaj v velikim tempelju Gospodovim, se je velikrat natihamo ločil od svoje tovaršije, je pokleknil pred podobo zemlje in nebés Kraljice, ter je izlival svoje bo-

---

*) Barry S. J.

gaboječe serce z nar ponižniši molitevjo do Stvarnika vsih reči, in s priserčnim češenjem do Njegove matere Marije.

Nebeški cvet.

Bogaboječi duh naših starejših Krajncov je imel marsiktere prav lepe lastnosti, med ktere se mora tudi to šteti, da so imeli in imajo še zmirej hiše ozališane z lepimi podobami, posebno Jezusa in Marije; zunaj hiše pa so stari skorej zmirej roženkranc ali patnošter seboj imeli, posebno pa, kadar so se na kako pot podajali. Marsikteri se je zod vogla v hišo vernil, nekaj pozabljivši, in poiskal si je svojo molitev, molek ali roženkranc. S takim molkam je sklenjen križec ali pa svetinjica Marije Device; ako je bil še škapulir na vratu, je bil verni Slovenec ves okovarjen za popotvanje. Ni bilo redko, da so modri možje in žene dolge popotvanja premolili. Neki mož je poldrugo uro deleč v cerkev večkrat vso pot premolil. Malo let je, kar je umerl bogoljubin voznik, ki je

brez števila krati z roženkrancam v roki premolil cesto med Ljubljano, Logatcam in Terstam. Bilo je pa tacihi veliko. Roženkranc jim je večkrat bil tudi orožje zoper sovražnike. Poštena devica je bila nesramneža, ki se mu ni mogla drugači iztergati, s križem na roženkrancu tako čez glavo počila, de se je omotičin zvernil; — naj je bila že ta pomoč čeznatorna ali natorna: nedolžnost je bila rešena. Tu imate tedaj nebeških cvetov dosti, zmed kterih si tudi vi zase kaj izvolite. Zdaj pa še kratek:

PREVDAREK,

kako moramo Bogu hvaležni biti za njegove dobrote.

Molitev zveličaniga kralja Ludvika pod milim nebam na lovu, po travnikih, poljih, gojzdihi in dobravah, in pa hvaležna molitev roženkranca med potam pri bogoljubnih Slovencih — vse to se lepo stika s hvaležnostjo Marije Device, ki je po oznanjenji jaderno hitela čez goró k Elizabeti in je tamkej v molitvi „Magnifikat“ razsula svoje

z nar lepši hvaležnostjo preobilno napolnjeno serce.

Vse časti vredna mati in gospá Elizabeta je véliko Gospó nebés in zemlje lepo, prav lepó pohvalila, kar je Marija v resnici zaslužila, kakor noben drugi ne. Marija pa je hotla, de naj dobra tetka pozabi na njo, ki je dobrote prejela, in misli le na Njega, ki jih je dodelil. Oh, kako je Ona želela, de bi se vse stvari z Njo sklenile Boga poveličevati, ko je povzdignila besede: „Magnificat anima mea Dominum — moja duša hvali Gospoda, in moj duh se silno veseli v Bogu, mojim zveličanji! Tišala Jo je, bi djal, silna butara dobrot Božjih, in duh bi bil hotel teló zapustiti, de bi zletel k tako dobrotljivimu Stvarniku, Ga hvalit za stermenja vredne čudeže Njegoviga usmiljenja. Marija se je srečno, blaženo, zveličano štela le za to, ker Jo je tako véliki Bog vredno spoznal, pogledati na njo, nizko deklo: „Quia respexit humilitatem ancillae suae: ozerl se je na svojo nizko deklo,“ de je pokazal, kako velik v dobroti, kako milostljiv in usmiljen je.

Oh, večni Bog! kako malo pa mi občutimo tolike dobrote, ki jih vsaki dan prejemo iz Tvoje roke. Zdi se mi, de njih dosti še zapopadka nima od prave hvaležnosti in dobrot Božjih. Ti daš krajcar ali kosec kruha marsikterimu ubožcu, ki ima hvaležno serce, in njemu hoče skorej besed zmanjkovati, tako se ti zahvaljuje. Ti pa izkupiš goldinarje na tergu, ali tvoje serce molči, ko jih domú neseš; voziš težke vozove pridelanih rečí domú, pa ne mara še na potu kolneš; prodaš vola ali drugo živinče za lep denar, in ga z dopadljivostjo spraviš, češ: „kdor jo zná dobro zasukniti, pa le kaj pridobi,“ in vso hvalo sam sebi pripisuješ. Tudi se morebiti zanj prenapiješ, in z dobroto Božjo Boga žališ. O gorje nam, ki nočemo spoznati velikih dobrót, ki jih od Boga imamo; za majhne dopadljivosti od ljudi pa veliko hvalo dajemo in hvalo tirjamo; in pa: od Boga prejemo dobrote, hvalimo zanje se pa le samo ljudém!

Zastavim ti vse, kar imam, in dam ti svoje življenje, ako mi poveš le en sam dan iz življenja, de bi ne bil nič dobriša od

Boga prejel. In ako bi bilo mogoče, kar pa ni, de bi ne bil prejel družiga, je to nar veči dobrota, de je tebi nehvaležnemu življenje ohranil, ki Ga zanj nisi hvalil! Koliko hudo pa še le je, ker ti ne le Bogú ne daješ hvale za Njegove tolike dobrote, temveč Ga s tolikimi grehi žališ, in Mu dobro s hudim povračuješ! Ne jest ne drugi ne more take ostudne nehvaležnosti popisati; naj ti pa kak zgled povém, iz kteriga boš vidil, koliko ostudna reč je že nehvaležnost med ljudmi, povračevanje dobriga s hudim do svojiga bližnjiga; in iz tega ti je moč spregledati, koliko hujši še le je, kadar človek samimu živimu Bogú hudo za dobro povračuje!

Sv. Kasijan je v okrajini današnje Imole, na Laškim, zbiral neverske otročiče in jih je prijazno vsakterih potrebnih reči učil, zraven tega pa jim je tudi oznanoval Jezusa križaniga, začetnika zveličanja. Neverski poglavar pa nadraži zoper svetiga moža njegove lastne šolarje, in mladi trinogi ga do smerti terpinčijo ali martrajo. Nekteri ga s tablami v obraz in

po glavi bijejo, ki je bil k marmornimu stebru privezan; drugi ga s pisavnimi ostmi bodajo, mu kožo mesarijo in na kose z života tergajo. Drugi so v svoji nesramni razuzdanosti celo naloge risali na njegovo kožo. Na vsim životu raztergan, kervoveč iz sto in sto rán, je poslednjič med divjim rohlanjem neslišanih otročjih grozovitnežev svojo dušo izdihnil.

Kaj vi pravite od nehvaležnosti tih otrók? Kaj pa bote rekli, ako vam povém, de tudi vaši otroci — in vi sami — odrašeni otroci, stari otroci z Bogam — s Kristusam ravno tako delate, ker mu nezmerne dobrote z grehi povračujete.

Sv. Rok je več let z veliko gorečnostjo kužnim stregel, ker je v vsakim bolniku menil Kristusa samiga viditi. Poslednjič je pa tudi sam dobil prav hudo bolezen; in glejte nehvaležnost! Nobeniga ni bilo, de bi mu bil postregel. Velikrat se je mogel od bolečine naglas jokati, in ker ni hotel nikogar v pokoji motiti, se je spravil v neki kot v mestu, de bi tamkej ves zapušen terpel in umerl. Tode nehvaležnost in terdo-

serčnost ljudi, ki jim je bil toliko dobra storil, s tem še ni bila zadovoljna. Iz strahu, de bi ne bili okuženi, silijo svetiga služabnika Božjiga, de mora mesto čisto zapustiti. Z velikim trdom leze in vleče svoj bolni život v bližnj log, kjer je našel majhno pustoto ali zapušeno kočo, in se je do smerti struden na malo stelje vlegel. Ljudje so ga bili zapustili, ne pa Bog, kateri mu je pošiljal psa bližnjiga žlahtniga gospoda, ki mu je vsaki dan rane lizal, in prinesel kosec kruha.

Ali se ti ne zdi, nehvaležnik, de tudi ti tako delaš, kakor uni terdoserčni mestničanje? Zamogel bi ti povedati prav veliko djanj tvoje črne nehvaležnosti do Boga, opomnim te pa samo na eno in te vprašam: Ali tudi ti Jezusu ne daš stanovanja v mestu svojiga serca, kakor uni mestnjani sv. Roku ne, potem ko ti je toliko dobra storil? In zraven se ti ni treba bati, de bi te tvoj Zveličar okužil, kakor uni pri sv. Roku. Tudi še pristavim, de je Jezus res umerl zate, ko je bil sv. Rok pri unih nalezal le bolezen in ne še smerti. Premisli to svojo nehvaležnost in poboljšaj se.

Molitev.

Vemo, o Mati našiga Stvarnika, de je ves svet tempelj Božji; vender tako poredkama pod milim nebam pri svojih delih in na svojih potih serce k Bogu povzdigujemo! Vemo, o skrivnostna Roža, de cvetlice na polji, in tice pod nebam, in vse kar na zemlji vidimo in ne vidimo, je stvarjeno le za nas in naše sestre in brate; vender smo tako malo hvaležni neskončno dobrotnimu in usmiljenimu Očetu, ki je v nebesih! S Tvojo materno pomočjo, o Marija! hočemo odsihmal tudi mi vso natoro spoznati za Božji tempelj, in mili nebez za altar; Ga nočemo več žaliti pri svojih delih, Ga ne več pozabiti pri svojih opravilih. Vse reči hočemo tako obračati, de bo češeno, hvaljeno

in poveličevano Ime Gospodovo, ki je nam velike reči v svojim stvarjenji storil, in nas neprenehama z neštevilnimi natornimi in čeznatornimi darovi obklada. Sprosi, sprosi nam dar hvaležnosti, o Marija. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Zlate stopnje zahvale pri sv. Bonaventuru.

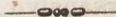
I. Perva stopinja. Časne darove Božje prav ceniti. Druga stopinja. Duhovne darove Božje prav ceniti. Tretja stopinja. Večne od Boga obljubljene darove prav ceniti.

II. Perva stopinja. Boga za sv. pismo zahvaliti. Druga stopinja. Boga za 7 ss. zakramentov zahvaliti. Tretja stopinja. Boga za presvete zgledе Jezusa Kristusa in za Njegovo Božje življenje zahvaliti.

III. Perva stopinja. Boga za vse stvari zahvaliti, ki jih ima človek na zemlji. Druga stopinja. Boga za angele in svetnike

zahvaliti, ki jih ima v nebesih. Tretja stopinja. Boga za vse dobrote (popolnamosti) zahvaliti, ki jih sam v Sebi ima.

Naloga. Za vse prijetno in neprijetno, kar se vam dogodi, recite vselej: „Hvala Bogú!“ in molite 3 očenaše in češenamarije za tiste duše v vicah, ki so bile Bogu premalo hvaležne.

DVA IN DVAJSETI DAN.

Konstantin, cesar. *)

Ime tega moža sloví po vsim svetu, ker on je bil prvi keršanski cesar. Med drugimi slavnimi lastnostmi tega cesarja je tudi njegova velika ljubezen in čišenje do naše Matere in nebeške Kraljice, Marije Device. Bil je sam prestopil iz nejeverstva v keršanstvo, potem je zapovedal, de naj se po vsih krajih zidajo cerkve pravimu Bogu v nebesih. Dal je pa tudi sam zidati prav veličansko cerkev v čast presvete Device in Matere Marije. S tem je dal na znanje, de ti prečudni Materi on daruje pervence svojiga cesarstva, in de Nji v naročje položi krono in cesarsko palico ali žezlo. De mol-

---

*) Barry S. J.

čim od drugiga, naj opomnim samo, kakor pišejo, de k temu zidanju je bilo pripravljeno veliko število zalih stebrov, ki so bili prečudno debeli in visoki: vsaki je imel neki šestnajst čevljev na okrog. Dodelala se je tedaj tolikanj imenitna Božja hiša, in slavni Konstantin jo je posvetil preblaženi Devici in Materi Marii, — ne pa le samo cerkve, ampak celo preimenitno mesto Konstantinopelj je Nji daroval, posvetil in prilastil. Od tod je ljudstvo v tem mestu nebeški Kraljici toliko čast skazovalo, de nikjer tako ne.

Nebeški cvet.

Konstantin cesar je Marii daroval pervino kraljestva; komu pa ti daruješ svojo pervino, postavim, pervino vsaciga noviga dné ali jutra? Ko se zjutrej zbudiš in vstajaš, se že vije peklena kača pri tvoji postelji in hoče požreti tvoje perve misli, besede in djanja! Angel varh pa te svari pred nevarnostjo in te vabi,

precej se na Boga spomniti, križ narediti in se k jutranji molitvi podati. Le glej, de ga poslušáš! Brez molitve začeti dan se bo težko brez kake nezgode dokončal, sosebnó pa brez greha ne. Dajte tedaj vselej zjutrej Bogu in Marii pervence svojih misel in željá z zvesto jutranjo molitvijo.

PREVDAREK,

kako se moramo temu podvreči, kar sv. vera uči.

Veliko rimskih cesarjev pred Konštantinam je vidilo stanovitnost marternikov, neštevilne čudeže, ki jih je Bog po svojih svetnikih delal, in lepoto ter dobrotnost keršanstva; vendar se niso spreobrnili, ker bili so pregloboko zakopani v posvetni napuh, grozovitno neusmiljenost, mesno poželenje in mnogotere pregrehe. Konštantin pa je imel blago serce, in ko je bil z nebeškim znamenjem popolnoma prepričan od resnice keršanstva, se ni zoperstavil milosti, ki ga je k zveličanju klicala. Znano

je namreč, de je v hudi vojski s svojim nasprotnikom vidil bandero s križem na nebu, na katerim je bil napis: „In hoc signo vinces,“ t. j., „v tem znamenji boš premagal.“

Tako blagosserčno vero vidiš tudi že v Marii, kristjan! Ustrašila se je bila sicer angela, berž pa ko si je bila svesta, de Bog po angelu z njo govori, je terdno verovala, de se bo vse spolnilo, kar ji je angel oznanil; ona veruje, de si tudi ne zapopade. Marija ne iše znamenja, kakor Ahaz; ne dvomi, kakor Zaharija; ne vpraša vdru-gič: kako se bo to zgodilo? Ne vpraša dalje, kakor radovedne duše: Kako bo od-rešenje dopolnilo to Dete, kterimu imam jest mati biti? Kako bo On kraljestvo vstanovil? Kje se bo to dogodilo itd.? Nič tacih ugo-vorov ne sliši angel od Marije; berž ko zasliši Božje razodenje, upogne svojo dušo pod jarem sv. vere.

Po tih zgledih se tudi ti ponižaj, moja duša! Podverzi svojo pamet Božji pameti, svoje znanje Božjemu znanju, in varuj se prederzniga modrovanja. Modrovati se smé

v posvetnih znanjih in učenostih; ne pa v sv. veri, — tukaj se mora le verovati, zakaj tukaj govori um Najvikšiga tako učenost, ki jo naš tesni um zamore verovati, ne pa zapopasti. V veri je dosti skrivnost, ki jih zamore le Bog sam popolnoma zapopasti; opusti tedaj nečimurni trud, de bi jih ti hotel zapopasti, ki si jih dolžan le verovati, ne pa zapopasti. Ako bi človek zamogel take visoke resnice zapopasti, bi ne bile več skrivnosti. Ako bi bila ktera človeška pamet v stanu take imenitne skrivnosti zapopasti in razložiti, bi vera zgubila svoje zasluženje. Zveličani so, ki ne vidijo, in vender verujejo (Jan. 20, 19.).

Modrovanje v verskih rečéh je nevarna, pa še bolj prederzna reč. Kdo zmed umerjovčih je v stanu razlagati, postavim, kako izrase iz peške drevesce, kako požene iz drevesca zeleno listje, zmed listja prelep cvet, po cvetu sladek sad? Kdo zmed nas zamore nar slabši bilko narediti? Ako tih vsakdanjih čudežev ne moreš ne razlagati,

ne posnemati, od kod je tvoja prederznost, de v veliko veči čudeže, v skrivnosti sv. vere segaš, ki tvoj sedanji um nikakor ni zmožin jih zapopasti? Nikar tedaj, de bi hotel s slabimi človeškimi močmi meriti mogočnost in dela neizvedljiviga in neskončniga Bitja. On, ki je djal oginj v kremen, gorkoto v apnenik, magnetizem v železo, ki je zvezdam na nezmernim nebu zaznamnjaj njih tir, je tudi tebi dal tvoj um, kakoršniga je hotel. Ž njim zamoreš marsikaj zapopasti, še več boš zamogel, ako boš med izvoljenimi, kjer bo tvoja pamet z vsimi dušnimi in telesnimi močmi presvitljena. Vse zapopasti pa zamore le Bog sam, in kdor bi imel vse skrivnosti spreviditi in umeti, bi mogel Bog biti, ako se smé izreči ta prederzna beseda.

Verovati, kar oči ne vidijo; verovati, kar pamet ne zapopade, se pravi, nar vikši Božji resnici popolnoma čast dajati. To je dar, ki ga Bogu darujemo, in v tem daru je zasluženje vere. Bog namreč od nas ne iše le samo darú našiga serca, ampak tudi

dar našiga duha ali vero. K temu daru nam je Bog priložnost in zmožnost dal, ker nam je resnice razodel, ki vidimo njih neskončno modrost in dobroto, pa jih zapopasti vender ne moremo: verovati pa jih moramo, in v tem je dar našiga duha, v tem je zasluženje sv. vere, ki nam jo je Bog razodel.

Napuhnjen človek pa ni zadovoljin s tem vtesnjenim umam, in viši leta, se hoče bližati solncu, s tem pa si perutnice požge in v brezno telebi, kakor Lucifer. On namreč s svojim slabim umam visokih resnic ne umé, se mu za malo zdí, jih tuhta, in ker jih le doseči ne more, jih pa čisto zaverže; čez Boga se vzdigne, kakor Lucifer, in ko je vero zaverigel, ki ga sama zamore zveličati, je on v nezmerni temoti sam kriv svojiga pogubljenja.

Zoper vero se silo veliko grehov godí, in satan ima tukaj bogato žetev. Ljudje, ki komaj znajo šest resnic in Božje zapovedi, ali pa še ne, mogočno modrujejo in sodijo v verskih rečéh, kjer se ne sme nič več modrovati in soditi, ampak vse ponižno

verovati. Ali sprevidite, kako je to velika prederznost!

Kakor se je satan sam zoper Boga povzdigoval, tako iše tudi kristjane z enakim napuhom nesrečne storiti. Navdaja jim neštevilne skušnjave zoper vero, in gorjé njemu, kdor jim ušesa nastavlja! Pred, kakor misli, pride ob vero.

Vera ima večí zasluženje pri Bogu kot marsikdo misli. Zakaj je Zveličar sv. Petra tako visokopovzignil? Zavolj njegove močne vere, kakor tudi zavolj njegove ljubezni in ognjene gorečnosti. Peter je bil ves goreč apostelj, in kjer je bilo treba vero ali ljubezen pokazati, gotovo je bil on prvi. Ko nekteri slabi učenci niso zapopadli visoke skrivnosti sv. Rešnjiga telesa, kadar jo je bil Jezus pervikrat naznanil, in so Ga bili torej zapustili, je dobrotljivi Zveličar rekel aposteljnám: „Ali hočete tudi vi iti?“ Serčni Peter pa se vzdigne in reče: „Gospod, kam hočemo iti? ti imaš besede večniga življenja.“ Tudi je Jezus nekđaj aposteljne vprašal: „Kaj pa vi pravite od Sinú človekoviga,

kdo je?“ Nedoučakano se vzdigne Peter v svoji goreči ljubezni in živi veri, rekoč: „Ti si Kristus, Sin živiga Boga!“ Plačilo za to serčno spričevanje je bil Jezusov odgovor: „Ti (pa) si skala, in na to skalo bom svojo cerkev zidal.“ Lejte naglo plačilo za živo vero!

Ako si morebiti kdo prederzne, v verskih rečeh ali cerkvenih svetih opravilih kako sodbo si prilastovati, naj si vzame sv. Terezijo v zgled, ona ga bo podučila, kako naj to stori, de bo prav. Kako tedaj? Ta svetnica ni mogla nikoli Boga prehvaliti za dar sv. vere. Pričala pa je sama od sebe, de je pripravljena, rajši tavžentkrat umreti, kakor de bi zoper naj manjši cerkveno šego (ceremonijo) ali zoper kako resnico sv. pisma kaj počela. Bila je njena vera nepremakljiva, razsvetljena in živa. Ker je imela tako visoko spoznanje, kako imenitno de je ta dar sv. vere, torej jo je gnala silna gorečnost za razširjanje sv. vere po vsim svetu. Neprenehama je molila in klicala k Bogu, de naj bi nevernikom luč sv. katoliške vere prižgal. Blagrovala je misijonarje, ki sveto

vero razširjajo. De bi tudi sama k temu kaj pripomogla, je kloštre vstanovljala in jih je zavezovala, de morajo neprenehama moliti, se postiti in ojstre pokorila opravljati, de bi blagoslov in tek Božji sklicali nad misijonarje in njih delo.

Ta svetnica je ravno tiste skrivnosti, ki so bolj temne, toliko bolj živo verovala. Večkrat je rekla: „Ne zavidim tistim, ki so Kristusa v Njegovim življenji na zemlji vidili;“ sej vidila Ga je tudi ona z živo vero.

Do krivovere se ji je neizrečeno gnjusilo; silno britko ji je bilo za ljudi, ki jih je vidila v zmoti, in z vso mogočo skerbjo se je poganjala za čistost svete vere. Nikoli ni vprašala v verskih rečéh: zakaj tako ali tako? Dosti ji je bilo vediti: Bog je tako naredil, tako zapovedal, tako verovati veleval.

Ali imaš tudi ti, keršanski človek, tako živo vero? O prosi Boga za dar prave, ponižne, žive, stanovitne vere; zakaj brez vere ni mogoče Bogu dopasti, in torej tudi ne se zveličati.

Molitev.

Prosimo Te, o usmiljeni Bog! ki si nas v sv. keršansko kato-
liško edino zveličavno Cerkev po-
klical, daj nam na prošnjo presvete
Marije Device vselej stanovitno,
močno, velikoserčno, od ljubezni
poživljevano in v djanji skazovano
vero. Odženi iz naših serc škod-
ljive dvome, in pomagaj nam pre-
magati vse skušnjave zoper nebeški
zaklad svete vere, de Ti v veri,
upanju in ljubezni zvesti ostanemo,
ter bomo enkrat veseli gledali, kar
zdaj stanovitno verujemo. Po Je-
zusu Kristusu Gospodu našim. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

1. Mariin mesec se bo jel kmalo h koncu
nagibati, to vam opomnim zavolj sv. Obhajila in
odpustkov tistih, ki to Marijno opravilo obisku-

jejo. Vošim Marii prav veliko šmarnic — čistih in očišenih duš pri Božji mizi. To ne bo le zvezda v Marijno krono, temuč bo sama nar lepši krona v Kraljestvu Božjini.

2. Molite vsaki očenaš, češenamarijo in vero za slaboverne in tiste, ki terpe hude dvome v veri.

TRI IN DVAJSETI DAN.

Janez Kerstnik Gaulčan, škof v
Masilii. *)

Ta zveličani mož je prav jasno na znanje dajal, kolikanj močno mu je pri sercu, de bi vsi Mater Božjo prav zvesto ljubili in častili. Tako živo hrepenenje je razodeval, prejden je bil škof, in poglej ko je bil na to visoko stopnjo stopil. De bi to nebeško Kraljico in usmiljeno Mater prav vsi častili, njeni ponižni služabniki bili, in v potrebah k Nji pribeževali, na to je meril trud tega bogoljubniga škofa. V ta namen si je bil zmed družiga še nekaj posebniga izmislil. Prosil je starše in jim pripo-

---

*) Barry Ehrenkrone.

ročal, de naj si en dan v letu odločijo, ob katerim bodo vsi s svojimi otroci skupej k Božji mizi pristopili, in de naj to dopolnijo v čast in spomin Marije Device, Božje porodnice, ker tudi Ona je predavnimi leti svoje naj ljubeznjivši Dete darovala nebeškemu Očetu v tempelju. Ravno zavoljo tega jim je svetoval, de naj si Svečnico ali darovanje Marije Device izvolijo k temu preserčnemu opravilu in Bogú dopadljivimu darovanju. Imel je namreč želje in namen, de s to priložnostjo naj starši sami sebe in vso hišo in deržino darujejo Jezusu in Marii, in de naj se tako, bi djal, na vekomaj v službo Marije Device vdninjajo.

Nebeški cvet.

Pač lepo je, viditi pri Božji mizi očeta in mater skupej, pa še eno, dve, tri rožice, t. j., njih otroke ž njima. Tako vredno sv. Obhajilo mora Jezusu

in Marii neizrečeno všeč biti, ker tako se cela deržina skupej posveti in Bogú daruje. Pri taki skupni vojski hudoba mende ne more lahko vmés. Eno samo tako vredno Obhajilo in darovanje je zmožno narediti, de se naslednjič vse dobro in po sreči izhaja. Pri takim lepim redu bi se starši in njih otroci manj odtegovali od Božje mize, zlasti otroci, ko jamejo odrašati. Tudi Marija je tako darovala; kar je imela nar ljubšiga, je Bogú prinesla v dar. Vi tedaj, spoštovani očetje in ljube matere! ako vi svoje otroke Božji Materi izročite, daste in darujete, verjemite mi, vi s tem več storite, kakor de bi dali vse svoje premoženje, ali tudi še bogastvo vsiga sveta. Ne vém, koliko me bote v tem vbogali, opomnim pa vas posebno na eno priložnost, ki bi bilo posebno lepo in pomenljivo, ko bi tudi starši z otroci k Božji mizi pristopili; to je, takrat ko otrok gre pervikrat k sv. Obhajilu, — če je namreč zanesljivo upanje, de bi se to od vsih vredno opravilo.

PREVDAREK

od tovarštva in praviga prijateljstva.

Služabnik Marii. Uni bogoljubni škof, zveličani Janez Kerstnik Gaulčan, je bil pač pravi oče in prijatel svojih ovčic, ki jih je tako lepo učil, kako naj se Jezusu in Marii darujejo s skupnim sv. Obhajilam, de bodo srečni in blaženi. On jih je učil, kako de morajo po tem potu sami med seboj sveto domačinsko zvezo in prijaznost poterdovati, in jim je pokazal nar boljši prijatla, Jezusa v sv. Rešnjim telesu, in Tebe, Njegovo srečno Mater. To mi obrača misel na prijatle na zemlji, o Marija, ki se jih včasi toliko ponuja, in ne vém, pri čem de sim, ako jim svoje serce odprem. Uči me tedaj, moja Mati, kaj mi je tukaj storiti, de ne zajdem na razpotja in v zaderge.

Marija služabniku. Moj sin, moja hči! Nar boljši prijatle ti je razodel uni moj goreči služabnik, ki si ga ravno imenoval; je namreč Tvoj Bog Jezus, jest Njegova in tvoja mati, pa tvoji duhovni vikši, in

potem so tvoji domači tvoji nar bližnjiši prijatli, ako v strahu Božjim med seboj živite. Sicer pa me poslušajte, moji otroci! bodite varni zavoljo prijatlov.

Ne delajte si upanja, uživati nedolžno prijateljstvo, ako tajisto ni sveto prijateljstvo, prijateljstvo v Božjim strahu. „Zvest prijatelj je močna bramba, kdor ga je našel, je našel zaklad, — in kateri se Gospoda boje, taci ga najdejo.“ Tako govori Duh Božji (Prid. 6, 14. 16.). Ako se tedaj Gospoda ne bojiš, boj se moj sin, de ne boš našel dobriga prijatla; — boj se, moja hči, de ne boš našla dobre prijatlice.

Velikrat se človek okani, kadar si prijatle voli. Daj le takimu prijatlu svoje zaupanje, ki ga poznaš, de je Bogu zvest, moj sin; daj le taki prijatlici svoje zaupanje, ki jo poznaš, de je Bogu zvesta, moja hči!

Vsednjih in navadnih prijatlov, ki se ti vdani in dobri delajo, boš dobil dosti; vender pa nikar več od njih ne pričakuj, kakor de se prijazne delajo. Oni so ti

prijatli, dokler jim tegneš ali dobiček iz svojiga imetja, ali pa živež za njih posvetniga duha in greh. Ko te tvoje srečne okolišine zapusté, te zapusté tudi taki prijatli. — Ko te bodo drugi opravljali, jim bodo tudi tvoji prijatli pomagali; ko te bodo drugi lačniga pustili, te tudi taki prijatli ne bodo nasitili; ko te bodo tvoji neprijatli sovali, ti bodo tisti prijatli komaj prizanesli. To ti bodo storili, moj otrok, ker njih prijaznost ni bila iz Boga.

In dokler si še v njih prijateljstvu, te bodo varovali taci pogreškov, kateri bi njim samim nečast delali; tode k takim pogreškam, ki so sveti veri nasproti, jih pa svet zagovarja, te bodo oni gotovo zapeljali.

Nikjer ni bolj potrebno, dveh vélikih zapoved od keršanske ljubezni pred očmi imeti, kakor pri prijatlih. Uči se tedaj, kaj je pravi prijatelj: on pogleda k tebi v britkosti, te tolaži v žalosti, te podučí v dvomu, iše k tvojimu pridu kaj storiti, te od zmot in grehov odverniti, te z besedo in zgledam k dobrimu budi. Ako

pogrešek storiš, ti ne bo prikrival; ako v nesrečo zajdeš, te bo iz nje vzdigoval; ako se spotakneš, te bo z roko pristregel; ko Boga ljubiš, Ga bo on s tabo ljubil; ko k sv. Obhajilu greš, se bo k tebi pridružil; ako pa v hudo siliš, te bo s silo nazaj potegnil.

Ali že imaš taciga prijatla, moj sin? Imaš tako prijatlico, moja hči? Ako taciga ni, je boljši, de nobeniga ni, razun tvojiga Jezusa, kateri te nikoli ne zapusti. Našel pa si sovražnika svoje duše namesti prijatla, ker se pri volitvi s čednostjo nisi posvetoval.

Stori svojimu prijatlu le toliko, kolikor ti tvoja vest pripusti, in od njega nikoli več ne iši. Nikoli se mu ne prilizuj, de bi se on tebi prilizoval, nikoli ga ne hvali, de bi on tebe hvalil.

Ker pa imaš Jezusa nar boljšiga prijatla, ni de bi si mogel ravno še družih prijatlov iskati, ker je tako težko praviga najti. Brez škode je, ako nobeniga posebniga prijatla nimaš; tavžentkrat gorjé, ako si prijatla v grehu našel in ga urno ne zapustiš!

Služabnik Marii. O Mati dobriga sveta! Pač je dobro zadela Elizabeta, ki si je Tebe prijatlico sprosila. O srečna prijaznost, o sveta prijaznost, o popolnoma prijaznost! To tovarštvo je bilo vsiga prosto, kar človeške prijateljstva tolikrat kazi in pači. Ta združba je imela en sam namen: Božjo čast. Pač je Elizabeta mogla hitro spaziti, de se njeno serce še vse bolj za Boga ogreva, odkar se je bilo sklenilo z Marijnim sercam. Ako je že kaka posebna prijaznost za me zveličavna, daj mi, o Marija! tako, ali de prav rečem, enako prijaznost najti, kakor je bila med Teboj in Elizabeto.

Marija. Gnada bo vse obravnala, samo de ji serce odpreš. Poslušaj pa v ta namen kratek izgled prave in prav lepe prijaznosti.

Nekaj več kot 300 let po Kristusovim rojstvu sta v imenitnim mestu Atenah zadela skupaj v šolah mladenča, ali prav za prav, še fantiča, kakoršnih svet le malo ima. Oba sta imela veliko veselje za učenost, in kar je še vse kaj več, oba

sta goreče Boga ljubila, oba sta hrepenela svetnika biti. Torej ni moglo drugač biti, kakor de sta naj priserčniši prijateljstvo med seboj sklenila, ker sta bila enih misel in eniga serca. Skupaj sta stanovala, skupaj jedla, zmiraj skupaj molila, se skupaj v zatajevanji v svetim življenji vadila in se skupaj učila ravno tistih vednost. Imela sta le eno voljo, eno kopernenje: Boga častiti, hvaliti, Njemu služiti. — Skerbno sta se varovala tovaršije spačenih mladenčev; le kateri je bil lepiga življenja in miren, se je smel njune tovaršije vdeležiti. V velikim, imenitnim mestu s tolikimi kazališi, igrališi in veseliši sta poznala le dve cesti: eno v cerkev in k duhovnam, drugo v šolo in k učenicam. —

Zdaj poslušaj, moj sin, moja hči! kdo sta bila tá prijatla in kako jima je bil Bog blagoslovil tako sveto in lepo prijateljstvo. Enimu je bilo ime Bazilij, drugimu Gregorij Nazijančan; oba sta bila naslednjič škofa in tako velika cerkvena učenika, de njuno ime še dandanašnji slovi

po vsim keršanskim svetu, in oba sta velika svetnika Božja. Bazilijevi starši so imeli deset otrok, in oče in mati z vsimi 10 otroci so med svetniki sv. Cerkve.

K zveličavnemu spodbudovanju zasliši le še prigodek s smertne postelje sv. Bazilija. Večkrat se je sv. Bazilij pogovarjal z nekim judam, de bi ga bil za Kristusa pridobil. Bil je ta jud posebno imenitin zdravnik. Svetnik ga pokliče v poslednji bolezni in ga vpraša, če ima še kaj upanja, de bi se mogel ozdraviti. „Nič več upanja; še nocoj bo škof merlič“, reče jud. „Kaj pa porečeš, ako še jutrišnji dan doživim?“ reče svetnik. „To ne more biti“, reče jud; „ako se to zgodi, se dam kerstiti.“ „Mož, beseda!“ reče sv. Bazilij, se oberne k Bogu in ga pri-serčno prosi, naj ga še dotle pustí živiga, de se jud spreoberne. Lejte! drugi dan škof zdrav s postelje vstane. Jud pride, vidi čudež in se da on in vsa njegova deržina svetimu škofu kerstiti, ker podučen je bil že dosti. Ko je bilo to dopolnjeno, se škof zopet v bolniško po-

steljo vleže in se z veliko pobožnostjo k smerti pripravlja. Neštevilna množica ljudstva hiti v škofovo stanovanje, de bi svetnika še enkrat vidili in slišali. On pa vse opominja, de naj bodo stanovitni v veri, jih blagoslovi in reče: „Gospod, v tvoje roke povernem svojo dušo!“ in umerje. Neverniki, judje in kristjanje so se za njim jokali in klicali: „Naš oče je umerl, naš oče je mertev!“

Služabnik Marii. O visoka nebeška Kraljica, bodi Ti moja usmiljena Mati, moja svetovavka in prijateljica, ki mi tako lepe nauke daješ. Dosti mi je, in za Jezusam in Teboj mi ni treba družiga posebniga prijatla.

Marija. Amen!

Molitev.

O sveti Duh, pravi resnični Bog! ki le tamkej z ljudmi prebivaš in razlivaš svoj nebeški žegen, kjer je bratovska ljubezen in sije

zvezda edinosti; razlij na nas obilne
 žarke svoje gnade, de bo vsak
 čas cvetla oljka mirú med starši
 in otroci, med bližnjimi in sosedi,
 med vikšimi in podložnimi, med
 pastirji in njih ovkami. Požgi in
 ukončaj duha ošabnosti, zopervanja
 in upornosti, de bodo naše serca
 vselej prav pohlevno Tvojim za-
 povedim vdane in vse stanovanja
 po zatertim strahu varne in mirne.
 Daj nam k temu še živo vero,
 terdno zaupanje in priserčno lju-
 bezen, pa veliko gorečnost za
 zveličanje vsih domačih, vsih pri-
 jatlov in tudi neprijatlov po vrednim
 prejemanji sv. pokore in najvikšiga
 zakramenta presvetiga Rešnjiga
 telesa. Tega Te prosimo na prošnje
 Marije Device, na prošnje kerubi-
 nov in serafinov, sv. Janeza Kerst-

nika in vsih svetnikov, ki živiš z Očetam in Sinam, Bog vekomaj. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Zlate stopinje mirú pri sv. Bonaventuru.

I. Perva stopinja. Nikogar z djanjem ne žaliti. Druga stopinja. Nikogar z besedami ne žaliti. Tretja stopinja. Nikogar z obrazom ali z znamnjem na obrazu ne žaliti.

Na vsih tih stopinjah je Kristus stal.

II. Perva stopinja. Slabost bližnjiga ne razodevati (brez dolžnosti). Druga stopinja. Dobrih del družih ne zmanjševati, ne černiti, temuč jih le še povzdigovati. Tretja stopinja. Pri nesreči ali žalosti družih usmiljenje imeti, v sreči (ali veselji) jim srečo vošiti.

Naloga. Priporočite Marijnemu usmiljenju tiste, ki so v kaki grešni prijaznosti, in molite zanje očenaš, češenamarijo in grevingo. Ako s svojo molitevjo le eniga spreoberneti, bo to lepá zvezda v Marijno krono, ki vam se bo enkrat dražji plačala, kakor zlata krona.

ŠTIRI IN DVAJSETI DAN.

Sveta Johana, žena Kuza-tova, ki je bil hišnik pri kralju Herodu. *)

Ta Johana je bila od hudobniga duha obsedena. Kakor neštevilno družih, tako je bil usmiljeni Zveličar tudi njo te silne nesreče rešil. Zavoljo tolike dobrote je bila tako hvaležna, de je sklenila, s privoljenjem svojiga moža, za Kristusam, svojim nar večim Dobrotnikam, hoditi. De bi ne zamudila nobene lepe priložnosti, se v dobrim poterčiti in Gospodu nebés in zemlje svojo hvaležnost skazati, je bila pričujoča pri vsih pridigah, v kterih je učil Jezus svoje aposteljne in učence. De bi pa zamogla ložej in pri-

---

*) Barry Ehrenkrone.

pravniši Jezusa nasledovati, se je pridružila Materi Božji kakor neločljiva tovaršica, in je vedno bila v njenim društvu. Srečna je bila ta Johana tudi zato, ker je imela priložnost, Kristusu in aposteljnám iz svojiga premoženja k živežu pripomoči, zlasti kadar je Gospod hodil od kraja do kraja po deželi in je ljudém oznanoval veseli nauk kraljestva Božjiga. Zavoljo svoje goreče ljubezni do Kristusa in Njegove Matere je imela ta svetnica, kakor branje pravi, tudi posebno srečo, de je Kristusa tudi še po Njegovim vstajenji vidila, kterimu je poprej tolikanj zvesto služila.

Nebeški cvet.

Lep zgled imaš, kristjan, v življenji te svetnice. Ako je Sin Božji hudobo greha v zakramentu očiševanja izgnal iz tebe, in te rešil nar večí nesreče, bodi mu vender hvaležin, kakor

una svetnica! De pa bližej k njemu prideš, stori tovaršijo in prijaznost z njegovo Materjo, obiskuj Njene altarje, zapiši se v kako bratovšino, poskerbi si žegnano svetinjico neomadežaniga spočetja, skerbi za lepoto Njenih altarjev itd. Poskerbi, ko po Materi prideš bližej Jezusa, de tudi Njemu k živežu pripomoreš — z usmiljenjem do ubozih. Bodi velikoserčin pa tudi še posebno z duhovno milovšino, ter oznanuj po svojih okolišinah ubogim na duši bogati nauk kraljestva Božjiga.

PREVDAREK,

kako sladko je, Jezusov glas poslušati, in s kolikim hrepenenjem naj duša sprejema Njegove nauke.

Služabnik Marii. Razveselim se, Marija, de se dve prigodbi danes lepo strinjate. Sv. Cerkev obhaja Tvoj preserčni praznik, ki si imenovana „Pomočnica ali pomoč kristjanov,“ in djanje svetnikov nam razkazuje, de je ravno danes bila zapustila to revno življenje

svetnica, kateri si Ti bila „pomočnica,“ de se je ložej Jezusu približevala in Njegove ljubeznjive nauke poslušala. Ti „Devica modra, Ti „Posoda duhovna! si pač nar boljše vedila ceniti imenitnost Jezusovih nauk. Vem, de si skoz 3 leta slišala preobilno modrost iz Njegovih božjih ust, in dosti bi Ti bilo, ko bi bila domá na tihim te preimenitne zaklade premišljevala. Vender pripovedujejo sv. evangelisti, de si bila z Jezusom tu pa tam, ko je ubogim v duhu oznanoval nauk večniga življenja. Prosim Te, Marija, „Pomoč kristjanov!“ uči me, in pomagaj tudi meni, prav čislati nauk Jezusov, ljubiti besede večniga življenja, in po njih stopinje svojiga življenja vravnovati. Zakaj v ti reči čutim pri sebi in pri družih neko silno pomanjkanje, praznoto in suhoto v sercu.

Marija služabniku. Moj sin, moja hči! v ti reči rada spolnim tvoje želje; poslušaj me tedaj, kaj ti rečem!

Duša, ktera je ljubeznjivost Jezusovo okusila, ne more več brez Jezusa živeti. Pri tavžent priložnostih je že slišala Nje-

gov glas, in tavžentkrat ga še le želi slišati. Vsaki kraj ji je zopern, kjer ne najde Njega, ki Ga ljubi; vsak glas ji je neprijetin, ako ni podobin Njegovimu glasu. O kako močno nevšeč ji je posvetno govorjenje! Ona vidi, de svet le v nečimernih rečeh svoje zadovoljnosti iše (Ps. 118, 85.); le same besede Jezusove so za njo duh in življenje (Jan. 6, 64.). Ko sliši Jezusa govoriti, odpravi vse drugo iz glave, de bi vse svoje moči besedam svojiga Božjiga učenika nastavila, ker Njegova beseda ji bolj dopade, kakor vse, kar zamore na zemlji razveseliti. Za tako žlahtno dušo so nauki mojiga Sina več, kakor zlate jagode, več kakor dragi demanti in žlahtni kamni. Ne dobiš je reči, de bi jo sprejela z večim veseljem, de bi jo ohranila z veči zvestostjo, de bi jo premišljevala z veči pridnostjo; pa ji tudi nobena reč lepšiga sadú ne obrodi kakor beseda Jezusova.

Služabnik Marii. „O Sedež modrosti Božje?“ lepi in visoki so Tvoji nauki; pa me tudi globoko v serce žgejo in re-

žejo. Jest sam sim reven v ti reči, pa vidim druge, ki so še celó silo pohujšljivi, in v svojo nar veči škodo zanemarjajo Jezusove nauke, in Njegova beseda se jim kar nič ne prileže. Imel bi Ti, o Mati! veliko potožiti, kako suhi in pustí so marsikteri naši možje in po njih kužnim zgledu naši mladenči za to, kar izhaja iz Božjih ust. Ozri se za njimi, Marija, in jih boš našla ob času domačih pridig in naukov sem ter tje stoječe in potaknjene, kjer jih treba ni, in kjer nobeden po njih ne vpraša. Velikrat jim je slajši duh vina ali tudi neduh žganja kakor presladko dišilo besede Jezusove. Veliko modrujejo in govore, pa prave učenosti nimajo, ker so premalo ponižni, de bi spoznali visokost in sladkost besede Božje. Kaj praviš, Ti preljuba Mati našiga Stvarnika! k temu, de tudi zdaj ob času Tvojih Šmarnic, ko se izlija vsak dan v cerkvi hladivno olje Božjih nauk in Tvoje hvale, se najdejo, ako tudi le malokteri, ki jih prižene neko gnanje, ne vém po čem, pred cerkev, zbojé se pa,

ko zaslišijo, de tukaj tečejo studenci Tvoje hvale, o Marija! in zveličavnih nauk za večno srečo, in k večimu k litanijam ali k žegnu v cerkev pridejo? Kaj praviš, Mati nedolžna! k tistim premalo nedolžnim otrokam, ki se pred Tvojim Sinam, tukaj živim pričujočim, dostikrat prav slabo obnašajo in s šepetanjem še druge motijo, de težje molijo in zveličavne nauke lahko preslišijo. Veliko Ti imam še potožiti od nedelj in praznikov in od napák mnogih stanov in starost zavolj tega, kar tiče besedo Božjo, in Te prositi za pomoč, ker je danes Tvoj priserčni praznik, ki se „Marija pomagaj“ imenuješ. Pomagaj nam torej, o Marija!

Marija služabniku. Bilo je, kakor pri vas dandanašnji, tako tudi ob mojim času na Judovskim, v Jeruzalemu, v Betsajdi, v Kafernavmu in drugod. Posvetni, posebno pa v mnoge pregrehe zakopani človek ne zapopade tega, kar je Božjiga. Herod je slišal in še nekaj rad poslušal (vašiga patrona), sv. Janeza Kerstnika;

pa ostal je prešeštnik. Pilat se je bil kmal naveličal Jezusa poslušati, ko mu je jel od resnice praviti, in je bežal. Iškarjotu so 3 leta nauki, slajši od medú, zastonj bili na lesene ušesa. Farizeji so si pa ušesa zatiskali, ko jim je sv. Štefan pravil, kar bi jih bilo moglo omečiti in zveličati. Od tod oboje lahko sprevidiš, moj sín, moja hči! de nevarno je za tiste, ki ušesa zatiskajo kakor farizeji, to je, v cerkvi s šeptanjem besedo zveličanja zgubé, — in pa za tiste, ki jih blizo ni, ali proč bežé, kakor Pilat, — kakor tudi za tiste, ki po Iškarjotovo s hinavskim sercam in z drugimi nameni pridejo.

Silna škoda je za lahkomisljeno in prešerno otročnost in mladost, ki si noče v cerkvi nabirati drazih bisero v svetih naukov s poslušanjem tehtnih zakladov za svoje daljno življenje in za odgovor pred ojštrim sodnjim stolom z zvesto molitevjo. Kolikorkrat se človek v Božji hiši prešerno obnaša, tolikokrat gre terdovratniši iz cerkve kot je prišel v cerkev, in namesti gnad si je v cerkvi šibe na herbet

naložil, ki ga Bog velikrat še tisti dan začne ž njimi tepsti; — pa kladvo na serce, ki ga tako dolgo bije, de je serce oterpnjeno, terdovratno in se ne da več spreobrniti. Hotla bi ti dati trobento, s katero bi se po vsim svetu slišalo, moj služabnik, de bi ž njo živo trobil, rekoč: „Otroci, varujte se prešernosti v Božji hiši! Mladost, nikar ne spremenuj veže Gospodove v razbojnsko jamo!“

Služabnik Marii. O Kraljica angelov, o turn slonokosteni! rezen zoper navado je Tvoj glas današnji dan. Prosil sim Te tudi za pomoč, ker si „Pomoč kristjanov! Marija, pomagaj!“

Marija služabniku. Spomni se, moj sin, kako je moj Božji Sin delal, ko so mu barantavci tempelj skrunili, in ne čudi se! Hočem pa biti vselej še tolažnica žalostnih in pribežališe grešnikov, in prositi veliko milost zmotenim in zagrešenim svojim otrokam, in jim močno gnado za spreobrnjenje pri svojim Sinu

prosim. Ti pa, moj sin, moja hči! jim naznanuj moj današnji nauk, de se pokoré in zveličajo.

Molitev.

Vžgi, o sv. Duh! naše mlačne serca s svetim ognjem, de ne bodo hlepele po nečimernosti, temuč de bodo vselej ljubile, kar je ljubezni vredno, tega žejele, kar jih posvečuje, tega iskale in našle, kar jih zveliča. Ogradi naše oči v Božjim tempeljnu s svetim strahom, vkleni naš jezik, de nam in drugim njegova razuzdanost besede Božje ne poropa. Ravnaj naše noge, de bodo vselej in radovoljno tisto pot našle, kamor bodo na smertni postelji žejele, de bi bile hodile. Obvari našo dušo, de se ne bo zveličavnim naukam prederzno ustavljala, do dobrega

opominovanja oterpnjeniga serca imela in se v svoji lastni hudobii pogubila. To nam dodeli, o Duh resnice, Duh moči, Duh svetosti! na prošnjo Marije Device, sv. Mihaela, sv. Janeza Kerstnika, sv. Frančiška, ss. Hermagora in Fortunata, sv. Antona, sv. Ane, sv. Rozalije, sv. Lucije, — vsih patronov naše cerkve, ki živiš in kraljuješ z Očetam in Sinam, Bog vekomaj. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Storite sklep, kar koli je v vaši moči, nikoli ne pridige opustiti ob nedeljah in praznikih, in svojih otrok nikoli ne dajati v take rokodelstva ali službe, kjer bi ne mogli hoditi k sv. maši in pridigi. Molite pa 2 očenaša in češenamarii za se in za tiste, ki ne spoznajo zadosti imenitnosti in svetosti besede Božje.

PET IN DVAJSETI DAN.

Sveta devica Marija Magdalena Pacijanka, iz karmeliškiga reda. *)

Iz vsiga serca je ta devica Jezusa ljubila in preserčno je bilo njeno češenje do Marije prečiste Device. Že ko majhna deklica je nar rajši poslušala, ko je kdo od Boga govoril, je veliko molila in prečudno jo je gnalo le k Jezusu v sv. Rešnjim telesu, ker Bog ji je dal jasno spoznati, kako visoko in sveto spoštovanje se spodobi ti nezmerni Skrivnosti. Kadar je bila njena mati pri sv. Obhajilu, se je tudi v nji zbudilo močno kopenjenje po sv. Obhajilu. In ob tacih dnevih je mala hčerka k materi tekla,

---

*) Ott Leg. in Marian.

se zraven nje usedla in ves ljubi dan ni šla od nje. S šestnajstim letam je stopila v samostan Marije Device, ki se imenuje „pri Angelih.“ Ta samostan je tolikanj ljubila, ker je bilo ondi veliko prizadevanje za popolnamost in vsakdanje obhajilo, in ker je bil ta samostan v varstvu Marije Device, ktero je od mladih dni posebno ljubila in častila. Nad svojo nedolžnostjo je čula z nar veči skerbljivostjo in veliko veliko molila, de bi ji Bog dal to čednost popolnama in neomadežano ohraniti; torej je pa tudi v nar lepši čistosti vse dni svojiga življenja preživela. Zraven tega so bile njene nar ljubši čednosti pokoršina in ponižnost. Vse, kar ji je bilo rečeno, je z nar voljnější dobrovoljnostjo opravila, in zgubljen je cenila dan, ob katerim svoje volje ni zatajila. Ne da se popisati, kolike silne skušnjave je tudi ta svetnica preterpela, pa s pomočjo Jezusovo in na

prošnjo Marije Device je vse premagala. Je pa tudi vse znotranje terpljenje s prečudno veliko poterpežljivostjo in pohlevnostjo prenašala in vselej je bila v Božjo voljo vdana. Moč pa je zajemala v molitvi in v premišljevanji Kristusoviga terpljenja. Imamo iz njeniga premišljevanja marsiktere prelepe in podučljive nauke, kakor so naslednji:

Ako terpljenja nad-te pridejo, nikar jih ne loči od Njega, ki ti jih pošlje, sicer te bodo sterile.

Na svetu se mora terpeti, v nebesih ni nič več terpljenja.

Bog išče od vsih, ki hočejo Njemu živeti, de naj sami sebi odmerjó. Brez te smerti ni misliti na keršansko življenje.

Kadar molite, mislite, de ste v družbi angelov; torej se pri vsaki besedi, ki jo govorite, v duhu na kolena verzite.

Ako ti je bitko, svojo voljo pre-

magati, je znamenje, de še malo ljubezni do Boga imaš.

Kadar k spovedi greste, mislite, de se hočete v kervi Jagnjetovi očistiti in umiti.

Misli in govori od bližnjiga, kakor želiš, de naj drugi od tebe mislijo ali govorijo. (Ott Leg. 25. vel. tr.)

Nebeški cvet.

Za nebeški cvet naj vam povem še nekaj več iz otročnosti te goreče svetnice, ki je bila ravno imenovana, ker posebno mična je ta doba njeniga življenja. Ta Marička je bila že kakor otročiček priserčno veselje staršev. Že z obraza se ji je svetil bister um, in neka tihota, pohlevnost in sramožljivost; zraven tega je bila živa, pa neizrečeno pokorna in vbogljiva. Otroci so jo ljubili in spoštovali kakor angelca, in si v njeni pričujočnosti niso nobene nespodobnosti prederznili. Nar večji veselje njeno je bilo, od Božjih reči kaj poslušati.

Ko se je njena mati z bogaboječimi ljudmi pogovarjala, se ji je k nogam usedla in je zvesto poslušala, vsa željna besede Božje.

Ko je bila nekakih sedem let stara, je jela z veliko gorečnostjo moliti, desi tudi je niso učili. Odtegovala se je od ljudi ter si iskala naj bolj skritih krajev in je tam molila. Prav velikrat so jo našli domači za vratmi, za posteljo, ali sicer v tihim, skritim kraji klečati in moliti. Poglavitni zapopadek njene molitve je bil, de hoče le Boga samiga iskati in Njegovo voljo spolnovati. **Ko** je bila spolnila devet let, ji je bil dal spovednik njene matere bukve, v katerih je bilo premišljevanje Jezusoviga terpljenja, in naučila se je po znotranje moliti. Odsihmal je vedno mislila na terpljenje Kristusovo, na vse z godej je vstajala, de bi bila v premišljevanji manj motena, še noči je v premišljevanje obračala. To premišljevanje ji je močne želje obudilo, de bi tudi ona terpela. Torej je mislila sem ter tje, kako bi svojimu slabimu životu kaj žaliga na-

pravila; na goli slami je spala; desiravno je bila imenitniga rodú, se je ogibala vsake zložnosti in je le malo jedla. Usmiljenje ji je bilo kakor prirojeno. Vsim ubogim bi bila rada pomagala. Kruh, ki ga je zjutraj dobila, je ubogim dala, včasi pa jetnikom, ker je mem neke ječe hodila v šolo. Ker so starši to ljubezen vidili, so vse milovšine delili po njenih rokah. — Že v tih otročjih letih je žalovala zavolj grehov družih; zlasti pa, če so bili grehi zoper bližnjiga. Enkrat je slišala, de se je nekdo hudo nôsíl čez svojiga bližnjiga, in od britkosti zavolj tega ni mogla celo noč zaspiti. — Učila je male otročiče očenaš, vero, in druge molitve; o praznikih je take male otročičke zbiralala in ž njimi molila. Ubogim je delila male darilca, de so se rajši učili. — Nezmerno pobožnost je imela do sv. Rešnjiga telesa; od veselja je bila vsa zven sebe, ko je v desetim letu bila pervikrat pušena k sv. Obhajilu. — Neizrečeno je ljubila že tistikrat nedolžnost in čistost serca, in je posebno

rada imela male otročiče, ker je v njih nedolžnost vidila, kakor je sama rekla. Sveto Rešnje telo, ki Ga je po spovednikovim svetu vsak teden pre-
jela, je njeno serce popolnoma in čisto le k Jezusu obračalo in vse jo je le k Njemu vleкло. S štirinajstim letam jo je dal oče v nauk nunam v mestu Flo-
rencii, kjer je s svojim bogoljubnim živ-
ljenjem, s pohlevnostjo, ponižnostjo in zvesto molitevjo celo nunam prelep
zgled dajala. Toliko cvetja iz nje-
niga otročjiga življenja naj bo za mlade in stare. Kdor ima pa priložnost, vse njeno življenje brati, zanesljivo ne bo brez duhovniga prida in posebne spodbude za njegovo dušo. (P. de Barry in Ott Leg.)

PREVDAREK,

kako nam je v Marijo klicati.

Marija. Moj sin, moja hči! Jest sim res tvoja mati, imej v mé zaupanje, in kliči me v britkosti, in ti bom zvesta besednica pri Najvikšim. Zanesi se, de boš

prav zares vselej uslišan, ako ne prosiš kaj taciga, kar bi bilo zoper Božje zapovedi ali pa tebi škodljivo. Vselej kadar me kaj prosiš, misli zraven tega, da naj se Božja volja zgodi, kakor v oče-našu moliš. Taka prošnja ne bo nikoli brez sadu. So kristjanje, da me reči prosijo, ki sami vedo, da so tiste reči zoper Božjo voljo; kje smejo taki pričakovati, da bodo uslišani? Drugi me samo za pozemeljske in časne reči na pomoč kličejo; za dobrote milosti in gnade pa so vsi vne-marni in mertvi. Ako za nje prosim, jim ne prosim tega, kar bi bilo zanje škodljivo; prosim jim pa tega, kar jim še v misli ni, in kar je zanje dobro. Prosim zanje britkost, ktere njih serce od zemlje odtergajo in jih priganjajo na nebesa misliti. Gnád jim prosim, da bi se spreobrnili in zveličali; milost, ki zvikšajo njih čednosti in zasluženje. Glejte, moji otroci, takih reči me nar bolj prosite; take prošnje vselej uslišim.

Kadar me prosite, da naj vam pri Bogu časnih dobrót pridobim, le tedaj za vas

tacih reči pred Božjim tronam išem, kadar vidim, de je za vas res dobro. Ti želiš dobiti pravdo; ti želiš dobre letine; ti želiš lepe hiše in pripravniga verta; želiš v loterii dobiti, in še marsikaj. Take reči bi ti morebiti kterikrat utegnile dobre biti, dostikrat pa škodljive, in so včasih še celo krivične, postavim, kaka krivična pravda, nezmerin dobiček itd. Tudi veš, de človek ne misli kmalo na večnost, ako je v sreči.

Veliko bolnikov se mi priporoča za zdravje. Res, velikrat ga jim pridobim; velikrat jim pa prosim le tacih gnad, ki so jim potrebne ob času njih terpljenja.

Nisim zmed tistih mater, ki jih presilna in napčna ljubezen oslepí, de svojim otrokam dajejo, kar jim škoduje, in uderžujejo, kar bi bilo zanje dobro. Veliko ljubezen imam do tebe, moj sin, moja hči! tode ta ljubezen me vendar nikoli ne more premamiti v mehkužno odjenljivost in slabotno prizanašljivost. Jest išem zate pri Jezusu, kar ti je dobro za ta in za uni svet. V vsih potrebah tedaj, dušnih

in telesnih, časnih in večnih se k meni zateci, moj sin, moja hči! ne pozabi pa nauka, ki si ga zdaj slišal, in ne čudi se, ako nisi vselej uslišan, ker velikrat je to nar boljši uslišanje, de nisi uslišan. Moli Božjo dobroto in Njegove sklepe, ako dobiš, kar prosiš; in ravno tako delaj tudi, ako nisi uslišan, ker prišel bo čas in blizo je, de boš tudi ti bolj spoznal in sprevidil, kaj je bilo zate dobro, kaj pa ne. Tudi to ti še rečem: Ker so stiske in britkosti neštevilne, torej bodi za imenam Jezusam moje ime vedno v tvojih ustih, in za Jezusovim imenam globoko zapisano v tvoje serce. To sim ti rekla in povedala, ker sim tvoja Mati.

Služabnik. Marija, o sladko ime! To sladko sveto ime, to ime moje Matere naj mi bo za imenam Jezusam pomoč v stiskah, svet v dvomih, moč v vojskah, vodnik po vsih mojih potih! Vsim tvojim naukam se podveržem, o Marija! ker toliko dobrotna mati zamore le nauke usmiljenja, ljubezni in dobrote dajati svojim otrokam.

Molitev.

O Bog, ki si z neštevilnimi čednostmi in po mnogih potih prečudin v svojih svetnikih in svetnicah; vtisni v naše mlačne serca duha priprostosti, duha hvaležnosti, duha poterpežljivosti v britkostih in zatajevanja samih sebe, de po tih stopinjah zopet najdemo pot Tvoje služabnice, sv. Marije Magdalene Pacijske, ako smo pot njene nedolžnosti nesrečno zgrešili. To nam dodeli na prošnje Svoje presvete Matere Marije in vsih angelov in svetnikov. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Zatajite se vsaki v eni reči do jutri iz ljubezni do presv. naše Matere Marije, in molite vsaki dvakrat češenamarijo, de bi Marija vsakimu tisto gnado sprosila, ki mu je nar bolj potrebna.

ŠEST IN DVAJSETI DAN.

Zveličana Marjeta sv. Rešnjiga telesa, karmeličanka. *)

^vŠe majhna deklica je bila ta zvesta služabnica Gospodova, in že se je bila prav čisto in popolnoma zročila in darovala Jezusu in Njegovi preljubeznjivi Materi. Imela je komej še sedem ali osem let, in je po dve, tri ure zaporedoma v cerkvi pred altarjem Marije Device preklečala in premolila. Vidili so jo velikrat, kako je nepremakljivo v Marijno podobo gledala in toliko obilno solz točila, de so bile tla pred njo mokre. Njeno serce in vse vnaje je bilo zmirej tako polno duha Božjiga, de si

---

*) Barry S. J. Ehrenkrone.

ni kdo upal, jo nagovarjati, kadar je bila v molitvi. Po smerti svoje lastne matere si je prosila Marijo mater, in njena prošnja ni bila zastonj, ker Marija se ji je res kakor dobro mater skazovala, ter ji nekaj v hudih skušnjavah in napadih hudobniga duha, nekaj v hudih boleznih obilno pomoč pridobivala. Ta bogoljubna služabnica se Ji je pa tudi hvaležno skazovala. Godove Marije Device je obhajala z veliko pobožnostjo; že več dni poprej se je nanje s posebno marljivostjo pripravljala, in o praznikih samih z neizrečeno gorečnostjo znotranje in zunanje češenje skazovala Marii Devici. Pred njeno podobo sveče prižigala, jo z lepo dišečim kadilam počesevala, se memo gredé priklanjala, celo zemljo kuševala v čast visoke Kraljice nebés in zemlje.

Nebeški cvet.

Nekteri ljudje imajo na svojim telesu, v svojim obnašanji, v vsakim gibljeji nekaj posebno zapeljiviga in v greh vabljeviga, že njih senca je nekako, bi djal, mamljiva in kužljiva. Drugi nasproti imajo v svojim zunanjim, ne vem, kaj? ki pričujoče z nekakim posebnim spoštovanjem napolnuje, in že pred samim, bi djal, svetim pogledam tudi velika prederznost ostermi. Odkod je ta razloček? Težko bi utegnilo biti, vsih vzrokov k temu poiskati; vender pa mende nar večiga ne bomo zgrešili, ako rečemo, de se taki počutni ljudje premalo Bogu in Marii Devici darujejo, in premalo skerbé za Božji strah v sercu; zakaj ako je v sercu sveti strah Božji, on mora sčasama celiga človeka zmiraj bolj in bolj prevzeti, kakor je bil prevzel uno zveličano častivko Marije Device, Marjeto sv. Rešnjiga telesa. Sej se mora zunanje po znotranjim kolikor toliko ravnati; zakaj je pa sploh človek drugačen v žalosti, drugačen v veselji;

drugačen v pohlevnosti, drugačen v jezi; drugačen v prederznosti, drugačen v potertji in skesanji itd.? Tista zmed unih dveh lastnost, ko je že tudi telo človeka prešinjeno z Božjim strahom, je v resnici nebeški cvet, kakor je bilo pri Marii Devici, ki že pogled Njenih podob gasí skušnjave in hudo poželenje, in človeka navdaja s svetimi čutili.

PREVDAREK,

**kako se mora človek čisto in za zmirej
Bogu vdati.**

Služabnik Marii. O Marija, začetik našiga veselja! Ta Tvoja služabnica, Marjeta sv. Rešnjiga telesa, mene silno osramotuje! Tudi jest sim imel svoje dni veliko žlahtniga, kakor una blaga duša; zdaj pa se čutim v svojim sercu veliko bolj mlačniga in suhiga, kakor de bi se mi hotel, ali se mi je že usušil studenec žive vode.

Ako se pa že celo na Tebe ozrem, najdem, de si se bila Ti, goreča Devica

in Mati, Bogu popolnoma darovala, in si nisi čisto nič zase prideržala, in nisi hotla čisto nobene druge volje, razun Božjo voljo; nobene druge zadovoljnosti, razun Njemu dopasti, nobeniga družiga veselja, razun vsako veselje zgubiti zavolj Njega. V tih rečéh nisi nikoli spremenila svoje misli, hodila si stanovitno po poti, ktero Ti je bil Gospod zaznamnjaj; vsaki dan si prišla dalje — od rožice do rožice, od lučice do lučice, od lepote do lepote, od čednosti do čednosti. Tvoj zgled je moja obsodba v službi Božji, strašno vpije zoper moje neblago, nestanovitno, nehvaležno obnašanje do Bogá. Sram me spreletuje, ker Bog je zmirej ravno tisti do mene; torej bi mogel tudi jest vedno ravno tisti, ravno tako zvest, ravno tako pokoren, ravno tako vdan biti.

Marija služabniku. Zakaj pa, moj sin, moja hči! zakaj si obstal, ko si bil tako lepo začél? Ali ni Bog zdaj ravno tako velik in imenitin Gospod, kakor je bil? Ti imaš dansi in jutri, drevi in dávi — in vsak čas ravno tisto dolžnost, Njemu

zvest biti in ostati. Kakor raseš ti v starosti, tako rasejo dobrote Božje do tebe. Če so pa dobrote večí, zakaj bi bila tvoja nehvaležnost manjši? In če ti svojo dolžnost zmirej bolj in bolj spoznaš; zakaj jo spolnuješ zmirej manj in manj?

Tvoje serce je Bog vstvaril, in On ga je stvaril sam za-Se; torej je tvoje serce Njegovo in On mora njegov gospodar in posestnik biti. On ti ni rekel: Ti, posodi mi svoje serce; temuč rekel je: Daj mi svoje serce! Poslušal si Njegov glas in si Mu serce dal; nimaš tedaj pravice ga nazaj jemati.

Ti svetu preveč čísla skazuješ, ako kos svojiga serca Bogu utegneš in ga svetu daš. Pregrešiš se hudo hudo, ako svet ali kaj na svetu Bogu enako delaš! — Svet pa dela še bolj zvijačno; on pravi, de mu daj le nekoliko svojiga serca, svojiga nagnjenja, svojiga tuhtanja in hrepenenja, svoje ljubezni, in glej! svet ti kmalo vse serce poropa. In kadar te je obropal vse žlahtnosti, vse lepote, vse vrednosti; potlej te pa od sebe sune,

rekoč: Pojdi le, te ne potrebujem več! Svet je pijavka, ki preč pade in te zapusti, ko se tvoje kervi napije. In kakošniga te zapusti! Zdelaniga, ranjeniga, prepadeniga, na pol mertviga. Si slišal, kakošin je bil zgubljeni sin; kakošin uni, ki je bil padel med razbojnike, kakošna prva človeka po grehu? O prenesrečno serce, ktero se svetu vdá!

In ako pa ti svoje serce mojimu Jezusu daš, ti ga On le zato vzame, de ti ga ohrani lepiga, čistiga, neomadežaniga; ti ga obogati, ožlahtni, ozališa, povzdigne, razširi, z vsim nebeškim in zemeljskim blagram napolni in ti tavžentkrat lepšiga nazaj dá.

Prevdari tedaj v resnici in modrosti: komú hočeš svoje serce dati, moj sin, moja hči? Poznam mladenče, ki so bili veselje Božje, veselje moje, angelov in vsih ljudi, dokler je bilo njih serce pri Jezusu in pri meni shranjeno. Vzeli so ga, in ga delili med svet, gospodarili so ž njim kakor zgubljeni sin s svojo doto; in — nočem ti praviti, kakošin je bil njih

stan v malo letih, velikrat pa tudi v malo tednih, in tudi še velikrat v nekterih dneh! Poznám Magdalene — o de bi že saj res Magdalene bile! — tode so le Magdalene v grehu, — ki so bile pred malo časam lilije, med kterimi se je Jagnje Božje paslo; so bile viditi močna Betulija, v katero ne more razuzdani, pijani in nečisti Holofern; so bile germ svetiga ognja na Horebu, iz kteriga je Bog govoril. Jele so pa svet ljubiti in to kar je svetoviga, in glej nesrečo! le malokrat je šlo soluce za božjo gnado, in že so bile kakor mertve trupla, pri kterih se krokarji zbirajo, — razdjanje svetiga Jeruzalema, gnjusoba v Sijonu svete matere katoliške Cerkve!

Sin! hči! Tvoj Bog ne meni, de ti preveč da, ko ti samiga sebe da. Ne misli tedaj tudi ti, de Njemu preveč daš, ako se Mu scelama daruješ. Daj mu tedaj vse, in boš vse pri Njem našel: lepoto, blagost, veselje, bogastvo, zadovoljnost, časno srečo, večno življenje. Komur je Bog vse, njemu svet nič ni.

Služabnik Marii. Pri toliki slabosti, o Devica mogočna in Mati milosti Božje, mi je potreba močne gnade, de premagam toliko sovražnikov in odvernem toliko zadržkov, ki mi proté od vsih strani. Ker si mi vnela gorečnost, de ponovim ta dar, zdihujem k Tebi ponižno, o Marija! sprosi mi tudi moč, de ga vredno in popolnoma opravim, samo ako smém po toliki nestanovitnosti in nezvestobi Jezusu še enkrat svoje serce ponuditi.

Marija služabniku. Njegov serd bo jenjal pred potertim, skesanim, ponižanim sercam in pred tvojo prošnjo; zaupaj in vzdigni se k Očetu!

Služabnik Marii. O Mati usmiljenja in dobrega sveta! skleni moj mir ž Njim. O de bi Bog in moj Odrešenik moje serce tako obilno napolnil s svojimi gnadami, de bi se več ne delilo in do poslednjiga dihljeja le Njemu samimu služilo!

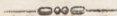
Molitev.

O Jezus, ki nedolžnost ljubiš in se med lilijami paseš, zakleni vse nedolžne serca v Svoje presveto serce in zagradi vse njih dušne in telesne moči v vert svete čistosti; de jih ne osmodi slana posvetniga duha in jim kuga pohujšanja ne more škodovati, de ostane Tvoje, kar je Tvojiga, in se zveliča, kar si stvaril za zveličanje. Ker Te pa ne le greh razžali, ampak tudi pokora potolaži, Te ponižno prosimo, potegni vse uboge grešnike z obilnostjo svoje gnade nase, očisti njih serca, in ker tudi večerniga darú po svojim neizmernim usmiljenji vendar ne zaveržeš: skleni tudi njih spokorne serca z vezjo naj pri-serčniši ljubezni sabo, de ti toli-

kanj zvestejši služijo, kolikor nehvaležniši so Te popred žalile. O Marija, Ti naša predobrotljiva srednica in besednica! sprosi nam to milost od Jezusa Kristusa Gospoda našiga. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Darujte vse svoje počutke Marii Devici, naj jih v oblast vzame, de bi ž njimi nikomur priložnosti k grehu ne dajali, ker velika nesreča je, biti bližnjimu izvirek greha. Za posvečenje vsih peterih počutkov molite petkrat: Čast bodi Bogu Očetu itd. in enkrat Češena si Kraljica.

SEDEM IN DVAJSETI DAN.

Sv. Janez, papež in mučenec.

Sv. Janez, prvi papež tega imena, naslednjič marternik, je zraven družih imenitnih čednost bil tudi velik ljubivec in goreč častivec presvete Marije Device. Živil je ta sveti papež v času silnih sovražnikov sv. Cerkve in zaničevavcov Matere Gospodove, krivovercov Arijanov, pod cesarjem Justinam starejšim in pod krivoverskim kraljem Teodorikam. Potrebno je bilo torej, da je Gospod nebes in zemlje bolj očitno poveličeval svojo sveto Cerkev. V duhovskim branji se bere zavolj tega več čudežev od njega. Med drugim je bil na svojim popotvanji iz Rima v Konstantinopelj v tem poslednjim mestu, ko je prišel na tako

imenovane zlate vrata, slepimu vid oči povernil. To se je bilo zgodilo pred nezmerno množico, ki mu je bila naproti prišla, in cesar sam je od svetiga spoštovanja pred-nj na kolena padel in ga je počastil. Prehudobni krivoverski kralj Teodorik pa, ko je zopet prišel na Rimsko, ga je v mestu Raveni dal v ječo vreči, in tamkaj je bil ravno današnji dan lakote in nesnage kakor marternik svoje življenje sklenil. Brezbožni krivoveric Teodorik je kmal potem umrl, in sv. Gregorij papež piše, de ga je vidil neki pušavnik, ko je bil med Janezam papežem in Simaham, rimskim žlahtnikom (patricijem), kteriga je bil tudi Teodorik umoril, v oginj se pogrezniti. Tako sta mu bila namreč oná sodnika, ktera je bil po nedolžno umoril.

Nebeški cvet.

Iz unih dveh od Teodorika umorjenih nedolžnih mož, ki sta potlej njegova sodnika bila, stori ta le sklep in reci: Ako sta ta dva, na telesu umorjena, morivcova sodnika bila po njegovi smerti; se more tudi misliti, de bodo na duši umorjeni ali pohujšani enkrat sodniki svojih zapeljivcov. To si k sercu vzemi in naj izrase iz strašne te resnice siv z britkimi solzami okapan cvet resnične pokore za vse pohujšanja, ki si jih v svojim življenji storil.

PREVDAREK,

kako naj terpljenje sprejemamo.

Služabnik Marii. Pregarjanje sv. Janeza papeža me je na to opomnilo, kar večkrat slišim od terpljenja, de ga namreč moramo radi sprejemati. Jest pa moram Tebi potožiti, o velika Tolažnica žalostnih! kako bitko mi je pri serci, kadar mi je križ na ramo zadeti, to je, kadar vidim, de bom mogel kaj terpeti. Veliko nasprotje

do terpljenja čutim sam v sebi, in to nasprotje me hudo straši, de bi ne bilo vse zgubljeno, kar terpim.

Marija služabniku. Moj sin, moja hči! De čutiš nasprotje do terpljenja v svojem sercu, to te pri Bogu še ne dela strahovanja vredniga. To je za te le nov studenec zaslužnja, ako čutiš nasprotje do terpljenja, pa ga vender sprejmeš ves vdan v Njegovo presveto voljo in Mu stanovitno pokoren ostaneš. Ako se reče, de so svetniki terpljenje ljubili, s tem ni rečeno, de so imeli natorno ali počutno ljubezen do terpljenja. Kadar so terpeli, je v njih človek zdihoval, kristjan pa se je veselil; natora je nasprotvala, keršanska pamet pa je obhajala zmago nad natóro. Misliš ti, de jest nisim čutila nar hujših britkost na Kalvarii? Kadar boli otroka, boli tudi mater; in ako je vsaka mati občutljiva za bolečine svojiga otročička, koliko bolj si moraš to misliti od Matere Jezusove, ko je vidila svojiga ediniga Ljubljenca, svojiga presladkiga Sina, svojiga Boga, svojiga Stvarnika s

tolikim terpljenjem in britkostjo obdaniga! Tebe boli, ako vidiš, de terpi grešnik; te bolj boli, ako terpi pravični; te nar hujši boli, ako terpi nedolžni, kateri tebe ljubi in ti njega ljubiš, — je s teboj v zvezi, v žlahti, ali celo tvoj otrok. Pri meni je to bilo na nezmerno, neskončno višji stopnji. Kdor bi hotel zapopasti, koliko neznana je bila takrat moja bolečina, bi mogel Jezusa tako ljubiti, kakor sim Ga jest ljubila.

Jezus sam je pripustil, de je na Oljski gôri Njegovo serce obdajal strah in groza pred nastajočim terpljenjem in bližnjo smertjo. On ni hotel, de bi bila Njegova Božja natora odvzela strah pred terpljenjem Njegovi človeški natori.

Moj sin, moja hči! ako v svojih britkostih odkritoserčno to hočeš, kar Bog hoče; potlej ne bodi nepokojin zavolj tega, kar se zoper tvojo voljo v tvojim sercu godí. Ako se ti tudi celo nameri, de bi svojim natornim počutkam kaj pripustil, ako bi te slabost premagala, de bi kaj nejevoljin bil v svojim terpljenji; ne bodi zato malo-

serčin, ker potem bi k nepoterpežljivosti pridjal še nezaupnost, in bi storil dva pregreška, ne le eniga. Ako se ne ponižuješ, kadar te kaka nejevolja premaga, ampak se jeziš in huduješ sam nad seboj, ker nisi še popolnoma, je to znamenje nekake znotranje prevzetnosti. Slab si, in Bog pozna tvojo slabost; človek si, in ne angel. Čuj torej sam nad seboj, ponižuj pa se pri slehernim spotikljeji.

Kar ti eden mojih prav zvestih služabnikov (Ludovik Blozij) v ti reči pravi, ti tudi jest rečem: „Berž ko vidiš, da se ti kak križ približuje, obrni svojiga duha k Bogu, vdaj se Mu čisto v roke, in ne vprašaj, zakaj ti križ pošlje. Ne toži svojih težav pred ljudmi, temuč v vsi ponižnosti svoj križ Bogu odkrij, ki ti zamore nar bolj in nar poprej pomagati. Vse zavolj Bogá, vse serčno preterpi. Ako te skušnjave nadlegajo, če se ti pot čednosti in pravice ojstra zdí, če si zaničevan, če te bolezen stiska, če je v tvoji pameti temno, v tvojim sercu žalostno: prizadevaj si, da poterpežljivost

ohraniš. Križe tako hvaležno sprejemaj, kakor nar boljši darove Božje (ako ravno se nad njimi zgrozuje tvoja počutna natora). Ne misli, de se ti od koga družiga kaj prigodi, kakor le od Božje previdnosti; zakaj kako bi te moglo kaj britkiga zadeti, ko bi Bog ne pripustil? — Ne jezi se nad ljudmi, ki te žaliyo (dražijo), temuč imej jih za služabnike Božje previdnosti, ljubi jih in zahvali Boga. Misli bolj na Njega, ki pripusti te s težavami skušati, kakor na tiste, kateri ti jih napravljajo. Ako si prizadevaš to storiti, tvoja natora pa se ustavlja, in te iše prisiliti, de bi razžaljenje povernil, ne podaj se, temuč ostani stanovit, in prosi Boga vsigamogočniga, de ti bo pomagal premagati. In ko bi se ti celo zdelo, de te je Bog od sebe proč pahnil, in te vekomaj zaverigel, ker se čutiš od znotraj in od zunaj zapušeniga, od nar hujših skušnjav obdaniga, od nar strašnejših misel gnaniga, od neizrečenih težav stiskaniga: pri vsim tem vender od ljubezni nar dobrotljivšiga Boga ne smēs.

slabo misliti, ... derži se Ga z nar terdnejši vero, z odkrito ljubeznijo, in terpi to šibo, kakor in dokler bo Njemu dopadlo... Reci v svojim sercu: Volja Božja naj se zgodi; kar Bog hoče, ne more nič hudiga biti... On te ne zapusti, te le čisti in skuša, zakaj On je blizotistim, kateri so pobitiga serca, in zanesljivo reši ponižne v duhu“ (Ps. 33, 19.).

Služabnik Marii. O Kraljica vsih svetnikov! pač velika je neprenehama nevarnost Boga žaliti. Kdaj že bo prišel srečni čas, in bom brez strahu, de bi še kterikrat Boga razžalil? Ta strah je vender tolikanj grenek za dušo, ktera Boga ljubi! Mati milosti in usmiljenja, pridi vender na pomoč svojimu ubogimu hlapcu, svoji ubogi dekli v ti težki vojski! Dodeli mi svojo močno brambo in škit zoper sovražnike mojiga zveličanja!

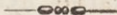

Molitev.

Na prošnjo preblazene Matere Marije nam dodeli, o preusmiljeni Bog! posebno gnado, de bomo Tvoje čeznatorne milosti in dobrote tolikanj bolj spoštovali in v njih molili Tvoje svete sklepe, kolikor manj naš slabi um njih visokost zapopasti zamore. In podaj nam Svojo vsigamogočno roko v šoli križev in terpljenja, de skoz dolino solz srečno pridemo v deželo večniga pokoja, kjer ni več joka, ne vpitja, ne bolečin, ne smerti same. Oh daj nam delež med tistimi, katerim boš za vselej vse solze obrisal, de Te ž njimi skupaj hvalimo in častimo vse večne čase. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Vsaki naj iše priložnosti, svojimu bližnjimu kako dušno ali pa telesno nadlogo ali britkost kaj polajšati, kjer in kakor kdo vé in zná, saj s prijaznim potolažilam če ne drugači, in darujte Marii to majhno opravilce. Molíte pa prvi odstavek žalostniga roženkranca za tiste, ki so morebiti na vojski v veliki britkosti, zlasti za naše rojake.

OSEM IN DVAJSETI DAN.

Francišč Velonij, iz reda svetiga
Franciška. *)

Od tega bogaboječiga služabnika Božjiga, ki je bil današnji dan to revno posvetno življenje zapustil, ne najdem veliko zapisaniga; je pa to zveličavno in podučljivo, kolikor je. Želel je, naj slehern vé, in bodi vsakimu znano, de je njemu posebno dopadljivo in njegovo preljubo veselje, Marijo hvaliti, častiti in povzdigovati. Bil je on imenitin muzikar in pevec, k čimur je imel prav prijetin glas. Njegovo veselo opravilo je bilo, zbirati lepe, podučne in spodbudne pesmi od Marije, njenih čednost in njene hvale, ter jih je ljubeznjivo prepeval, večidel le v svoji stanici ali celici, ali pa v

*) Barry Ehrenkrone.

cerkvi, kolikorkrat je imel k temu čas in priložnost. Torej je nar rajši v takim kraju stanoval, de je k temu našel več priložnosti.

Nebeški cvet.

Zdi se mi, de bo imenovani zveličani Frančišk sodil enkrat marsiktere godce in pevce današnjih časov. On ni pel in muzike delal zdaj Bogú in Marii, zdaj pa grehu in satanu; zdaj v cerkvi, zdaj v gostivnici ali oštarii; zdaj pri sv. maši, zdaj v gledišu; zdaj merliču k pogrebu, zdaj plesavcu. On je pél postene, svete pesmi; ni pa krožil posvetnih in kvantarskih. Taki človek, ki tako na oboje omahuje, se mi zdí, kakor bi hotel imeti dva jezika: eniga angelskiga in eniga kačjiga; — in dvoje usta: ene serafinske in ene svinjske; dvoje serce: eno za čast Device Marije, drugo za pohujšanje in traparije! — On je pel v cerkvi in pa domá v svoji stanici, zakaj v posvetnih drušinah, če tudi ne merijo na slabo, se vender v

to, kar je Marijniga, le prerado primeša to, kar je zoper-Marijniga. Skusite iz tih nauk napraviti nebeški cvet, sklenite med seboj lepo zavezo, de nobeden zmed vas ne bo nikoli pohujšljivo pel, godel, ali k takim rečem s svojo umetnostjo ali kakor si bodi pripomogel; — ravno tako, de bote svoje otroke od vsih enacih škodljivih reči zderževali, jih vselej le po pošteni, keršanski poti kruh služiti učili. Iz tega lepiga cveta se bo ozoril prav zanesljivo bogat in koristen sad za celo faro in za vsako deržino posebej.

PREVDAREK,

kakošne dobrote in veselja ima samotnost za človeka.

Služabnik Marii. Iz tega, kako je uni zveličani Francišk Tebi, o Devica, na samim in v hiši Božji presladke pesmi pél in te prelubeznjivo častil, me pelje misel na-Te, ki si dni svoje perve mladosti v tempeljnu bila, in tako mirne, tako pohlevne, tako vesele dneve pri službi Gospodovi preživela. Ti si bila v tempeljnu,

in si pripravljala v svojim sercu Gospodu še vse lepši in častitljivši tempelj. Ti si hodila in delala po tempeljnu in ob tempeljnu, tvoj duh pa je hodil s svetim pre-mišljevanjem po nebeških planjavah in je gledal častitljivosti in popolnamosti Božje. Jezus je bil že takrat popolnoma Tvoj, in Ti si bila že vsa Njegova. Ti si poznala le Eniga, kteriga je Tvoje deviško serce ljubilo z nar čistejši ljubeznijo, z nar lepši ljubeznijo, z nar svetejši ljubeznijo. O srečna Ti, ki si ločena od sveta v tolikim sladkim pokoju živel!

Marija služabniku. Moj sin, moja hči! Kadar hoče Bog kaki duši na serce govoriti (Oz. 2, 14.), se ji zaupljivo razodevati, ji dati okusiti, kako sladek je Božji duh, — takrat jo pelje v samoto. Moj sin, moja hči! Prosi Ga, naj ti da to slast, to ljubezen do samotnosti, in taciga zbraniga, do nebes povzdignjeniga, žlahtniga duha, kakoršniga so svetniki imeli. Zakaj dobro vém, de od vedniga razmišljenja med svetam komej zapopadek imaš, kaj de je ta sladkost, kakošno je dušno

vživanje v samotnosti. Živi tedaj rad samotno, če si tudi med svetam; bodi pušavnik med množicami, in prikaži se med svetam le, kadar te dolžnosti stanú ali pa ljubezen do bližnjiga k temu veže ali vabi.

Ako pa moraš med svet, stóri kakor golobica, ki je mogla izferčati iz Noetove barke, je pa se precej v barko povernila, ker zunaj ni našla mesta, kamor bi se bila usedla. O milovanja in objokovanja vredne golobice, ki se v vsako mlako, v vsako blato, med ternje usedajo! Prišle bodo nazaj umazane, oskrunjene, ranjene, ali bodo pa popolnoma od jastrobov raztergane! Gorjé, trikrat gorjé golobam, kateri mrak ljubijo! Njih zaslepljenost, njih spačenost, njih nesreča se takrat začne, kadar jim jame bolj všeč biti zunaj barke svoje očetovske hiše, kakor pa v barki, v prijazni domačinski samotnosti.

Ako pred svetam skerbno ne bežiš, boš kmalo mislil kakor svet, želel kakor svet, govoril kakor svet, živel kakor svet. In kadar boš okusil svet in njegove lažnjive veselja in strupne nasladnosti, potlej ne

boš imel več slasti do reči Božjih. Nevesta v visoki pesmi je iskala svojiga ljubiga ženina (Jezusa) po jeruzalemskih cestah, pa Ga ni našla. Ti pa, preserčna moja hči! ako Ga imaš, Ga boš zgubila na cestah, na potih, po ptujih hišah, po gostarijah in na plesih, tudi prav lahko celo na Božjih potih, ko praviš, de mene greš častit, pa le iz zveličavne samotnosti bežiš in zabredeš med nesrečni svet. O duša, duša! veliko jih bo reklo meni: Sej smo hodili na tiste odpustke, k tistim Tvojim cerkvam, na tiste Tvoje Božje pota. Jest pa, vam zdaj povém, de jim bom mogla odgovoriti: Jest vas ne poznam! Vi niste hodili pred moje altarje, vi ste druge altarje — vi ste malike imeli!

Ali mi poterdiš, moj sin, moja hči! de si veči del vselej prišel iz drušin z nekim znotranjim nepokojem, ki ti je naznanoval, de tvoj Bog ni bil s teboj zadovoljin, ker si bil zapustil zveličavno samotnost, si se podal v nevarnost in si nar večkrat dosti bolj svarljiv se domú vernil kot si bil z doma šel? Molčim pa od tega, kolike

smertne rane si velikrat na duši prinesel izmed svetá.

Samotno življenje je nar boljši pomoček, de se nedolžnost ohrani, obvarujejo oči samopašnosti, serce razmišljenja, jezik opravljanja, dobro ime britke zgube. Samotnost je varhinja čednosti, zveste molitve, in pokoja v sercu. V dosti drušinah skorej spregovoriti ne moreš, de bi se ne pregrešil; skorej molčati ne moreš, de bi se greha ne vdeležil; se nasmejati ne moreš, de bi k grehu ne dal priložnosti. Kaj si boljši, moj sin, moja hči, ako v take družine hodiš? Po kaj bi iskal okužene sape, komur je zdravje ljubo; po kaj bi hodil med svet, ako ti je dopadljivo ljubeznjivo oblačilo gnade Božje, ako se ti prileže perstan prijaznosti Jezusove? Ako Bogá ljubiš, boš posvetni šum in družine že pogrešal. Ko pa govorim od taci družin, ne menim, de bi jih moglo ravno veliko biti, ker en sam tovarš je velikrat deset tavžentkrat nevarniši kakor ko bi jih deset tavžent bilo.

Sveti pušavniki so poterdovali, de nikoli niso Božje pričujočnosti in sladkejšiga in

zaupnišiga občenja ž Njim imeli, kot kadar so zapustili svet, njegovo gnanje in njegov šunder.

Pravijo, ko volk človeško mesó okusi, de ga potlej neizrečeno poželí, in tako rekoč ne more brez njega biti. Tako je tudi človek, ko se na svet navadi, to je, ko začne očetovske hiše prag zapuščati že v otročjih letih, in ga je viditi po vsih cestah, po vsih ulicah, po vsih hišah, po vsih vertéh, po vsih vežah in kužljivih kotih. Kakor mladi volčiči na rop, tako se navadijo še mladi otroci na pohajanje, potikanje in drušine, in taka razuzdanost in gnanje po drušinah jim je druga natora, je železna srajca, ktere se skorej več ne morejo znebiti. Zraven tacihi posameznih ali večih otročjih derhal pa se njih angeli jokajo in hudobe svojo tolsto pašo imajo, ko marsikteri svoje nedolžnosti Jezusu ohraniti ne morejo, ker jo oskrunijo, prejden jo poznajo. Naj se tedaj precej otroci zveličavne samotnosti navadijo, de jih pozneje skušnjava drušine ne bo motila.

Moj sin, moja hči! Veselje tvojiga Boga je pri tebi, zakaj On je tvoj Oče, tvoj Stvarnik, tvoj Dobrotnik, tvoje Vse. Imej tudi ti naj večí veselje nad tem, pri Njem biti, in nikoli ne boš bolj pri njem kakor v samotnosti. Tamkej Mu boš zaupljivo govoril, tvoj duh se bo brez zadržkov k Njemu povzdigoval; in kako veselo bo, ker se boš spomnil, de je tebi tvoj Bog zadosti, de zavolj Njega se ogibaš kužne sape posvetniga šuma. Tamkej ti bo On tvoj strah odgnal, tvoje dvome razdjal, in te bo učil prave modrosti.

Tamkaj v samotnosti ti bo govoril s skrivnim glasam, ki je Njemu lasten; ti bo govoril z besedo, ktero le Njegovi prijatli razumejo; ti bo dal okusiti pravo ljubezen Božjo.

Služabnik Marii. Bodi češena in hvaljena, o Marija, „hiša zlata!“ za ta prelepi nauk! Spoznam, de to je prava pot, to so vrata nebeške, skoz ktere si bom prizadeval priti k Jezusu in k Tebi, ki si začetek našiga veselja.

Molitev.

Napolni, o usmiljeni Bog! naše serca s svojim svetim Duham, de ne bodo hrepenele po posvetnim hrupu, posveti naše oči, de ne bodo gledale nečimernosti, in okovari vse naše dušne in telesne moči z zveličavnim jezam zoper posvetnost. Vse z vsim nase potegni, nase obračaj, in zase ohrani, o predobrotljivi Bog, ker si vse zase stvaril. Marija in vsi svetniki, sprosile nam te milosti pri Bogu Očetu, Sinu in sv. Duhu. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Kdor se je bil namenil nocoj ali jutri v kako družino, če tudi pošteno, naj se ji iz ljubezni do Marije Device odpove, ako ga kaka dolžnost ne veže k temu. Molite pa 3 očenaše in česnamarije, de bi Bog zaterl vse pregrešno ponočevanje, nečiste zaveze, umazano petje in govorjenje.

DEVET IN DVAJSETI DAN.

Zveličani Andrej Hijan. *)

Ta Andrej, nepremagljiv keršansk junak, je bil otočan iz Hije (Chios). Bil se je od mladih let že zročil in posvetil Materi Božji, ktera se mu je pa tudi res skazovala kakor nar boljši mater. Nadlegovan od hude merzlice, je svojo mogočno varhinjo zaupljivo in detinsko pomoči prosil, in po njeni priprošnji je bil res kar neutegama svojiga zlega rešen. Iz češenja in hvaležnosti je storil obljubo vedne čistosti. Mohamedani so ga hotli prisiliti, de bi se bil poturčil, ker je pa bil svoji veri in Bogu stano-
vitno zvest, so ga k smerti obsodili in v Carji grad ali Konštantinopelj odpe-

*) B. Petrus Canisius de B. M. V.

ljali. Tukaj je sovražnikom Jezusovim pokazal, koliko zamore prenesti z Božjo milostjo uterjen keršansk junak. Devet dni zapored so ga potem neusmiljeno zdelovali in trinožili. Pervi dan je zderhtal pred strašnimi martrami; ko je pa roke na persih križem djal in besede izrekel: „Sveta Marija, pomagaj mi!“ je veliko moč občutil. Delali so ž njim tako grozovitno, ter ga tergali in meso ž njega rezali, de so ga poslednji dan zgoli kosti bile. Pri vsaki martri pa je na glas klical: „Sveta Marija, pomagaj mi!“ in vselej je bil prečudno poterjen. In 29. majnika 1465, to je, današnji dan, piše zveličani Peter Kanizij, ga je Marija vsih grozovitnih rán ozdravila, in ker je stanovitno terdil svojo vero, je bil ob glavo djan. Telo svetiga spričevavca so pred zveri vergli, ktere se ga pa niso dotaknile. Ko so čez nektare mesce njegov grob odperli,

so našli sveto telo nestrohnjeno in lepo, kakor de bi bil še živ in pri nar bolj-šim zdravji.

Nebeški cvet.

Lepo nebeško cvetje so dobre obljube; tode take obljube — posebno v večih in težjih rečeh — se smejo le s spovednikovim privoljenjem po dobrim pomisliku storiti. Velikrat pa malo spre-mišljeni ljudje obljube delajo, ki jih potem spolnovati ne morejo; to ni nebeški cvet.

PREVDAREK,

kako imejmo zaupanje v Marijo vsi, posebno pa skesani grešniki.

Služabnik Marii. O Kraljica nebeška!

Ne čudim se, de se do svojih zvestih služabnikov tako usmiljeno skazuješ, kakor do zveličaniga mučenca Andreja, ki je vse svoje dni lilijo nedolžnosti tako čisto ohranil, in jo potem s toliko lepo kervjo marternikov pobarvano prinesel.

pred tron Tvojiga Sina v Božje kraljestvo. Zarés mi ni čudno, de se Ti do žlahtnih sadic v Božjim vertu dobrotno obnašaš, jim dušne in telesne darove deliš. Čudim se pa, de tudi ubogimu grešniku, kakor sim jest, svoje roke ne zapreš. Ali zamore tako čista, za Božjo čast tako goreča, tako popolnoma Devica grešnika prijazno pogledati? Ali ne zasluži velikoveč, de bi Ti, mogočna Kraljica, svojo moč v to obernila, de bi ga zverhano in obilno strahovanje zadelo, ker je zaničeval Maziljenca Gospodoviga in Njegovo sveto postavo z nogami taptal? Marija služabniku. Moj sin, moja hči! Jest sim pribežališe grešnikov; moje veselje je, biti pri človeških otrocih. Pri dobrih, pokornih, nedolžnih sim kakor sladka in ljubeznjiva mati, kakor hiša zlata, in jih kakor nar drajši bisere v svojim naročji varujem in v ti hiši čistiga zlatá spravljene imam. Oni so pervenci vsih lepotij mojiga Sina, torej Mu jih hranim, de bodo zálišali prostore pred tronam Jagnjeto-

vim in hodili za Njim in ž Njim po nebeških planjavah.

Grešniki pa so moji nepokorni otroci, zgubljeni sinovi in hčere, véle in umirajoče cvetlice na vertu sv. Cerkve. Takim sim pribežališe, zdravje, tolažnica, jih nikoli popolnoma ne zapustím, dokler je kolikaj upanja še za njih spreobrnjenje. Poglej drevo na vertu, moj sin, moja hči! Kadar se začne sušiti, je njegov stan nevaren, vender se precej ne poseka. Okopujejo ga, obsekujejo in odsekujejo, kar je škodljiviga, in kakor koli je moč, mu strežejo, de bi se ne usušilo, posebno gledajo, de bi bolezen v steržen in v korenine ne segla, ker potlej je gotovo po njem. Taka vertnarica sim jest, in tako delam s slabim grešnikom; o kako na moč me skerbí, de bi bolezen ne šla dalje, de bi se greh ustavil, de bi se zacelile dušne rane! Gotovo mu pomagam, ako je še kaj pomagati, in zlasti ako me na pomoč kliče. De se veliko tih nesrečnih drevés usuší, veliko grešnikov do konca oterpne, je

pač žalostna resnica. O ko bi bilo dano, ti pokazati ta vert dobrih in bolnih duš vsake občine, vsake fare, moj sin! ti bi stermenja omedleval! To je bolnišnica stvari Gospodovih, de se Bogu usmili! Moje tolažilo so nedolžni in pravični vmés, in pa goreči spokornik med njimi; ker take ozdravljene drevesa včasen dan več sadú obrodé kot marsiktere zdrave ali saj na videz zdrave skoz celo leto. Se spomniš Petra, Pavla, Magdalene, Avgušтина in neštevilnih družih, moj sin, moja hči?

Nikoli ni Bog moje prošnje odrekel, kadar sim prosila za spravo grešnika; se vé de, če grešnik sam ni terdovratno gnadi Božji nasproti, me velikoveč ponižno prosi, de naj ga z Bogam spravim. Mnogim grešnikom sim edina pomoč, ki jim je še ostala, poslednje bruno od razsute barke sim, na katerim se zamorejo še otéti; in ako tudi po ti strani odbijajo roko Gospodovo, ki jim jo v zveličavno spravo še moli, potlej, kaj pa de je vse zgubljeno!

O kolikim grešnikom sim pridobila odpušenje, kakor tudi so bili veliki! Klicali so me, de naj jih varujem zoper oestro pravico Božjo. Varovala, branila sim jih nagle neprevidene smerti, ktero so bili že tolikrat zaslužili, obvarovala sim jih tako dolgo, de sim jih spravila z njih Sodnikom.

Silno nevarna in pogubljiva pa je velikrat prederznost grešnikov. Marsikteri, ki je odmenjen, v grehu dalje živeti, meni, jest mu bom gnado pridobila, de v grehu ne bo umerl; to je nečimerno in prederzno zaupanje, to je tirjanje, ki mene silno žali.

Marsikteri pa zdihuje pod težo svojih okovov, in bi jih rad razbil in sterl; ker pa pozná svojo slabost, z zaupanjem k meni pribeží, in upa, de z mojo prošnjo bo dosegel gnado, moč v dobrim in odpušenje. O taki naj le pride, z zaupnostjo naj se mi bliža; ne bom ga zaver gla, z ljubeznijo ga bom sprejela.

Služabnik Marii. O Mati mojiga Gospoda! ta trenutek ko sim tvoj

glas slišal (1. Mih. 4, 5.), je bežal moj nepokoj, in moje zaupanje v Tebe se je obudilo bolj kakor kterikrat koli si bodi poprej. Ti si v mojih očeh tista golobica, ki je bila prišla po vesoljnim potopu z oljkino vejico v Noetovo barko, z oljkino vejico, ki je ljubeznjivo známnje mirú in sprave. O oznanovavka, o delivka sladkiga mirú! sprejmi ginjeniga, skesaniga, osramoteniga, zavolj neštevilnih grehov potertiga grešnika v Svojo zveličavno brambo! Pridobi mi milost, de svoje grehe grenko obžalujem, zapustim, sovražim, vse njih priložnosti in kužne okolišine zaveržem, in rajši umerjem, kakor de bi se še kterikrat ž njimi oskrupil.

Molitev.

O Marija, visoka nebeška Kraljica in zraven tega nar bolj usmiljena Mati! mi vsi želimo, hrepnimo, kopernimo, Tvoji otroci biti, ker si Ti tolikanj ljubeznjiva, bla-

goserčna in usmiljena Mati — ne le do svojih dobrih otrók, temuč tudi še grešnikov samih ne za-
veržeš in ne zapustiš, ako zaup-
ljivo k Tebi pribežé in Te pomoči
prosijo. Z vdanostjo, z ljubeznijo,
s ponižnostjo in s terdnim zaupa-
njem k Tebi pribežimo, ki si
zdravje bolnikov, pribežališe greš-
nikov in tolažnica žalostnih, in
prosimo Te, ozdravi nas, potolaži
nas, reši nas vsih dušnih in te-
lesnih bolezen, ter nas Svojimu
Sinu izroči in priporoči za vselej.
Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Vsaki naj Marii eniga posebniga grešnika ali
grešnico priporoči, prejden iz cerkve gre, na
kteriga spreobrnjenji mu je posebno ležeče, in
naj to priporočenje desetkrat do jutri ponovi ter
moli zraven tega, o Marija, pribežališe grešni-
kov; prosi zanj (zanjo).

TRIDESETI DAN.

Johana de Arko, orleanska devica.*)

Ta devica je bila priprosta kmetiška deklica na Francoskim. Ob njenim času se je vojskoval angleški kralj zoper Francosko, in je bil prišel že precej globoko v francosko deželo s svojo vojsko in močjo. Takratni francoski kralj Karol VII. si ni vedil ne svetovati ne pomagati v ti stiski. Marija pa je čula nad tem kraljestvam, ki je bilo imenovano „nar bolj keršansko,“ in mu je hotla pomagati. V ta namen je bila previdnost Božja odvolila priprosto in nedolžno kmetiško deklico, posebno častivko Marije Device, Johano de Arko, ki se imenuje „devica orleanska,“ in je imela

*) P. de Barry Ehrenkrone.

še le kakih 18 let. Vzdigne se devica s paše, zbere precej veliko vojšakov, jih kralju skaže, in mu obljubi in zaterdi, de hoče mesto Orlean Angležem, ki so ga oblegali, zopet vzeti, in sovražnika prisiliti, de bo mogel mesto sramotno zapustiti, kralj pa de bo premagal. To djanje je imelo vse take lastnosti nad seboj, ki kažejo, de je bilo delo Božje, ki z majhnim in slabim orodjem velike in imenitne reči dela in izpeljuje. Ta kmetiška deklica ni bila nikoli med ljudmi, se domá ni družiga učila kakor svojih kmetiških opravil, in ni nobene učenosti bolje znala, kakor Boga moliti in Marijo častiti. Nikoli bi ji ne bilo kaj taciga prišlo v misel brez vikšiga navdajanja, po katerim ji je bila dana serčnost, svèt in djanje. Na banderih njenih vojšakov je bilo na eni strani zmagovito ime Jezus, na drugi pa pre-sladko ime Marija. Vojska se je začela

v imenu Jezusa in Marije, in nasledek je bil, kakor je devica prerokovala: zmagani je bil sovražnik in pregnan iz mesta Orleana; torej je ta prečudna vojvodinja, ta druga Judita še dandanašnji znana z imenom „devica orleanska.“

Nebeški cvet.

Velika reč je, de je ta devica tako močniga in ponosniga sovražnika premagala; poznam pa vendar zmago, ki je dosti več vredna, kakor una. Devica, ki sama sebe premaga, je visoko povzdignjena nad uno zmago v Orleanu, ktero je sicer Johana de Arko tudi zato bila pridobila, ker je bila že poprej premagala samo sebe, ali prav za prav, ker se je vselej premagano ohranila. Junakinja tedaj nad vse junakinje je, ktera premaga sama sebe; in junak znad vsih junakov, kateri si sam sebi podverže samiga sebe. Tukaj bi vam imel pa dosti povedati od velikih in močnih hrustov na telesu, ki so pa v vojski za

dušo pravi pertlikovci in nezmožni piškavci; — vsaka sapa skušnjave jih podere, vsak malo blišin obraz jim oči oslepi, vsaka priliznjena beseda jim serce omami. Ziblje se včasi močin velikan proti cerkvi; navdiha mu pa zelénih eden: „ti naprej pojdi — tam in tam k igri, k vinu“ itd., in lejte! — premagan je velikan, — majhin škratelj ga je v pest dobil. Cele ure bi vam imel dosti praviti, kako revno so velikrat premagani teršati dečaki in možaki s širokimi ramami in močnimi persi, kakor tudi močne ženske in deklíne. Slabi, zanikarni, zaničljivi sovražniki iz kraljestva svetá, mesá in hudobniga duha jim zapiskajo, zaberlizgajo, zažvižgajo, in — kmalo jih imajo na svojih strunah, v svojih stavah in zadergah. — To sim povedal, de veste, v kakoršnih nevarnostih ste tudi močni, korenjaški in junaški, in de se veste varovati; če ne, ne bo nebeškiga cvetú.

PREVDAREK,

kako se nam je do sovražnikov obnašati.

Od vojske device orleanske nas lahko misel pelje k nasprotnikam in sovražnikom, ktere kdo ima. In koga je več na svetu kakor tega? Sej mnogim ljudem je dosti, de se jim en las skrivi, de se ena besedica malo spotakne ali zavije, de se jim muha na glavo usede, in še manjši reči: pa že se jim lice skremži in šoba obesi, že je jeza in sovraštvo za trikrat nič.

Drugi so spet tako grenkih, ojstrih in žolčnatih, tako zbadljivih, pikavnih in strupenih besedi, kakor bi imeli pisaniga gada pod svojim jezikom. Če taki ne prebivajo s prav pohlevnimi in mirnimi ljudmi, ki so dobro vajeni v Kristusovi šoli, potlej skorej ne more drugači biti, kakor de je zmiraj ravs in kavs, revsk in bevsk, jok in stok. Ljudje taciga plemena se priležejo prav za prav tje gôri za Grintovec in Gólovec, ne pa med mirne kristjane, de noč in dan nimajo pred njimi pokoja, in se jim življenje silno in grozno zagrenjuje. Ker so pa že vender

med ljudmi, ni drugač, kakor de je treba ž njimi poterpeti, in jih prenašati, kakor se da po keršanski ljubezni, de bi ne bilo vedne vojske.

Marija je imela sovražnike pa zarés velike, jude in farizeje, ki so se bili zoper njeniga Sina zarotili in ga k smerti obsodili. Ona pa je bila do njih ravno taciga serca, kakor Jezus, ki je svoje sovražnike tolikanj ljubil, de je življenje zanje dal; — tudi Ona je po Njegovim zgledu z ravnim sercam rekla in molila: Moj Bog, odpusti jim!

Vidila je, kako so se ti smertni sovražniki veselili, de so svojo hudobijo izpeljali in Jezusa v smert izdali; slišala je, kako so Ga kleli in zasramovali. Vsaka druga mati bi bila v toliki strašni krivici z nebés maševanje klicala nad te nezbožne in bogokletne morivce; Marija pa, ki je bila v šoli pri Bogu mirú in prizanašanja, je imela vse drugačnejši misli v svojim sercu.

Ko je Jezus na križu visel, niso nebesa družiga glasú slišale razun glas usmiljenja za Njegove preganjavce in morivce. Marija

pa je pod križem stala, in je zanje darovala kri prehvaljeniga Jagnjeta Božjiga, kteriga morajo moliti vsi jeziki, in so ga klali ravno tisti razbojniki, za ktere se je godilo to darovanje.

Oh! ko bi bili judje vidili ljubezen in usmiljenje tega dvojniga Serca, Jezusa in Marije, ali bi pač ne bili premagani in bi se bila hudobija in kervižejnost potolažila? Približajmo se tema studencama, zajemajmo iz njih duha krotkosti, miru in ljubezni do tistih, kateri nas z britkostjo napolnujejo.

Jezus in Marija sta v čast in poštenje štela, razžaljenje odpustiti; človeški otroci pa se nar večkrat s tem ponašajo, de se nad svojim sovražnikom stresajo in mašujejo. Kdo ima prav? Bo li mende komu zaničljivo, ako se ravná po tako svetih in častitih zgledih? O napčni človeški zapopadki, ki tolikrat grajajo, kar je hvale vredno, in hvalijo, kar zasluži nar hujši grajo!

„Ta me je tako hudo razžalil, mi je take pravil, karkoršnih še nobeden nikoli ne!“ Že verjamem; vprašam te pa: ali je bilo to razžaljenje, to zasramovanje toliko,

kolikoršno je bilo pri Jezusu in Marii? Razžaljenje zoper Jezusa je bilo neskončno, in razžaljenje zoper Marijo je bilo nar strašnejši, kakoršno se za razžaljenjem Jezusovim misliti zamore. In vender vidimo, s koliko ljubeznijo Jezus svojo lastno kri preliva in jo Svojimu nebeškemu Očetu daruje, de bi zadobil milost hudodelnikom! Marija pod križem pa z neslišano ljubeznijo do bližnjiga prosi Boga Očeta, de naj milostno sprejme dar Njeniga Sina in sliši glas Njegove svete Rešnje kervi!

Pri komur koli je tedaj neugasljiva jeza, smertno sovraštvo, ognjeno čertenje; nesite ga pod križ, mora ugasniti tamkej, kjer Jezus in Marija tako ginljivo in priserčno molita za tiste, ki so križ postavili. Ako se pa prederznemo, z maševanjem in serdam v sercu stati pod tem križem, ki je orožje našiga zveličanja; nam pa križ na glas kliče večno nesrečo, pogubljenje!

Molitev.

O prečešeno in móljeno Serce Jezusovo! o prelubeznjivo Serce Marije Matere! o serci, tolikanj usmiljeni do vsih tistih, ki so vama zavdali toliko britkost in bolečino; dodelite tudi našim merzlim, jeznim in sovražnim sercam svojo veliko-serčno ljubezen in usmiljenje do naših nasprotnikov in sovražnikov. Spoznamo, de s svojo terdoserčnostjo, nasprotvanjem in jezljivostjo zatiramo tolikanj žlahtno ljubezen do bližnjiga in smo krivi neštevilnih grehov! Oh, odsihmal hočemo vselej svoje serce skleniti z Vajnima prelubeznjivima sercama, Jezus in Marija! kolikorkrat nas bo hotlo navdajati sovraštvo in maševanje do našiga bližnjiga. V ta sveti namen zročimo vsi pričujoči svoje

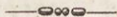

grešne serca enkrat in za vselej v presveti, prepohlevni in ljubeznjivi Serci Jezusa in Marije. Sprejmite, oh, sprejmite ta ponižni dar, o naj svetejši Serci Jezusa in Marije! Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Zročite vsaki svoje sovražnike ali razžalivce v nar svetejši Serci Jezusa in Marije, in molite za nje očenaš in češenamarijo.

Svét. Posebno dobro je, se zapisati v bratovšino kteriga tih dveh naj svetejših Serc, ali pa v obé, zlasti ker je le malo moliti.

EN IN TRIDESETI DAN.

Rudolf, iz reda sv. Dominika.*)

Ta bogoljubni dominikanec, zvest služabnik Božji, je posebniga spomina vreden tudi zavolj močne zaupnosti v pre-dobrotno Mater Marijo. Kakor nezmožin otrok je v britkostih in nadlogah k Nji pribeževal, in klečé in ponižno molijoč pred njeno podobo je obilno obilnokrati tolažbo in pomoč dosegel. Bil je med drugim ob tistem času red sv. Dominika dan na dan hujši preganjan. To je pobožniga Rudolfa močno bolelo in žalilo; s toliko veči gorečnostjo je torej Marijo v pomoč klical in se Ji priporočal, de naj v tih britkostih njegoviga reda nikar ne zapusti. Kakor v družih potrebah, tako

---

*) Barry S. J.

v tej njegove prošnje niso bile zastonj; bere se, de je bil celo v prikazni poterjen in mu zagotovljeno, de se bo vse izšlo v Božjo čast in v poštenje njegova reda, kteriga Marija, preblaga varhinja njegova, ne bo zapustila. Nasledek je nar lepši spričal, de je bila, kakor vselej, tako tudi zdaj obljubljen pomoč resnična, in red sv. Dominika stoji še dandanašnji v slavo Božjo in v čast Marije Device.

Nebeški cvet.

Zarés je dobro, v britkostih, v žalosti, v nesrečah pri Marii pomoči iskati, ki je sama nar večji britkosti za Jezusam terpela, ktere koli človeško serce prenesti zamore. Ne popustimo tega nebeškiga cvetú v težavah: on nam bo obrodil nebeški sad. Čmernost in grenko tuhtanje pa nam nadloge le še zvikša.

PREVDAREK,

kako dobrotna in milostna je presveta
Marija Devica do nas.

K koncu so se približale šmarnične opravila, poslednji krat jih obhajamo dansi za to leto, in njih veliko poslednjikrat na tem svetu za vselej.

O kako dobrotna je bila do nas nebeška Kraljica skoz ta mesec! Koliko dobroga se je storilo, kakor upamo, samo v naši cerkvi, koliko po vsim Krajskim, Nemškim, koliko po vsim katoliškim svetu!

Angeli Božji imajo štete neštevilne sv. Obhajila, popravljene spovedi, svete in zveličavne sklepe, velikoserčne spreobrnjenja, ki so se zgodile po molitvah vernih na prošnje usmiljene Matere Marije.

Zraven dušnih dobrót je nebeška Kraljica žalostne tolažila, bolne poterdovala in ozdravljala, lačne nasitovala, in vsakterim potrebnim pomoč delila. O čast in hvala za vse te in druge dobrote Bogú vsigamogočnimu in preslavni Njegovi Materi!

Češenja Marije Device je velik in obiln

sad; napolnjeni so cerkveni zapisniki z dobrotami, katere Bog ljudstvu na zemlji deli po Marijnih rokah, in skozi ta mesec smo skoraj vsak dan enakih zgledov slišali in premišljevali. Torej se razlaga povsod čast in hvala temu prečudnemu mestu Božjemu (Ps. 86, 8.) za toliko dobrót in gnád, ki jih neprenehoma dobivajo človeški otroci. Prečudne reči se od Tebe oznanujejo, o Božje mesto (Marija)!

Veliko je terpljenja na svetu, pa bilo bi ga še le veliko več in večiga, ko bi ga Marija s Svojimi prošnjami ne odvräčevala; bilo bi ga tudi silo veliko manj, ako bi Marijo bolj pogosto in z večim zaupanjem pomoči prosili. To je velika resnica, katere nas naša sveta Cerkev od naše mladosti vedno opominja, ko kliče Marijo na pomoč in Jo imenuje „Tolažnico žalostnih in Pomoč kristjanov.“ Kteri kersanski človek je tolikanj neveden ali pa nehvaležin, in bi ne spoznal, da ni ostal brez pomoči in tolažila, ako je k Nji klical? Zakaj, ako nam Njena prošnja ne doseže vselej ravno tistih dobrót, katerih prosimo, nam doseže pa

milost, de zamoremo biti poterpežljivi in ponižno vdani v Božjo voljo, ali družih milost, ki so zanesljivo večji in boljši za nas, kakor tiste, katerih prosimo.

Že ko je bil Bog Marijo stvaril, Jo je bil odmenil, de bo Ona revnim ljudem na zemlji močna besednica, hladivno pribežališe, sladka tolažnica, preusmiljena Mati; k temu lepimu namenu Ji je dodelil nar lepši nagnjenje, nar večji usmiljenje; Jezus Sam Ji je o Svoji pričujočnosti pri Nji dodelil lastnosti Svojiga lastniga serca, občutljivo pohlevnost in dobroto, milost in usmiljenje, in Jo je storil zakladnico Svojiga nezmer-niga bogastva. In po taci nagibih Svojiga materniga serca Ona najde tudi zmiraj nove pota, po katerih nešteviline dobrote skazuje človeškim otrokam. Enake pota so v poslednjih časih: Bratovšina Marijniga presvetiga Serca, svetinja neomadežaniga spočetja, majnikove opravila ali Šmarnice.

Lepota in dobrota šmarnične pobožnosti vam je obilno znana, od bratovšine Marijniga Serca in od svetinje neomadežaniga

spočetja ste že lani*) marsiktere zglede slišali, koliko prečudnih spreobrnjenj in nepričakovanih ozdravljenj se je ž njima zgodilo. Manj znan vam bi utegnil biti začetek čudežne svetinje neomadežniga spočetja. Naj vam torej kaj maliga povém od tega.

Morebiti je skorej vsaki zmed vas že vidil svetinjo neomadežniga spočetja, po kateri se je že tolik dobrót in čudežev, zlasti tudi na vojski zgodilo. Na eni strani te svetinje je podoba Marije Device, brez madeža spočete, in na okrog napis: „O Marija, brez madeža spočeta; prosi za nas, ki k Tebi pribežimo!“ Na drugi strani pa čerka **M** s križcam odzgorej in odspodej z naj svetejšima Sercama Jezusa in Marije. Začetek te svetinje, ki jo veliko pobožnih vernih na vratu nosi, je ta le:

Proti koncu l. 1830**) je imela mlada

---

*) Mariin mesec 1859.

**) Erscheinungen und Offenbarungen der allersel. Jungfrau Maria, v. P. Sausseret, deutsch v. Jos. Chowanetz, Schaffhausen 1858.

novicinja iz reda sv. Vincencija Pavljanskiga ali usmiljenih sester prikazen v Parizu na Francoskim. Med molitevjo kar neprevi-
dama ugleda podobo presvete Marije De-
vice, na kateri je bila Mati Gospodova pred
oči postavljena, stoječa, z belim oblačilam,
višnjevim plajšem in zarjastim ogrinjalam.
Z razprostertimi rokami je bila nekoliko k
zemlji naklonjena. Iz njenih perstov, polnih
demantov, je bilo v gostih žarkih prelepo
sijanje, kteriga svetloba je na zemljo tekla.
Zraven tega je slišala glas: „Ti žarki so
podoba gnád, ki jih Marija pridobiva za
ljudi...“ Okrog podobe pa je bil napis z
zlatimi čerkami, kakor sim vam ga že po-
vedal, namreč: „O Marija, brez ma-
deža spočeta, prosi za nas, ki k
Tebi pribežimo!“ Kmal kmal se podoba
oberne, in na drugi strani je bila čerka M
s križcam odzgorej in z nar svetejšima ser-
cama odspodej. Ko novicinja to še zvesto
premišljuje, se zopet zasliši glas, rekoč:
„Po ti podobi naj se svetinja kuje, vsaki,
ki jo bo nosil z odpustki prevedeno (žegnano),

in uno kratko molitvico pobožno molil, bo vžival prav posebno brambo Marije Device.

To prikazin pobožna sestra razodene svojimu duhovnimu očetu, kateri pa meni, de to bo kje gola domišljija, in podučí sestro, v čem de je pravo česenje Marije Device, namreč, de se posnemajo njene čednosti. Sestra je s tem zadovoljna in nič ne misli na prikazin. Šest ali sedem mescov pozneje je imela zopet ravno tisto razodenje, in vnovič ga pové svojimu duhovnu, kateri pa na njo ravno tako malo cene stavi, kakor poprej. Spet čez nekaj mescov se prikazin ponóví, ravno tako, kakor poprej, samo s pristavkam, de je presveta Devica nezadovoljna, ker se kovanje svetinje odlaša. Takrat duhoven čez to reč nekoliko bolj pre-mišljuje, zlasti iz strahú, de bi Nji kaj nasproti ne delal, ki Jo Cerkev kliče Pribe-žališe grešnikov. Misli si pa spet, de to vender le ne bo nič družiga kakor sad vroče domišljije, in zopet vse iz skerbí pusti. — Čez nekaj tednov pa, ko svojiga škofa obiše, mu tudi to reč pové. Vikši pastir mu odgovorí, de ne najde kar nobene

pritežnosti, enako svetinjo kovati dati, ker v tem ni nič, kar bi bilo veri nasproti, sicer pa je vse pri tej reči primérno češenju vernih do presvete Marije Device, de taka svetinja zamore torej le pripomoči k češenju Marije Device. Torej pristavi vikši pastir, de on sam želi eno zmed prvih svetinj imeti. Ker je pa kolera vmés prišla, je bila želja une device in modriga vikšiga pastirja spolnjena še le mesca rožnika 1832, takrat je bila kovana svetinja z imenovano podobo. Od tistiga časa se je brez števila veliko tih svetinj kovalo in blagoslavljaló, in razširjale so se z veliko naglostjo na vse strani sveta, ker še pred njimi je šel na vse strani slovez, koliko milost Marija po njih skazuje, de se grešniki spreobračajo, bolni ozdravljajo, vojšaki pred smertnim orožjem zavarujejo, krivoverci k pravimu spoznanju prihajajo itd. V poterjenje rečeniga vam omenim le samo prečudno spreobrnjenja Alfonsa Ratisbona v Rimu, ki še živi in je jezuit v Obljubljeni deželi ali Sveti zemlji. Deset let pozneje je bil namreč ta veliki zaničevavec kersanstva iz velike nadlege nekiga prijatla

na vrat djal svetinjo čistiga spočetja, in glejte! čez malo časa je bil kristjan; Marija se mu je sama razodela v ravno tisti podobi, ki je bila na svetinji, in njen pogled ga je prepričal tudi resnice, ktero je dosegel in je zdaj v njeni posesti. Pa tudi Boga in Marijo za njo hvali in se obilno trudi, de bi pridobil tudi veliko svojih bratov.

To, mislim, vam je zadosti, de se prepričate, kako dobrotna, kako usmiljena je Marija, in serčno priserčno bi želel tudi vam takih gnad, ker veliko, veliko jih je, ki so jih silno potrebni; samo bojím se, de, ako ravno ste še precej goreči za Marijno čast, ste pa premlačni za svojo lastno večno srečo. Zdi se mi pa tudi, de imate premajhno zaupanje do visoke Kraljice nebés in zemlje in tolikanj usmiljene Matere, ter pribežališa grešnikov, de ste zato premalokrat uslišani, kadar za svoje grešne otroke prosite. Vzdignite se tedaj k večimu zaupanju, k priserčnišimu češenju Marije Device od tih šmarnic zanaprej, in k obilniši skerbi za svojo edino, neumerjočo dušo. To naj bo poglavitniši sad letašnjiga šmarničniga opira-

vila. Vse bodi v Božjo naj vikši čast, in povelečevanje, v Marijno slavo, in v zveličanje naših duš.

Molitev.

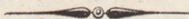
O presveta in blažena Gospá in Devica! glej! danes zadnji dan majnika, smo krog Tvojiga altarja zbrani, in se hočemo s Teboj za letašnje Šmarnice posloviti. Veliko gnád smo ta mesec od Bogá sprosili po Tvojih maternih rokah, pa veliko jih še potrebujemo. Glej, o Mati! sovražniki našiga zveličanja nas obdajajo in oprezvajo, de bi nam poropali gnado in prijaznost z Bogam; brani nas zoper njih napade, iztergaj nas iz njih rók, pridobi nam zmago! Starost se noče k pokori vdati, odrašenost tičí v pregrehah, mladost in otročnost se v njé pogrézva! Reši

nas, o Marija! — Pravični so slabi, opravičeni omahljivi, spokorniki nestanovitni, nedolžni v vedni nevarnosti: usmili se, in pomagaj, o Marija!

Nevesta luči in moči! sprosi nam, de pomočke spoznamo in v svoj prid obračamo, ktere nam na roke daješ, de bi tako hude sovražnike premagali. V skerbi za svoje zveličanje pribežimo v Tvoje ljubeznjivo naročje, kakor otrok pribeži v naročje svoje matere. Kakor tudi smo slabi in grešni, o Marija! ozri se na nas, in skaži se nam dobrotno mater, ne zapusti nas v naših stiskah. Prosimo Te tih milost, ne kakor de bi bili Tvoje ljubezni vredni, temuč zavoljo ljubezni, s ktero si ljubila svojiga Sina Kristusa Jezusa. Amen.

Zvezdica v Marijno krono.

Danes vam dam namesto zvezdice celo krono — in še več: dam vam Njo, ki zlato krono nosi, dam vam Marijo samo, ki Jo ponižno prosim, de naj vas spremlja po vsih vaših potih. Ž Njo vred vam dam molitvico, ki jo prav velikrat, posebno pa v skušnjavah ponavljajte, rekoč: „O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k Tebi pribežimo! Preskerbite si blagoslovljeno svetinjico čistiga spočetja na vrat; kdor une besede izreče in svetinjo kušne, zadobi vselej 100 dni odpustkov.

PRISTAVEK. *)

Sveta maša.

Pripravljanje.

Pred teboj klečím, o presvéta Mati Jezusa, mojiga Zveličarja, in te prosim, perdôbi mi gnado, de bom s preponižno molitvo, z naj goreč-niši ljubeznijo, z naj občutljivši hval-ležnostjo in z odkritoserčnim obžalovanjem svojih grehov zamogel biti per ti visoki daritvi svete maše. S tem neomadežanim daram, o presveta Mati! želim in si naménim, se presveti Trojici zahvaliti za vse gnade, s katerimi je tvoje presveto in neomadežano Serce obogatila. Tudi želim in si naménim, Boga neskončno usmiljeniga po zasluže-

*) Iz „Mariiniga mesca“ med natisovanjem vzet.

nji Jezusa Kristusa in po preljubeznjivi lepoti tvojiga Serca prositi za svoje lastno spreobrnjenje in za spreobrnjenje ubozih grešnikov.

Presveto Marijno Serce! brez greha spočeto, prosi za me, vari me. — Češena Marija . .

Pristop *).

V imenu Boga Očeta, in Sina, in sv. Duha. Amen.

Ti, o Bog, si moja moč. Zakaj si me zapustil, in zakaj hodim žalostin, ko me moj sovražnik stiska?

Pošlji mi svojo luč in svojo resnico, naj me vodite in pripeljete na tvojo sveto goro in v tvoje prebivališa.

Čast bodi Očetu in Sinu in sv. Duhu; kakor je bilo v začetku, zdaj in vekomej. Amen.

---

*) Naslednje molitve so sploh iz mašnih bukev vzete.

Spovém se Bogu vsigamogočnimu, Marii, vselej Devici, svetimu Janezu Kerstniku, svetima aposteljnama Petru in Pavlu, in vsim svetnikom, de sim obilno grešil z mislimi, z besedami in z djanjem: moj greh, moj greh, moj silni greh!*) To-rej prosim Marijo, vselej Devico, svetiga Mihaela arhangela, svetiga Janeza Kerstnika, sveta aposteljna Petra in Pavla in vse svetnike, prosite za me per Gospodu, našim Bogu.

Usmili se nas vsigamogočni Bog, in perpelj nas po odpušanji naših grehov v večno življenje. Amen.

Molitev.

O Gospod! prosimo te, odvzemi od nas naše grehe, de bomo vredni,

---

*) Per teh besedah se z mašnikom vred trikrat na persi vdari.

s čistim sercam stopiti v nar sve-
tejši svetišče. Amen.

Prosimo te, o Gospod! po za-
služenji tvojih svetnikov, katerih
svetinje se na tem altarji hranijo,
in vsih svetnikov, odpusti nam mi-
lostljivo vse naše grehe. Amen.

Gospod, usmili se! Kriste usmili
se! Gospod usmili se nas!

Gloria.

Čast Bogu na visókim, in mir
ljudém na zemlji, ki so svete volje.
Hválimo te, častimo te, mólimo te,
povišujemo te; zahvalimo se ti za-
voljo tvojiga veliciga usmiljenja.
Bog, nebeški Kralj! Bog, vsiga-
mogočni Oče! Gospod, edinorojeni
Sin, Jezus Kristus! Gospod, Bog,
Jagnje Božje, Sin Očetov! Ki od-
jemlješ grehe svetá, usmili se nas!
Ki odjemlješ grehe svetá, sprejmi

našo molitev! Ki sediš ob desnici Očeta, usmili se nas! Ker ti sam si svét, ti sam Gospod, ti sam Narvikši, s svetim Duham, v Veličanstvu Boga Očeta. Amen.

Molitev.

O Bog, ki si presveto Serce preblažene in vselej neomadežane Marije Device z duhovnimi darmi in milostmi obilno prenapolnil, in ga po podobi Božjiga Serca, Sina tvojiga Jezusa Kristusa, z ljubeznijo in usmiljenjem navdal; dodéli, ki spomin njeniga presladkiga Serca obhajamo, de bo z zvestim posnémanjem njenih čednost v našim sercu zaznamnjan Jezus Kristus, kateri s teboj in s sv. Duham živi in kraljuje, Bog vekomej. Amen.

Vsigamogočni in neskončno pohlevni Bog, ki si žejnemu ljudstvu

studenec žive vode iz skale obudil; zbudi iz naših terdih serc solze obžalovanja, de bomo svoje grehe objokovali, in po tvoji milosti njih odpušenje dosegli.

Vžgi, o Gospod, z ognjem svetiga Duha naše serca, de ti bomo s čistim telesam služili in z očišnim sercam dopadli. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našim. Amen.

K berilu in evangeliju.

Iz bukev Sirahovih 24.

Jest sim ko terta sladek in dišeč sad rodila, in iz mojiga cvetja je častit in obiln sad. Jest sim mati čiste ljubezni, in strahú, in spoznanja, in svetiga upanja. Per meni je vsa milost pota in resnice, per meni vse upanje življenja in čednosti. Perstopite k meni vsi, kateri me želite, in mojiga sadú se na-

sitite. Zakaj moj duh je slajši od medú, in moj dél slajši od medú in satovja. Moj spomin je v večne rodove. . . Kdor mene posluša, ne bo osramoten; in kateri po moje delajo, ne bodo grešili. Kteri mene označujejo, bodo večno življenje imeli.

Vera.

Se moli, ako jo mašnik moli.

Darovanje.

Sprejmi, sveti Oče, vsigamogočni večni Bog! ta neomadežani dar, kteriga mašnik, tvoj služabnik, tebi pravimu živimu Bogu daruje, za moje neštevilne grehe, zamére in zanikernosti, za vse pričujoče, pa tudi za vse verne kristjane, žive in mertve; naj bo meni in njim v zveličanje in večno življenje. Amen.

Darujemo ti, o Gospod! kelih zveličanja, in prosimo tvojo milost,

naj pride s prijetnim duham pred obličje tvojiga Božjiga veličastva za naše in vsiga sveta zveličanje. Amen.

V duhu ponižnosti in s potertim sercam naj bomo od tebe, o Gospod! sprejéti, in naša daritev naj se tako opravlja dans pred tvojim obličjem, de tebi, o Bog! dopade.

Sprejmi, o sveta Trojica! ta dar, kteriga ti darujemo v spomin terpljenja, od smerti vstajenja in vnebohoda Jezusa Kristusa, Gospoda našiga, in v čast presvete, vselej čiste Marije Device, svetiga Janeza Kerstnika, svetih aposteljnov Petra in Pavla, teh in vsih svetnikov; de bo njim v čast, nam pa v zveličanje, in de oní za nas v nebesih prosijo, kterih spomin obhajamo na zemlji; po ravno tistim Kristusu, Gospodu našim. Amen.

O Bog! čigar veličanstvu je

presveta neomadežana Marija Devica neomadežan dar darovala, vžgi v naših sercih ogenj tiste ljubezni, kateri je v njenim Sercu gôrel, de bomo, ž njim očišeni, vredni spoznani, tebi ravno tisti dar darovati, Jezusa Kristusa, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti sv. Duha Bog vekomej. Amen.

Raztergaj, o Gospod, vezi naših grehov, in dodéli nam vnovič, kar si nam že enkrat dodelil, ter odreši nas z odpušenjem, ki si se bil ponižal nas z milostjo odrešiti: de ti bomo hvalni dar s pravo radovoljnostjo in s čistim sercam darovali. Amen.

Predglasje ali sanktus.

Zarés vredno in pravično, spodobno in zveličavno je, de tebi povsod in vedno zahvalo dajemo, sveti Go-

spod! vsigamogočni Oče, večni Bog!
 in de te v češnji presvetiga in
 neomadežaniga Serca Marijniga
 hvalimo, častimo in poveljučujemo.
 Ker ona je z obsénčenjem svetiga
 Duha tvojiga Edinorojeniga spočela
 in per večni časti devištva svetu
 večno luč dala, našiga Gospoda
 Jezusa Kristusa; po katerim tvoje
 veličastvo hvalijo angeli, molijo go-
 spostva, se moči tresejo; kteriga
 nebesa in nebeške moči, in zveli-
 čani serafi v združenim razvese-
 ljevanji prepevajo; s kterimi, pro-
 simo, tudi naše glasove skleni, ker
 te ponižno hvalimo, rekoč:

Svét! Svét! Svét! Gospod, Bog
nebeških trum! Nebo in zemlja je
polna tvoje Slave. Hosana na vi-
sókim! Češen bodi, kteri pride v
imenu Gospodovim! Hosana na vi-
sókim!

Pred povzdigovanjem.

Tebe tedaj, predobrotljivi Oče, ponižno prosimo po Jezusu Kristusu, tvojim Sinu, Gospodu našim; dopadljivo sprejmi in blagoslovi te darí, te ponudbe, te svete in neomadežane darila, ktere ti darujemo, zlasti za tvojo sveto katoliško Cerkev, ktero milostljivo vmiri, ohra- ni, zedini in vladaj po vesoljnim svetu, s tvojim služabnikom našim papežem I., in našim škofam I., in našim cesarjem I., in z vsimi pravo- vernimi in spoznavavci katoliške in apostoljske vere ob enim.

Spomni se, o Gospod! svojih služabnikov in služabnic I. I., in vsih pričujočih, katerih vera in po- božnost ti je znana, za ktere ti da- rujemo, in kateri ti darujejo ta dar, za se in za vse svoje, v rešenje njih duš, v upanje njih zveličanja

in blagra, in kateri tebi, večnimu, pravimu in živimu Bogu, svoje obljube opravljajo.

Zavoljo tega te prosimo, o Gospod, sprejmi dopadljivo ta dar naše službe in cele svoje občine, naše dneve v svojim miru vladaj, in zapovej, de bomo večniga pogubljenja oteti, in čedi tvojih izvoljenih peršteti; po Kristusu Gospodu našim. Amen.

K povzdigovanju svetiga Rešnjiga telesa.

Bodi češen in hvaljen pravi Bog, v podobi kruha na altarji živ pričujoči! O Jezus, bodi mi milostljiv! O Jezus, bodi mi usmiljen! O predobrotljivi Jezus, odpusti mi moje grehe!

K povzdigovanju svete Rešnje kervi.

Bodi češen in hvaljen pravi Bog, v podobi vina na altarji živ pričujoči. O Jezus, tebi živim! O Jezus, tebi umerjem! O Jezus, tvoj sim živ in merv! Daj, o Jezus! de tvoja draga Kri nad menoj ne bo zgubljena.

Po povzdigovanji.

Spomnimo se, o Gospod! visokosvetiga terpljenja Kristusa, tvojiga Sina, našiga Gospoda, pa tudi njegoviga od smerti vstajenja, in njegoviga častitljiviga vnebohoda, in darujemo tvojimu visokimu veličanstvu zmed tvojih darov in naklonil čist dar, svet dar, neomadežan

dar, svéti kruh večniga življenja in kelih neprenehljiviga zveličanja. Na té darí tedaj se ponižaj z usmiljenim in prijaznim obličjem pogledati, in jih sprejeti, kakor si se ponižal sprejeti dar svojiga pravičniga služabnika Abelna, dar našiga očaka Abrahama, in uniga, ki ti ga je daroval tvoj véliki mašnik Melkizedek, svét dar, neomadežano daritev.

Spomni se tudi, o Gospod! svojih služabnikov, in služabnic I. I., ki so z znamnjem vere pred nami v večnost šli in v spanji tvojiga mirú počivajo. Té, o Gospod! in vsim, ki v Kristusu počivajo, dodeli milostljivo kraj hladú, luči in mirú; po ravno tistim Kristusu, Gospodu našim. Amen.

Tudi nam grešnikom, svojim služabnikom, ki v tvoje obilno usmi-

ljenje zaupamo, dodeli dobrotljivo, imeti délež in občino s tvojimi svetimi aposteljni in marterniki Janezam, Štefanam, Matevžem, Barnabam, Ignacijem, Aleksandram, Marcelinam, Petram, Felicito, Perpetvo, Agato, Lucijo, Nežo, Cecilijo, Anastázijo, in z vsimi tvojimi svetniki; sprejmi nas milostljivo v njih občino, ne zavoljo našiga zasluženja, ampak zavoljo svoje prizanašljivosti, po Kristusu, Gospodu našim, po katerim ti, o Gospod! vse te dobrote stvarjaš, posvečuješ, oživljaš, blagoslovljaš in deliš. Po njem, ž njim in v njem je tebi, o Bog, vsigamogočni Oče, v edinosti svetiga Duha, vsa čast in veličastvo od vekomej do vekomej. Amen.

K Očenašu.

Moli Očenaš.

Reši nas, prosimo te, o Gospod!

od vsiga hudiga, pretečeniga, pričujočiga in prihodnjiga; in na prošnjo prečiste in vselej Device Marije in vsih svetnikov nam daj mir v našim življenji, in brani nas pred vsimi sovražniki, de nas v zmote ne zapelejo in od tebe ne odvernejo. Amen.

Jagnje Božje.

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ; usmili se nas! Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ; usmili se nas! Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ; daj nam mir!

O Gospod Jezus Kristus, ki si rekel svojim aposteljnām: mir vam zapustim, svoj mir vam dam; nikar ne glej na moje grehe, ampak na vero svoje svete Cerkve; in po svoji dobrotljivi volji jo v miru in edivosti ohrani.

O Gospod Jezus Kristus, Sin

živiga Boga! ki si po volji svojiga Očeta s sodjanjem svetiga Duha po svoji smerti svet poživil, reši me s tem presvetim svojim Telesam in Kervjo od vsih mojih grehov in vsiga hudiga; daj, de se vselej tvojih zapoved deržim, in ne pri-pusti, de bi se kdej od tebe ločil.

Mašnikovo obhajilo.

Gospod, nisim vredin, de greš pod mojo streho, ampak reci le z besedo, in ozdravljena bo moja duša. (Trikrat.)

Zdaj obudi resnično žalost nad svojimi grehi in serčne želje se z Jezusam skleniti, ter se po duhovno obhajaj; po tem še le dalje môli.

Molitev.

Vsigamogočni in predobrotljivi Bog! ozri se milostljivo na naše prošnje, in otmì naše serca skušnjavam hudih misel, de bomo po

tvoji dobrotljivosti vredni, svetiga Duha prebivališa biti.

Gnado sv. Duha, o Gospod! milostljivo v naše serca vlij, de bomo zamogli svoje grehe z zdihovanjem in solzami izmivati, in de po tvoji dobroti želeno odpušenje dosežemo.

Ponižno prosimo, o Gospod! naj milost sv. Duha naše serca razsvetli in s sladkostjo popolnoma ljubezni obilno napolni, po Jezusu Kristusu, Gospodu našim. Amen.

Sklep.

O Jezus Kristus, Sin Božji! ki si nar svetejši Device prečisto Serce v svoje prebivališa zvolil in v njem pohlevno in sladko počival, dodeli nam milost, in ponižaj se po téh obhajanih skrivnostih tvojiga Telesa in tvoje Kervi vedno v naših sercih prebivati, ki živiš in kraljuješ z Bogam Očetam v edinosti sve-

tiga Duha, Bog od vekomej do vekomej. Amen.

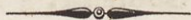
Blagoslov ali žegen.

Žegnaj nas, prosimo te, sveta Trojica: Bog † Oče, in † Sin, in sveti † Duh, in tvoj žegen ostani vselej pri nas. Amen.

Zahvalna molitev po sveti maši.

Zahvaljen bodi, o Zveličar moj! de si mi dal to sveto mašo slišati, in presveto Serce tvoje nar čistejši Matere častiti. O de bi bil pač to sveto mašo s takim zbranim duham in s tisto gorečnostjo slišal, ktero tolikanj sveto, tolikanj visoko opravilo tirja! Ti, o Jezus! po svoji milosti nadomesti, kar je bilo pri ti sveti daritvi pomankljiviga, in dodeli mi, de te vprihodnjič zamo-rem vselej v duhu in resnici moliti, hvaliti in častiti. Po ti neskončni

daritvi dodeli, o Jezus! na prošnjo Matere Marije, grešnikom spreobrnjenje, posebno pa te prosim, omeči in spreoberni tiste, ktere sim ti pri sveti maši priporočil, in za ktere sim posebno dolžan moliti, in še nar bolj se ozri na tiste, kateri so v nar veči nevarnosti, se vekomej pogubiti. Dodeli pa tudi meni pravo pokoro in stanovitnost v dobrim, in de ne zgubim nikdar dobrot, ki sim jih pri ti sveti maši po tvoji neskončni milosti zadobil. S tem upanjem poživljen in potolažen, imam terdno voljo, vse po tvoji volji in v tvojo čast storiti, o moj dobrotljivi Bog! Tvoj sveti žegen me spremljaj po vsih mojih potih in tvoje presvete Matere zgled mi bodi vedno pred očmi; v tvoje in njeno Serce zročim svojo dušo in telo. Amen.

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nebeški, vsigamogočni Bog;

Sin, vsiga sveta rešnji Bog;

Sveti duh, resnični Bog;

Sveta Trojica, en sam Bog;

Sveta Marija,

Sveta Mati Božja,

Sveta devic Devica,

Mati Kristusova,

Mati milosti Božje,

Mati prečista,

Mati brez madeža,

Mati nedolžna,

Mati presveta,

Mati ljubeznjiva,

Mati prečudna,

Mati našiga Stvarnika,

usmili se
nas!

za nas Boga prosi!

Mati našiga Odrešenika,
 Devica modra,
 Devica častitljiva,
 Devica pohvaljena,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti Božje,
 Začetek našiga veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda častitljiva,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,
 Turn kralja Davida,
 Turn slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja miru in sprave,
 Vrata nebeške,
 Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališe grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristjanov,
 Kraljica angelov,
 Kraljica očakov,

za nas Boga prosi!

Kraljica prerokov,
 Kraljica apostelnov,
 Kraljica marternikov,
 Kraljica spoznovavcov,
 Kraljica devic,
 Kraljica vsih svetnikov,
 Kraljica brez madeža izvirniga greha
 spočeta!

za nas Boga prosi!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
 usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš. Češena si Marija.

Molitve.

1. K presvetimu Rešnjimu telesu.

Kadar je izpostavljeno.

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

Molimo.

O Bog! kteri si nam v prečudnim zakramentu spomin svojiga terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojiga telesa in tvoje kerví tako častiti, de sad tvojiga odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogam Očetam v edinosti svetiga Duha Bog vekomaj. Amen.

2. K sveti devici, materi Marii.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja porodnica! ne zaverzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej od vsih nevarnost. O častitljiva in žegnana Devica; naša Gospa; naša srednica; naša besednica; naša pomočnica! S svojim Sinam nas spravi, svojimu Sinu nas priporoči, svojimu Sinu nas izroči.

V. Prosi za nas sveta Božja porodnica!

O. De bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog! de vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in de bomo po častitih prošnjah presvete Marije vselej device od sedanje žalosti rešeni in večniga veselja deležni.

Češena bodi, kraljica, Mati milosti, življenje, sladkosti in upanje naše, bodi češena! K tebi vpijemo zapušeni Evini otroci, k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej dolini solz. Oh oberni tedaj, naša pomočnica! svoje milostljive oči v nas, in pokaži nam po tem revnim življenji Jezusa, žegnani sad svo-

jiga telesa, o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas sveta Božja porodnica!

O. De bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Vsigamogočni, večni Bog! ki si dušo in telo častite Device Materice Marije, de bi vredno prebivališče tvojiga Sina biti zaslužila, s pripomočjo svetiga Duha pripravil, daj, de bomo, ki se njeniga spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah od prihodnjih zlegov in večne smerti rešeni.

3. K sv. Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec, kteriga je postavil Gospod čez svojo družino.

V. Prosi za nas sveti Jožef!

O. De bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Naj nam, prosimo, Gospod! za-
služenje ženina tvoje presvete ma-
tere Marije pomaga, de kar naša
slabost ne premore, nam bode po
njegovih prošnjah dodeljeno.

4. Za vse potrebe.

Ponižno, Gospod, te prosimo,
razveži po svoji milosti naših gre-
hov vezi, in ohrani po prošnjah
svoje izvoljene matere ljube Device
Marije in vsih svetnikov, nas svoje
služabnike, naše dobrotnike in naše
pohištvo v vsi svetosti; tudi očisti
vso našo rodovino in naše prijatle
od hudobe in grehov, in napolni
jih z lepimi čednostmi; dodeli nam

mir in zdravje; odverni od nas vidne in nevidne sovražnike, in odženi vse hude želje; daj nam zdravo vreme in dobro letino; skaži milost našim prijatlam in neprijatlam, in obvaruj to faro z vsimi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostljivo vsim vernim keršenikam, živim in mrtvim v nebeškem kraljestvu večno življenje mir in pokoj. Obvari našiga papeža I., našiga škofa I., našiga svetliga cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko, in vse keršansko ljudstvo vsih nadlog in vsiga zlega. In tvoj žegen pridi z nebes doli na nas, in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našim, Jezusu Kristusu, Sinu tvojim, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetiga duha Bog vekomaj. Amen.

**V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.
O. Amen.**

Oče naš. Češena si Marija.
(petkrat.)

O. I. M. D. G. E. H. B. M. V. S. L. C.

Pri izdelovanju tih Šmarnic so naslednji viri nar-
več pomogli: Ehrenkrone č. očeta Pavla de Barry S. J.,
ponemčeno na Dunaji 1659; — Die Nachfolge der aller-
sel. Jungfrau Maria, aus dem Franc. Regensb. 1854;
— Die Mutterliebe der h. römisch-kathol. Kirche v.
D. Mettenleiter, Regensb. 1853; — Seraphische Theo-
logie aus d. Werk. d. h. Bonaventura, aus d. Franc.
u. Lat. Regensb. 1854.

Obseg.

	Stran
Šmarnice za vse dni v mescu	od 1. do 355
Pristavek. Sveta maša	356
Lavretanske litanije	376

Natisnil Jožef Blaznik v Ljubljani.

nas.

rija.

. C.

i nar
S. J.,
ller-
854;
e v.
theo-
ranc.

tran
355
356
376

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIZNICA

COBISS S

00000320691

